
ဦးပညာ
ရေးသည့်ပြုစု

သုမ္မေတဝိစာသံနိဋိတိုက်။
တိုက်နံပါတ် ၅၅ - ၅၆။ စင်္ကာမောင်ဒိုင်လမ်း။ ရန်ကင်းမြို့။
၁၉၄၆။

ခလေ ဦးပုည အတ္ထုပ္ပတ္တိ

နှင့်

ဂင်္ဂါမာလ ဇာတ်ခေT

ရေသည့်ပြင်္ဇာတိ။

စီရင်စော

အမျိုးသား ပညာဝန် ဦးဖိုးကျား။

သုဓမ္မဝတီခာပုံနှိပ်တိုက်။

ထိုက်နံပါတ် ၅၅ - ၅၆။ စစ်ကဲမောင်နိုင်လမ်း။ ရန်ကုန်မြို့။

၁၉၄၆။

စလေဦး ဦး ဝုည အတ္ထုပ္ပတ္တိ

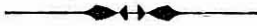
နှင့်

ရေသည့်ပြုစာတော်။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမနှင့် နိဒါန်း။

အကျွန်ုပ်သည်၊ ထုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါး၊ ဆရာ
သမားတို့အား ရိုသေမြတ်နိုး၊ လက်ခုံရိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။ ရှိခိုးပြီးသော်၊
စလေဆရာကြီး ဦးဝုညသည် ရေးသားအပ်သည့်၊ ဂင်္ဂါမာလဇာတ်
မည်သော ရေသည့် ပြုစာတော်ကို၊ ကြီးကြပ်ပြင်ဆင်၊ အဓိပ္ပါယ်ထွင်
လျက်၊ စီရင်ရေးထုတ်ပါအံ့။ သို့မရေးထုတ်မီ၊ ထိုစလေဆရာကြီး
၏ အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း၊ သိတန်ကောင်းမျှ၊ မဆွဲဦး
စွာ၊ ရေးပြပါလေအံ့။

စလေဆရာကြီး ဦးဝုညအကြောင်း။

၁၂၈၇-ခု၊ ပြာသိုလထုတ်-သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်၊ ရေးသူအမည်
မပါဘဲ၊ စလေဦးဝုည အကြောင်း အနည်းငယ် ပါလေသည်။ ထို့
နောက်၊ ၁၂၈၈-ခု ပြာသိုလထုတ်-သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်ပင်၊ ကျောက်
ဆည်မြို့၊ ဂန္တိန္တရ ဗဟုသုတအသင်း၊ အကျိုးဆောင် ဆရာကြီး-စာ
ပြင်ဆရာ-ဆရာဒေါ်အမည်နှင့်၊ အတန်ပြည့်စုံစွာ တကြိမ်ထပ်၍ ပါပြန်
လေသည်။*

* ထိုသို့ ၂-ကြိမ်ပါသည်မှာ၊ ၁၉၂၅-ခု၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊ မြန်မာပြည် သုတေသနအ
သင်းဂျာနယ်တွင်၊ ဦးဘသိန်းရေးသားချက်မှင်း၊ ၁၉၂၆-ခု၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊ ဦးဒေါ်ရေး
သားချက်မှင်း၊ အသီးသီး တဆင့်ရရှိကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုဆရာအိုမှာ လယ်ဝန်သံတော်ဆင့်မင်း-ဆောမြို့စား ငစဉ်ကူး မြို့ဝန်မင်းဦးစီ၏ တူအရင်းဖြစ်၍၊ ၎င်းဦးစီထံမှ ဦးပုည၏အကြောင်းကို ပထမအရင်းကစ၍ မန္တလေးမြို့တည်သည်တိုင်အောင်၊ ပြောဆိုရေးသားချက် မှတ်တမ်းများကို၎င်း၊ ၁၂၃၈-ခုနှစ်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်၊ စာရေးတော်ခေါင်း-ဦးသာအောင် ထံတွင် ပညာ သင်ကြားနေစဉ်၊ နိုင်ငံခြားဝန်ထောက်-မြောင်ထွ မြို့စားမင်းပြောဆိုချက် တို့ကို၎င်း၊ ကိုယ်တိုင်မှတ်သား၊ ရမိလိုက်၏ ဟု-ဆိုသည်။

ထိုဆရာကြီး ရေးသားချက်တို့ကို၎င်း၊ ရန်ကုန်ကောလိပ်မြန်မာဆရာကြီး ဆရာပွား၏ မှတ်သားချက် တို့ကို၎င်း၊ အရင်းအမတည်ပြီးလျှင်၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှ ရအပ်သော အချက်အလက်တို့နှင့်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ၍ ရအပ်သော အချက်အလက်တို့ကိုပါ၊ ရောစွက်ရေးသား ပေါ်ပြပါအံ့။

အမျိုးအမည်ဇာတိ။

စလေဦးပုညမှာ စလေဇာတိဖြစ်၏။ စလေမြို့သူကြီး နှစ်မျိုးတွင်၊ မဟာသမန်းရိုး(မင်းမျိုး)မဟုတ်၊ ပုညသမန်းရိုး(မြို့စားရွာစားမျိုး)ဖြစ်သော အဖ ဦးမြတ်စံမှာ၊ (သရက်မင်း၊ သာယာဝတီမင်း၊ ကုန်းဘောင်မင်း-ဟုလည်း တွင်သော) ရွှေဘို မင်းတရားကြီး၏ မင်္ဂလာ အိမ်တော်၌၊ အကြီးတော်အဖြစ်ဖြင့် ရေးသားထမ်းရွက်ရသည်။ အမိမှာ၊ စလေ-ပုခန်းငယ်၊ မြို့သူကြီးသမီး-ဒေါ်ထွရင်ဖြစ်လေသည်။

(ဤ ဦးမြတ်စံ၊ ဒေါ်ထွရင်ဟူသော ဖ မိအမည်မှာ၊ ဦးအို၏ရေးသားချက်အရ ဖြစ်သည်။ နော်ရထာထီရီ၏ မှတ်ချက်တွင်၊ ဦးဖိုးကြီးမမင်းထွဟု ဆိုသည်။ ဆရာပွား၏ မှတ်ချက်အရသော်ကား။ ဦးမြတ်ထွား၊ (နှစ်မတဝမ်းကွဲတော်သူ) ဒေါ်ဆုံဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သုတေသနဈာနယ် ဦးဘသိန်းအဆိုကား။ ဦးမြတ်ထွား-ဒေါ်မိန်းခလေးဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အမည်မှသာဖြစ်၍၊ ဆုံးဖြတ်ရန် မလွယ်ကူလေ။ မကြာမီ နာမည်မှန်များ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ပါ၏။)

မွေးဖွားခြင်း။

ဦးပုညကို စလေမြို့တိုက်ရပ်၌။ ၁၁၇၄-ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၃-ရက်၊ ၅-တေးနေ့ မွန်းတည့်အချိန်တွင် ဖွားသည်။ မောင်လှိုင်း မည်သော ညီတယောက်လည်းရှိ၏။ (ဤဖွားသက္ကရာဇ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း၊ ၁၁၆၉၊ ၁၁၇၃၊ ၁၁၇၄၊ ၁၁၇၈-ဟူ၍၊ ၄-မျိုးပင် တွေ့ရလေသည်။)

ထို ဖွားမြင်သော နေ့၌၊ ဒုတိယ ကြက်သွန်ခင်း ဆရာတော်နှင့် (၁၁၈၁-ခုမှ တံဆိပ်ရသော) မုံရွေးဆရာတော်တို့သည်၊ ရွှေစက်တော်ကအပြန်တွင်၊ အိမ်သို့ ကြွဝင်လာသည့်နှင့် ကြို၍၊ ဆရာတော်တို့ကလက္ခဏာသွင်ပြင်ကို ကြည့်ပြီးလျှင်၊ မောင်မြတ်စံ၏သားသည် ပညာရှိ ဖြစ်လိမ့်မည်။ လောကီရေးတွင် ကျော်စော ထင်ရှားလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင်၊ ဗေဒင်အလို၊ နိဗ္ဗ-ပြုတို့သည် နံပြိုဟ်ပေါ်၌စီး၍ နေကြသောကြောင့်၊ ဥပစ္ဆေဒကကံ မကင်းတတ်။ လောကီကျိုး-လောကုတ္တရာကျိုးပြီးအောင်၊ ရဟန်းပြုရာ၏ဟု ဟောပြောကြပြီးနောက်၊ အတန်ကြာသော် ကြွသွားတော်မူကြလေ၏။

အမည်ပေးခင်း။

နှစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ အဖအမိတို့သည် စလေ မှ၊ အမရပူရမြို့၊ သာယာဝတီမင်း (ရွှေဘိုမင်း) အိမ်တော်သို့ အစစားလာရောက်သောအခါ၊ ထိုသားငယ်ပါလာ၍၊ စည်တော်ရုံတွင် ခေတ္တမျှ ကြည့်ရှုနေကြရာ၊ ထိုသူငယ်သည်၊ စည်ကြီးများကို ပုတ်ခတ်ကစားလေ၏။

ထိုအခါ၊ သာယာဝတီမင်းက၊ အဖအား၊ သားငယ်ကို အမည်ပေးပြီးပြီလောဟု မေး၍၊ မပေးရသေးကြောင်း လျှောက်ရာ၊ သို့ဖြစ်လျှင်၊ ငါကပင်အမည်ပေးအံ့။ စည်များကိုပုတ်ခတ်တီးခြင်းမှာ၊ ဤသူငယ်ကြီးသောအခါ၊ ကဗျာလင်္ကာမှစ၍၊ ပညာအထုံးစုံ တတ်မြောက်မည့် နိမိတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်၊ မောင်ပုတ်စည် တွင်စေဟု၊ အမည်ပေးပြီး

လျှင်။ ရွှေဒေါင်းခွက် ၂-သား၊ ငွေခြေကျင်း ခေါင်းပွကြီး တရံတဆယ် သားကို သနားတော်မူသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအမည် ပေးပုံကို ဦးဒို၏ စာတွင် တွေ့ရသည်။ စဉ်းစားရန်ရှိ သည်ကား။ ။ မြန်မာစကားအသွားအလာမှာ နှာခါး၏ နောက်က၊ ကြိယာသာမိဖြစ် သည်။ သို့ကြောင့် မောင် “စည်ပုတ်” သာ မြစ်လျှင်ဖြစ်နိုင်မည်။ မောင် “ပုတ်စည်” ဖြစ် နိုင်မည် မထင်။ ပုတ်ကလေး စည်ကလေးနှင့်တူ၍ “ပုတ်စည်” ဟု ကြိုနိုင်ရ၏။ တ နည်းကည်း၊ ဦးပုညမှာ ကြာသပတေးသားဖြစ်၍၊ စိန်ပန်းဓာတ်ကျအောင်၊ ၅-တေး နံနှင့် ၃-ဂီနီ၊ “ပုတ်” နှင့် “စည်” ကိုတွဲ၍ မှည့်လေသလောဟုလည်း၊ တွေးရန်ရှိလေ သည်။

ကျောင်းသို့ပြန်ခရီး စာသင်ခန်း။

အစဉ်အတိုင်းကြီးပြင်းလာ၍၊ ၆-နှစ်ရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ။ စလေမြို့၊ တူမောင်းဆရာတော် ဦးဒီပိတံ၌ အပ်နှံကြလေသည်။ ထို ကစ၍ ပညာသင်ကြားရာ၊ နမောဗုဒ္ဓါယ-ကို ၁၅-ခေါက်နှင့်ရသည်။ ကကြီးခွေးကို အခေါက် ၃၀-နှင့်ရသည်။ ကကြီးရေး က၊ စသော သင်ပုန်းကြီးကို ၁၀-ရက်နှင့်ကုန်သည်။ ဤသို့လျှင်၊ သင်ပုန်းကြီး စာများကို တလနှင့် အလုံးစုံ အလွတ်ရေးနိုင်လေသည်။

မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိနှင့် အနုတ်ကို ၁၀-ရက်နှင့်ပြီးငြိမ်းသည်။ အောင် ခြင်းရှစ်ပါး၊ ရတနာရွှေချိုင့်၊ နမကာရပါဌ အနုတ်တို့ကို တလအတွင်း အလုံးစုံရလေသည်။ နောက်ဆက်၍ ပရိတ်ကြီးပါဌ အနုတ်ကို တလ အတွင်း နှုတ်တက်ရလေသည်။

သာယာဝတီမင်းထံသို့ ဝင်ခန်း။

ထိုအခါ အမိ အဖ တို့သည်၊ ဆရာတော်ထံ ၇-ရက်မျှခွင့်ပန်၍၊ မောင်ပုတ်စည်ကို သာယာဝတီမင်းထံသို့၊ ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်ဆောင် သွားကြရာ၊ သာယာဝတီမင်းက၊ မောင်ပုတ်စည်အား၊ သင်ပြီးစာများ ကိုမေး၍၊ နမကာရပါဌအနုတ်နှင့် ပရိတ်ကြီး ဓဇဂ်သုတ်ပါဌအနုတ် ကို အပြန်ခိုင်းလေသည်။ မြင်းကောင်း စိုင်းသကဲ့သို့၊ အထစ်အငေါ့ မရှိ၊ ကောင်းစွာ ပြန်ဆိုနိုင်လေ၏။

ထိုအခါ သာယာဝတီမင်းသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်လျက် ယနေ့ ငါ၏ မင်္ဂလာအိမ်တော်သည်၊ စာပြန် သုဓမ္မာစရပ်နှင့် တူပေသည်။

မောင်ပုတ်စည်သည် စေတနာသုတ်ကို မထွေးမလုံးပြန်နိုင်သည်။ ငါတို့ ငယ်စဉ်က၊ အလွန်အပြန်ခက်သော သုတ်ဖြစ်သည်။ မောင်ပုတ်စည် ကြီးလျှင်ပညာရှိဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ကြောင့်၊ စာများကြီးစား၍ သင်ရ မည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်စောင် ကုန်အောင်သင်ပါလေ။ ကုန်လျှင်၊ ငါက ဆုတော်ငွေ များစွာပေးသနားတော်မူမည်-ဟုမိန့်တော်မူပြီးလျှင်၊ ငွေ တစ်သာနှင့် အချိတ်ပုဆိုးတထည်၊ ကတ္တီပါအင်္ကျီတထည်၊ သနား တော်မူလိုက်၏။

ပညာအင်္ဂါလက် သင်ခန်းး။

စလေသို့ပြန်ရောက်၍၊ တူမောင်း ဆရာတော်ကြီးအား အလုံးစုံ လျှောက်သောအခါ၊ ဆရာတော်က၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်စောင်သည်လို ရင်းမဟုတ်သေး။ သဒ္ဒါသာလိုရင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်ဇာတ်တော် များကို နိနုတ်စာစားပြီးလျှင်၊ တဝါတက်ရမည်။ သဒ္ဒါသုတ်စဉ်ကို ၁၀-ရက်နှင့် အကုန်နှုတ်တက်ရအောင် တက်ရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ဤသို့လျှင်၊ ခုနစ်နှစ်သား - ရှစ်နှစ်သားအရွယ်၌၊ သဒ္ဒါကျမ်းများ၊ အဘိဓမ္မာ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းများကို သင်ကြားရလေ၏။

သာယာဝတီမင်းထံသို့ တတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်ခြင်း။

ထိုအခါ၊ တူမောင်း ဆရာတော် ပြန်လွန်တော်မူသဖြင့်၊ ရှစ်လမျှ စာသင်ပျက်လေ၏။ ထို့နောက် အဖဦးမြတ်စံက၊ သာယာဝတီမင်းထံ သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြန်၏။ ထိုအခါ၊ သာယာဝတီမင်းက၊ မောင်ပုတ် စည်၊ ဆရာတော်ကြီး ပြန်လွန်တော်မူသဖြင့်၊ စာသင်ပျက်ကြောင်း ငါကြားသိရ၏။ ဇာတ်ကြီးဆယ်စောင်ကို ရပါ၏လောဟုမေးတော် မူ၏။ ဇာတ်ကြီးဆယ်စောင်မှမက သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ စသည်များကိုပင် ရပါကြောင်းလျှောက်သော်။ သာယာဝတီမင်းသည်၊ အလွန် ဝမ်း မြောက်ကြည်ညိုလျက်၊ အထက်မိန့်ရင်းအတိုင်း၊ ဆုတော်ငွေများစွာ သနားတော်မူသည့် အပြင်၊ အချိတ် ပုဆိုးနှစ်ထည်၊ အင်္ကျီချုပ်ရန် ကတ္တီပါ အတောင်နှစ်ဆယ်၊ သုံးရတီရှိသော ဗိန့်လက်စွပ်တကွင်း၊ ထပ်မံ၍ သနားတော်မူသည်။

စလေမြို့မခင်ကြီးစ-သည်လည်း၊ ငယ်ဆရာတပါးဖြစ်လေသည်။
၎င်းခင်ကြီးစ၏ ကျောင်းတိုက်မှာ၊ ဦးပုညမွေးဖွားရာ တိုက်ခုရပ်၏
အရှေ့တောင်အရပ်တွင်ရှိသည်။

ကြီးဆရာများမှာ၊ ယခုပြုလတ္တံ့သော ဗန်းမော် ဆရာတော် အ
ပြင်၊ စလေခင်ကြီးသာ၊ ပုဂံရွှေကျောင်းနေ-ဒလခင်ကြီးတို့ ဖြစ်လေ
သည်။

**ဗန်းမော်ဆရာတော်ထံ၌ရှင်ပြုခင်း။ ဆက်လက်၍
ပညာသင်ခင်း။**

ထို့နောက်၊ သာယာဝတီမင်းက၊ ဦးမြတ်စံအား၊ တူမောင်း ဆရာ
တော်ကြီးပြန်လွန်တော်မူပြီ။ သို့ကြောင့်၊ စာပေကျမ်းဂန်တတ်ကျွမ်း
စူးရှထူးကျက်အထူးသဖြင့် ဗျာကရိုဏ်းကျမ်းကြီးကို၊ ကောင်းစွာ တတ်
မြောက်တော်မူသော ဗန်းမော် ဆရာတော်ထံ၌၊ ငါက လွှတ်လိုက်
သည့်အနေနှင့်၊ မောင်ပုတ်စည်ကို အပ်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရောက်သော်၊ ဗန်းမော်ဆရာတော်က၊ မောင်ပုတ်စည်၏ ဇာတာ
စန်းလက်၊ လက္ခဏာ သွင်ပြင်များကို ကြည့်၍၊ ဒါယကာ မောင်မြတ်စံ၊
သင်၏သားသည်၊ ပညာဖက်၌ ထက်သန်၍၊ ထိုင်မြန်သော ဉာဏ်နှင့်
ပြည့်စုံပြီးလျှင်၊ နိုင်ငံတော်၌ ကျော်စောထင်ရှားလတ္တံ့ ။ သို့ရာတွင်မင်း
ဖြစ်မင်းဒဏ်သင့်တတ်သည်။ သို့ကြောင့်၊ လူ့အဖြစ်နှင့် နေထိုင်မင်း
စား မပြုအပ်။ ကုန်သည်ပြုလုပ်စေရာ၏။ အထူးကား။ ရဟန်းဝတ်
နှင့်နေထိုင်မှုကား၊ ဖုန်းတန်းကြီးမား၊ အသက်ရှည်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်
မူ၏။

ထိုအခါ၊ ဦးမြတ်စံက၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်ပင် မြီး
မြောက်တော်မူပါ ဘုရားဟု ဈေ့ကလေ၏။ အသက်လည်း ရှစ်
နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်၍၊ စလေတွင် ရှင်ပြုရာ၊ သာယာဝတီမင်းက၊ ငွေငါးပိဿာ
နှင့် မြင်းကောင်းတစ်စီး လက်ဖွဲ့တော်မူ၏။

ရှင်ပြုပြီးလျှင်၊ ဗန်းမော်ဆရာတော်က၊ ရှင်ပုညဟု ခွဲပေးတော်မူ
၍၊ မင်းစားလုပ်ထိုင် မင်းဘေးသင့်ရန် ငါမြင်သည်။ ရဟန်းဘဝ၌
နေသော်ကား၊ အသက်ရှည်၍ ချမ်းသာအံ့ဟု၊ ဖြောင်းဖြဆုံးမပြီးလျှင်၊

ထိုသာမဏေဘဝ၌၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာကျမ်းများကို ပေါက်
မြောက်အောင် သင်ကြားပေးလေသတည်း။

**အဓိအမများပျက်စီး၍သာယာဝတီမင်းက
ခြီးမြှောက်ပုံ။**

သာယာဝတီမင်း၏နောင်တော်-စစ်ကိုင်းမင်း-ဘကြီးတော်သည်၊
၁၁၀၁-ခုတွင်အမရပူရ၌ နန်းတက်ပြီးလျှင်၊ ၁၁၀၃-ခုတွင်အင်းဝ
မြို့ကိုချွဲထွင်ပြုပြင်၍၊ ၁၁၀၅-ခုတွင် ပြောင်းရွှေ့စံတော်မူသည်။ အိမ်
ရှေ့မင်း ဖြစ်သော-ညီတော် သာယာဝတီမင်းလည်း၊ လိုက်၍ စံနေ
ရသည်။

စလေရှင်ပုညသည်ကား၊ ဗန်းမော် ဆရာတော်ကြီးထံ၌ပင်၊ ဝိဇ္ဇ
ကတ်၊ ဗေဒင်၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာရေး၊ တောလားရေးများကို ထပ်မံသင်
ကြားကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်လေ၏။

ဤအတောအတွင်း၊ ၁၁၆၈-ခု၌၊ ညီတော်နောင်တော်နှစ်ပါး၊ မ
သင့်မမြတ်ဖြစ်ကြသဖြင့်၊ ညီတော်သာယာဝတီမင်းသည်၊ ရွှေဘိုသို့
ထွက်သောအခါ၊ ရှင်ပုည၏ အဖ ဦးမြတ်စံလည်း၊ နောက်တော်က
ပါလေ၏။ အမိဒေါ်ငှာရင်ကား၊ စလေသို့ပြန်ရောက်နေထိုင်၏။ ရှင်ပုည
ကိုယ်တိုင်လည်း အမိနှင့် လိုက်သွား၍၊ တူမောင်းဆရာတော်၏ တ
ပည့်တပန်းတို့နှင့် နေထိုင်လေ၏။

ဦးမြတ်စံမှာလမ်းတွင် အတိုက်အခိုက်ထူသည်နှင့် လက်နက်ထိ
၍ သရိုင်းနယ်တွင် သေဆုံးလေ၏။ ဒေါ်ငှာရင်မှာလည်း၊ စလေသို့
ရောက်၍ ၅-လခန့်ကြာသော်၊ အနိစ္စရောက်လေ၏။

သာယာဝတီ မင်းသည်၊ ရွှေဘိုမှနေ၍ ထီးနန်းကို လုပ်ကြံရာ၊
အောင်မြင်သဖြင့်၊ ရွှေဘိုမင်းအမည်နှင့်၊ ၁၁၆၉-ခုတွင် နန်းတက်လေ
၏။ ထိုအခါ ရွှေဘိုမင်းသည်၊ စလေမှ ရှင်ပုညကိုပင့်၍၊ ဗုဒ္ဓ-ဦးမြတ်စံ
ကို၊ စလေ-ပုခန်းငယ်နှစ်မြို့ဝန်ရာထူးဖြင့် ခြီးမြှောက်မည်ဟု စိတ်ထား
ရင်းရှိသည်။ လမ်းတွင်အနိစ္စရောက်၍၊ မခြီးမြှောက်လိုက်ရ။ ယခု
သော်၊ ရှင်ပုညသည်၊ သာသနာဘောင်၌ မပျော်လျှင်၊ ဒါယကာတော်
က၊ သူကောင်းပြု၍ ခြီးမြှောက်ထားမည့်အကြောင်းမိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါ၊ ဂှင်ပုညက၊ မင်းခစားပြုလျှင် ဘေးဒဏ်မြင်ကြောင်း ဗန်း
မော်ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်မှာဆုံးမ ထားသဖြင့်၊ သာသနာတော်
နှိသင် ထမ်းရွက်နေပါတော့မည်ဟု ပြန်ကြား၏။ ရွှေတိုမင်းလည်း၊
သာဓုခေါ်၍ တလလျှင် ဆန်ဆယ်တင်းနှင့် သက်န်းတရံ၊ အမြဲဝတ်
ပြု၍ ဂ္လုဒါန်းလေ၏။

ဂှင်ပုညလည်း၊ အမရပူရမြို့ ဗန်းမော်တိုက်သို့ ကြွ၍နေလေ၏။

ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ခြင်း။

ဤသို့ဂှင်ပုညသည်၊ ပိဋကတ်၊ ဗေဒင်၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ အရပ်ရပ်တို့
၌ တတ်မြောက်ကျော်စောလျက်ရှိစဉ်၊ စလေ-ပုခန်းငယ်နှစ်မြို့အုပ်က
ရဟန်းဒါယကာခံ၍၊ ရဟန်းပြုလေ၏။ ဤသို့ ရဟန်းပြုပြီးနောက် သုံး
ဝါရတွင်၊ ကျောင်းထိုင်လေ၏။

ဦးအို၏စာ၌၊ အသက် ၂၀-အပြည့်တွင် ရဟန်းခံသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင်၊ ရွှေ
ဘိုဘုရင်နန်းတက်ပြီးမှ၊ ရဟန်းပြုသည်ကိုလည်း ပြထားသည်။ သို့ဖြစ်သော်၊ ၁၁၉၉-ခု၊
၁၂၀၀-ပြည့်လောက်တွင်ဖြစ်သဖြင့်၊ အသက် ၂၅-၂၆-လောက်တွင်မှ ရဟန်းခံဖြစ်ပုံ
ရသည်။ တနည်းအားဖြင့်လည်း၊ ဧဒါးသက္ကရာဇ် ၄-မျိုးစေ့ရသည်တွင်၊ ၁၁၇၀-ခုက၊
ရဟန်းခံသောအသက်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်လေသည်။

နော်ရထာသီရိ၏မှတ်ချက်တွင်၊ ၁၁၉၄-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၈-ရက်နေ့တွင် ပဉ္စင်း
ခံကြောင်း အသေအချာဆိုသည်။ ဤအရကား အသက် ၂၀-ရွှေဘိုမင်း နန်းမတက်မီ
ရဟန်းပြုဟန်ရှိသည်။ ယုတ္တိလည်းရှိသည်။

ဦးပုညသည်၊ ရဟန်းခံ ဖြစ်သည်-မခံဖြစ်သည်။ ယုံမှားရှိနေကြရာ၌၊ ဦးဘသ်န်း ရေး
သားချက်အချ်၊ သာမဏေသာ ဖြစ်ဖူးသည်။ အချို့သောဆရာကြီးတို့ကလည်း သာမဏေ
သာ ဖြစ်သည်ဟု မိန့်မှာသည်။ သို့ရာတွင်၊ နော်ရထာသီရိ၏မှတ်ချက်တွင် “၁၁၉၄-ခု၊
ဝါဆိုလဆန်း ၈-ရက်နေ့၊ ဗန်းမော်ဘိုက်သိမ်တွင်၊ ဗန်းမော်ဆရာတော် ဦးပုညကို
ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းခံရာ။ တောင်လေးလုံးဆရာတော် ဦးဇယန္တဝရ၊ သရက်တော
မြောက်တပယင်း ဆရာတော်--ဦးဥတ္တမတို့က၊ ပထမကမ္မဝါဆရာ။ ဂူကြီးတိုက်နေ တပ
ယင်း ဆရာတော် ဦးသူရိယ၊ မြသိန်းတန်တိုက်နေ တပယင်းဆရာ-ဦးသီရိတို့က၊ ဒုတိယ
ကမ္မဝါဆရာပြု၍၊ ဂှင်ပုညကို ရဟန်းပဉ္စင်းအဖြစ်သို့၊ သိက္ခာတင်ပေးကြလေသည်” ဟူ၍
ဆိုသဖြင့်၎င်း၊ ဦးပုညကိုယ်တိုင်ရေးသော “သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ဒုက္ခာ မုဉ္ဇန္တ၊”-အစချီ
မေတ္တာစာ၌၊ “မကြားကောင်းမခံသီး၊ ဖုန်းကြီးဘန်မဲ့၊ လူပျိုလှသည်ဟု၊ တကဲ့အဟုတ်၊
သင်းအမှုလုပ်သောကြောင့်၊” ဟု ပါလေသဖြင့်၎င်း၊ ဖုန်းကြီးလုပ်ဖူးသည်ဟု ယူရန်ရှိ
သည် ထင်မိပါ၏။

သိက္ခာချပြီးနောက် ရှင်သာမဏေ
ပြုပြန်ခြင်း။

၁၂၀၃-ခုတွင်၊ ရွှေတိုမင်းသည်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရန်ဆင်း၍ စံနေ
တော်မူရာ။ စလေဦးပုညလည်း လိုက်မည်အပြုတွင် ကျောင်း၌ ဒါယိ
ကာမများ အလာအရောက် အလှူအတန်း များသောကြောင့်၊ ပဉ္စင်း
ဒါယကာမြို့အုပ်မင်းက မသင်္ကာ အကြည်ညိုပျက်သည်နှင့်၊ လူထွက်
ပြီးလျှင်၊ ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာလေ၏။ ရောက်လျှင်၊ ဗဟန်းတောရ အ
ရပ်၌ တဖန် သာမဏေပြုလုပ် နေပြန်လေ၏။

ဤသို့ မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်၍ မသင်္ကာသည့်အချက်ကို ရှင်း
လင်းရန်၊ စလေဦးပုညက- “သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ဒုက္ခာမုဇ္ဈန္တံ၊ ရည်ညွှန်း
ပြုလျက်” အစချီသော မေတ္တာစာကို၊ ထိုရဟန်းဒါယကာ မြို့အုပ်မင်း
သို့ ပေးလိုက်၏။ ထိုစာသည် အလွန်စကားလုံးပြောင်၍၊ အဓိပ္ပါယ်
ကောင်းထွ၏။ ဖတ်ရှုရန် ရှေ့တွင်ပြပါလတ္တံ့။

ထိုသို့ ဗဟန်းတွင် နေစဉ်အခါ၊ ကန်တော်ကြီး-ဗဟန်းတောလား
ဘွဲ့များကိုရေးရာ။ ထိုအရပ်ရှိ ရဟန်းတို့နှင့်၎င်း၊ သီလရှင်တို့နှင့်၎င်း၊
မသင့် မတင့်ဖြစ်၍၊ အမရပူရ-ဗန်းမော်တိုက်သို့ ပြန်ရောက် နေထိုင်
လေ၏။

လူထွက်၍၊ မင်းခစားပြုခြင်း။

ရွှေတိုမင်းသည်၊ ရန်ကုန်မှပြန်ရောက်ပြီးနောက်၊ ၁၂၀၈-ခုတွင်
နတ်ရွာစံသည်နှင့်၊ သားတော် ပုဂံမင်းသားသည်၊ ၎င်းခုတွင် နန်း
တက်တော်မူ၏။

ထိုအခါလောက်တွင်၊ ကိုရှင်ကြီး ဦးပုညသည်၊ စလေသို့ သွား
ရောက်နေထိုင်ပြန်၍၊ တရားစာအမျိုးမျိုး၊ မေတ္တာစာအမျိုးမျိုးတို့ကို
ရေးလေသည်။

တဖန် ဗန်းမော်တိုက်သို့ပြန်၍ ဗေဒင်ဟောကိန်း လင်္ကာများနှင့်
ထေးထပ်များကို ရေးလေသည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင်ပင်၊ သူကြီးဟောင်း မောင်ကြူနှင့် မြို့ရွာ
ကိစ္စအတွက် အငြင်းအခို အမှုဖြစ်ကြရာ၊ သာသနာပိုင် ဆရာတော်

ပင်၊ ဝင်ရောက် ဆုံးဖြတ်ရ၏။ သို့ကြောင့်၊ ဝှေ့အလှူခံ မေတ္တာစာ၌ “မြင်းခြံရွာနေ၊ ကျောင်းတကာ ဦးမှ၊ ဆရာမှာ၊ ကျောင်းတကာ ဝှေ့နှင့် ဆန်တက်က ရွှေမြို့တော်သို့ရောက်သျှင်၊ သူကြီးဟောင်း ကြွဆွေမျိုးတရုတ္တီနှင့် ကြိတ်နယ်တိုင်ပင်၍၊ အိမ်တော်-နန်းတော်၊ သာသနာပိုင်ဆရာတော်များထံ၊ သေကံထိုက်အောင်၊ တိုက်ခိုက်လျှောက်တင်ကြသည့်အမှုကြောင့်၊ သေလုမျောပါး၊ ငါတကားဟ၊ ကြံ၍ကြံထုန်း”-စသည်ဖြင့် ရေးလေသည်။

ဤသို့သာမဏေအပြင်ဖြင့်၊ သုံးနှစ်ကျော်လေးနှစ်ခန့်နေပြီးနောက်၊ လူထွက်ပြီးသျှင်၊ ပုဂံမင်း၏ ညီတော်များ ဖြစ်သော မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းတို့၏ အိမ်တော်တွင် အမှုထမ်း ခစားလေ၏။

နေပြည်တော်၌၊ ဦးပုညသည် မြို့သူကြီး ရိုးရာမပျက်၊ ဆက်လက် ရရှိရန် ကြံစည် အားထုတ်ဆဲတွင်၊ မိမိ၏ ဦးကြီးတော်သူ မင်းကြီးဦးပွား အနိစ္စရောက်သောကြောင့်၊ ထိုရာထူးကို မရတော့လေ။

သာမဏေပြုပြန်၍ ခာများကိုရေးခြင်း။

၁၂၁၇-တွင်၊ မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းတို့သည်၊ ရွှေဘိုမှ နေ၍၊ နောင်တော်ပုဂံမင်းကို လုပ်ကြံ-အောင်နိုင်သည်နှင့်၊ မင်းတုန်းမင်းသည် ထုရင်ဖြစ်လေ၏။

ဤအတောအတွင်း၊ ဆရာကြီးဦးပုညသည် ဗန်းမော်တိုက်၌ သာမဏေပြုပြန်၍၊ ပုန်းအောင်းနေလေ၏။ ထိုသာမဏေဘဝ၌ရှိစဉ်၊ ဗေဒင်ဟောကိန်း ရကန်များကိုရေးသည်။ နောက်ဗိန္ဓော ဆေးကျမ်းအရာ၌ နိုင်နင်းသော ယွန်းကျောင်း ဖုန်းကြီးများနှင့် မသင့်မတင့်ဖြစ်၍၊ ဆေးကျမ်းလင်္ကာများကို ရေးလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနှင့် တွေ့ခင်း။

မင်းဖြစ်ပြီးနောက်၊ မန္တလေးအရပ်၌ မြို့တည်ထောင်လိုသောဆန္ဒရှိသဖြင့်၊ မောင်ပုညသည် ဗေဒင် ယတြာများ ကောင်းစွာ နိုင်နင်းတတ်မြောက်စွာသည်။ ငါတို့ညီတော်တို့ စစ်ဖြစ်နေသည့် အတွင်း၊ မောင်ပုညပျောက်ကွယ်နေသည်၊ သို့ကြောင့်၊ ညီတော်နှင့် တိုင်ပင်၍၊ မောင်ပုညကို ရှာကြရမည်ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါ၊ မောင်ချစ်တီးဆိုသူက၊ ဗန်းမော်တိုက်တွင် ရှင်သာမဏေပြုလုပ်၍ နေပါကြောင်း လျှောက်မှ၊ ရှေ့တော်သို့ ပင့်ရလေ၏။ ရောက်လျှင်၊ မင်းတရားကြီးက၊ ရှင်ပုည၊ ရွှေဘိုသို့ထွက်တော်မူစဉ်က၊ မလိုက်ခဲ့ဘဲကို-ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ရှင်ပုညက၊ ဒါယကာတော် မင်းမြတ်မှာ၊ ဗုဒ္ဓတန်းကြီးမားသူဖြစ်၍၊ မုချ အောင်နိုင်မည်ကို သိပါသောကြောင့် မလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့မလိုက်သော်လည်း၊ ဗန်းမော်တိုက်မှနေ၍၊ အကြံအောင်မြင်ရန်၊ မေတ္တာယတြာများ ဆင်ခါ၊ လောကီ ကျမ်းများကို ရေးသား စီရင် နေပါကြောင်းကို လျှောက်၏။

ပြီးမှ၊ မင်းတရားကြီးက ဆက်လက်၍၊ ရှင်ပုညသည်၊ ဗေဒင်ယတြာကျွမ်းကျင်၏။ ဒါယကာတော်သည်၊ မန္တလေးတောင်အရပ်၌ မြို့တည်လို၏။ အခါတော်များ ဆက်စေလိုပါသည်ဟု မိန့်တော်မူရာ၊ ရှင်ပုညက၊ ၁၂၁၀-ခုတွင် မြို့တည်ရန် ကောင်းပါသည်။ နံတော်အင်္ဂါသားဖြစ်၍ ၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေတွင်ပွင့်၍ ၎င်း၊ အင်္ဂါနံ ညောင်ပင်များကို တံခါးဝတို့၌ ၎င်း၊ လမ်းဆုံတို့၌ ၎င်း၊ စိုက်တော်မူပါလျှင်၊ အရာရာခပ်သိမ်းပြီးငြိမ်း အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်လေ၏။

ဤမြို့နန်းတည်ရာတွင်၊ အခါပေးသူစီမံသူအကြီးအမှူးတို့၏ နာမည်စာရင်းကို၊ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၌ပြထားရာ ဦးပုည၏အမည်ကိုမတွေ့ရလေ။ သို့ရာတွင်၊ မင်းတရားကြီးသည် မြို့နန်းတည်လိုသော ဆန္ဒတော်ရှိနေသဖြင့်၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်းတတ်သော ဦးပုညကိုလည်း၊ မေးမြန်းဆွေးနွေးခိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

မင်းတရားကြီးနှင့် ပထမတွေ့ရပုံကို၊ မန္တလေးမြို့ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်မင်း၊ ဦးမောင်မောင်တင်ထံမှ ကြားသိရပုံမှာ၊ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

မင်းတရားကြီးသည်၊ တခါသော်၊ မြောက်ဥယျာဉ်တော်ထဲ၌ သံဃိတည်၍၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုးတော်မူသည်။ အဂ္ဂိရတ် ဝါသနာပါသူ-တတ်ကျွမ်းသူတို့သာဝင်ရောက်ခစားကြရသည်။ ထိုအခါ၊ မြို့ဝန် ဦးသာအိုးက၊ ရှင်ပုညသည် အဂ္ဂိရတ်ဖက်၌များစွာ ကျွမ်းကျင်ကြောင်းလျှောက်ထားသဖြင့်၊ ရှေ့တော်သို့ ပင့်ရသည်။

ရောက်လျှင်၊ အဂ္ဂိရတ်အကြောင်းကို ယျောက်လေသည်မှာ၊ အလွန်ကျယ်ဝန်း-နက်နဲ-အဆစ်အပိုင်းကျနထွသည်နှင့်၊ မင်းတရားကြီးက သဘောကျတော်မူသောကြောင့်၊ ရှင်ပုည၊ ဤသို့သက်န်းဝတ်နှင့် နေသည်မှာ၊ ဘယာလော-သဒ္ဓါလောဟု မေးတော်မူ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ သဒ္ဓါလည်းဟုတ်ပါ၏။ ဘယာလည်း ဟုတ်ပါ၏။ စလေတွင် သူကြီးရိုးရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အရှုပ်အရှင်းဖြစ်နေကြရာ၊ တဖက်က အနိုင်ရရှိ၊ ဗုဒ္ဓတန်းကြီးမား၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမည်ကို စိုးသဖြင့်လည်း၊ နေခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ယျောက်လေ၏။

ထိုအခါ၊ မင်းတရားကြီးက၊ မြို့ဝန်ဦးသာအိုးထံ၌ ရှင်ပုညအလိုရှိရာကို လှူဒါန်းပါလေဟု၊ မှာထားအပ်တော်မူ၏။ မကြာမီပင် လူထွက်လေသည်-ဟူ၏တည်း။

**နောက်ဆုံးလူထွက်၍ ရာထူးဇွာနန္ဒရ ရခြင်း
ဇာတ်များကို ရေးခြင်း။**

ရှင်ပုညသည်၊ သာမဏေအဖြစ်မှ လူထွက်၍၊ ကနောင်မင်းထံ၌ ခစားလေ၏။ ထိုအခါ၊ ကနောင်မင်းက တောင်းပန်သဖြင့်၊ သပြေဟ်ကိုးပိုင်းသရုပ် တေးထပ်များကို ရေးသား ဆက်သွင်းရာ၊ ကနောင်မင်းနှစ်သက်တော်မူသဖြင့်၊ ပိုးပုဆိုးနှစ်ထည်၊ ခေါင်းပေါင်း ခါသာတအုပ်၊ ငွေ သုံးပိဿာ ဆုပေးတော်မူ၏။

ထိုနောက်၊ ၁၂၁၄-၁၅-ခု၊ ယိုးဒယားဇင်းမယ်ကို နိုင်သည့် အကြောင်း၊ မင်းတရားကြီးအမိန့်အရ၊ ယိုးဒယားနိုင် မော်ကွန်းကို ရေးလေသည်။

ထိုအိမ်ရှေ့မင်းထံ၌ ခစားနေစဉ်၊ မင်းတရားကြီး၏နန်းတွင်းမိဖုရားအချို့တို့၊ အကျင့်ပေါက်ပြား လော်လည်ကြသဖြင့်၊ တားမြစ်ရန်အနေနှင့်၊ ဦးပုညအား ပဒုမဇာတ်ကို ရေးစေလေသည်။ ထိုပဒုမဇာတ်ကို တညဉ့်တွင်းဖြင့် အပြီးရေးဆက်သောဟူ၏။ ထိုဇာတ်ပေါ်ထွက်လာသောအခါ၊ မင်းတရားကြီးနှင့် တကွ လူအများတို့ နှစ်သက်ကြ၏။ သို့ရာတွင်၊ အပြစ်ရှိသော မိဖုရားတို့မှာ အနေကြို့-မျက်နှာပူလျက်၊ ထိုဇာတ်စာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးရန် မင်းတရားကြီးအား ယျောက်ထားကြ

လေ၏။ သို့ရာတွင် မင်းတရားကြီးသိတော်မူရင်း၌ ဖြစ်၍ ဖျက်ဆီးခွင့် မရလေ။

ထိုအခါမှ ထိုမိဖုရားတို့က အဖိုးတန် မိန်းမကောင်း ပါသော ဇာတ်စာဇာတ်ကို နောက်ထပ်ရေးထုတ်ရန်၊ ဦးပုညအား ရွှေငွေများ စွာပေး၍ ခိုင်းကြရလေ၏။ ထိုဇာတ်ကား မန္တိမိဖုရားတည်းဟူသော မိန်းမမြတ်ပါဝင်သော ဝေဿန္တရာဇာတ်ဖြစ်လေ၏။

ထိုမှတ်ပါးလည်း မင်းတရားကြီး၏ သားတော်အချို့တို့ အထူး သဖြင့် မြင်ကွန်းစားတို့ အလွန်ဆိုးသွမ်းသည်တွင် ဆုံးမ-ရန် အနေ နှင့် ဝိဇယဇာတ်ကို ရေးရလေသည်။ ထိုဇာတ်ကို ပစပ်က စီကုံးပေး ၍ မောင်သာထွန်းဆိုသူက ရေးရ၏။ ၂-ရက်နှင့် နားနားနေနေ ပြီး သောဟူ၏။ (ဤဇာတ်မှာ မြင်ကွန်းစား-မြင်းခံတိုင်စားတို့ကို မြှောက် စားမြှောက်ပင့်၍ ရေးထားသဖြင့်၊ ဤဇာတ်ကို မှီ၍ ထိုမင်းသားတို့ ထ ကြွသည်ဟုလည်း တနည်းပြောဆိုကြ၏။ ရှေ့တွင်ကြည့်ပါလေ။)

**ဂဏ် ၇ မာလဇာတ် (ရေသည်ပြီဇာတ်) ကို
ရေးခြင်းအကြောင်း။**

မန္တလေးမြို့နန်းတည်ပြီးသည့်နောက် မင်းတရားကြီးစိတ်မြောက် လျက် ညီတော်၏ နေရာတွင် သားတော်မလွန်မင်းသားအား အိမ်ရှေ့ ပေးရန် စိတ်ကစားတော်မူ၏။ အတိအလင်းကား မိန့်ဆိုခြင်းမရှိလေ။ စင်စစ်သော်ကား စိတ်တွင် အတန်ငယ် ကြိုကာ မတ္တ မှုသာ ဖြစ်လေ သည်။ သို့ရာတွင် တနည်းနည်းဖြင့် ကနောင်မင်း (အိမ်ရှေ့မင်း) ယုံမှား ရှိလေရာ၊ ငါကြိုစည်၍ ပေးသောနန်းကို ဝံရလျက်၊ ဤသို့ ကြိုစည်ရာ သလောဟု စိတ်ချတော်မူ၏။ ထိုမှတပါးလည်း အိမ်ရှေ့မင်းဖုန်းကြီး လေသည်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ကျေးကျွန် အခြံအရံ ဖက်တော်သားတို့ ကြွမြောက်လျက်ရှိနေရာ၊ မင်းတရားကြီး၏ ကျေးကျွန် အခြံအရံ ဖက် တော်သားတို့နှင့် မသင့်မတင့်၊ စောင်မာန်လျက် မညီမညွတ်ရှိကြ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ညီတော် နောင်တော်တို့မှာ၊ စိတ်တော် မကြည်ခိုက် ဖြစ်နေကြလေ၏။ ဤသို့ မကြည်သဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းသည် အထွက်အ

ဝင် အစစားနည်းပါးလေ၍။ တခါသော်၊ နားကိုက်၍ မကျန်းမမာ-ဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ ကာလအတန်ကြာ၊ နန်းတော်သို့ မဝင် နေလေ၏။ ဤသို့ မာန်ချ-ရန်ပြုနေသည်ကို၊ မင်းတရားကြီး စိတ်တော်မချမ်းမြေ့ စိုးရိမ် ပူပန်လျက်၊ ရှင်းလင်းရန်ခေါ်ပါစေသော်လည်း၊ မရနိုင်မှ၊ စကြာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးအားဖြောင်းဖြစေ၏။ ဤမိဖုရားကြီးကား၊ ထိုအိမ်ရှေ့ မင်းကို ငယ်စဉ်ကပင် မွေးမြူခဲ့ရသော မိဖုရားကြီးဖြစ်ရကား၊ ချစ်ကြောက် ရှိသေခြင်းကို ခံရ၏။ မိဖုရားကြီး၏ စကားကို မပယ်ထွန် နိုင်လေ။

ထိုနောက်၊ အရှင်နှစ်ပါးတို့ ကိုယ်တော်တိုင်က၊ နားကိုက် မကျန်းမမာသည်ကို၊ ငွေတော်တသောင်း ခမည်းပေးတော်မူသည်။ ညီတော် နောင်တော်တို့ ဆုံကြသောအခါ၊ ချစ်ခင်ဖက်ယမ်းပြု၍ မင်းတရားကြီးက၊ မိမိတစ်တရာ မကြံစည်ကြောင်း၊ သားဆိုသည်မှာ လိုသသလောက်ရနိုင်၍၊ ညီတော်ကား နောက်ထပ် မရနိုင်ကြောင်း-စသည်ဖြင့်၊ ဝမ်းနည်း ကျေကွဲစွာ မိန့်တော်မူ၏။

ညီတော်မှာ ဇေးငြိမ်းရုံမက၊ စိတ်တွင် မှားလေခြင်းဟု နောင်တ ရလျက်၊ နောက်သုံးလခန့်အရှိတွင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းက မင်းအား တောင်းပန် ဝန်ချခန်းပါသော နောင်အခါ “ရေသည်ဇာတ်” တွင်မည့်၊ ဂင်္ဂါမာလဇာတ်ကို ဦးပုညအား ရေးသားဆက်သွင်းစေ၏။ မင်းတရားကြီး ဖတ်ရှုရသော်၊ ညီတော်ကို ပိုမိုချစ်ကြည်သည်အပြင်၊ ဤဂင်္ဂါမာလဇာတ်ကို နှစ်သက်တော်မူထွသဖြင့်၊ ရှေ့တော်တွင် အထင်ထပ် ဖတ်လည်း ဖတ်ရ၏။ ဇာတ်လည်း ကပြရသောဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ဤဂင်္ဂါမာလဇာတ်ရေးခြင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မှော်ဘီဆရာ သိန်း၏ မှတ်ချက်မှာ-အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“၁၂၂၀-ခုနှစ်၊ မြင်ကွန်းမင်းသားအရေးတော်၌၊ အိမ်ရှေ့မင်းနတ်ရွာစံပြီးနောက်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက၊ မကွရာမင်းသားကို အိမ်ရှေ့ပေးမည်ကြံရွယ်တော်မူ၏။ သို့ရာတွင် မကွရာမင်းသား၏ မယ်ဘော်မှာ၊ များစွာအခြေမမြင့်သော မိဖုရား ဖြစ်နေသဖြင့်၊ အခြားမင်းသားတို့၏ သဘောကို စုံစမ်းရန်အနေနှင့်၊ အခြေခိုင်သော ရေသည်ဘဝမှာ အိမ်ရှေ့မင်းဘဝသို့ ရောက်ခန်းပါသော ဂင်္ဂါမာလဇာတ်-ကို မင်းတရားကြီးက ဦးပုညအား အရေးခိုင်း၍ က-ပြစေတော်မူ၏။

မင်းသား အမုတီး ကြည့်ကြရာ၊ အကြောင်းကိုရိပ်မိသော သုံးဆယ်မင်းသားက—
[ခမည်းတော်ကလဲဗျာ၊ မက္ခရာကို အိမ်ရှေ့ပေးချင်လဲ၊ ပေးတော်မူရော့ပ။ ဇာတ်တွေ
ဘာတွေ ပြနေရသေးသကို။ကျုပ်တို့တွေ့၊ အိမ်ရှေ့ကိုမလို၊ မင်းအဖြစ်မှ လိုသမျှ]—ဟု။
ဆိုမြည်တော်မူသောဟူ၏။

အထက်ပါ အတိုင်းသော်၊ အိမ်ရှေ့မင်း နားရွှင်စံပြီးနောက်မှာ၊ ရေးရဟန်ပေါ်လေ
သည်။ဆရာသိန်းက၊ဦးပုညကို ၁၂၂၀-ခုတွင်မသတ်၊ ၁၂၂၉-ခု ကုန်ခါနီးမှ သတ်
ကြောင်း၊အကြီးတော် ဦးသိမ့်ထံမှ ကြားမှတ်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ထို့ထက်အလွန် အထူး
အရေးကြီးသောအချက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကား—ရန်ကုန်မြို့ပြန်လွန်တော်မူပြီးသော
သံယုတ်ဆရာတော်ဘုရားပိုင်—ပဒုမ ဇာတ်စာအုပ်ကို တွေ့ရပါလေသည်။ ၎င်းစာအုပ်
မှာ၊ ၁၂၄၆-ခု၊တပို့တွဲလတွင် မန္တလေး၊မလွန်ဈေးအနီး၊ မြဝတီမောင်ကလေး ပုံနှိပ်
တိုက်တွင်ရိုက်သော၊ဒုတိယနှိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်နိဂုံးအဆုံးတွင် တေးထပ်တပုဒ်
တွေ့ရသည်ကား—“သက္ကရာ ပမာဏမှ၊ထောင့်နှစ်ရာသုံးဆယ်ညီ။ ဂိမ္မန္တန္တေရာသီမှာ
ပြီသညီမယွန်း။ ။မန်းရွှေမြန်မာအကြေမှာ၊ပန်းသပြေတောင်းဆုရေသွန်း။ ။မြယုဂန်
ဘေ့ချာမှာ၊ဝိသာခါတည့်မွန်း။ ။ကိုတံငါယှဉ်လာထွန်းလို့၊သွန်းညာဘွဲ့ကဆုန်း။ ။
ဆန်းဒာသာကိုးရက်မှာ၊ ဆက်ချိုးရ ဆင်မြတ်နှင့်ကြို။ ။ရွှေပဟိုရ်ဆော်ပုံမှာ၊မြေဝသန်
ငြိမ့်ငြောင်းလို့၊ပေါင်း နှစ်ဆဲ၊ နှစ်ချက်သာ၊တီးကြကြော်ငြာ။ ။ပဒုမ ဇာတ်တော်လာ
ကို၊မှတ်စရာနောက်ထပ်လို့ရေး။ ။နှစ်ကောဇာမှတ်သားလဲတေး” —ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဤတေးထပ်အရသော်၊ ၁၂၃၀-ပြည့်၊ ကဆုန်လဆန်း ၉-ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နေ့ ၂
ချက်တီး [မွန်းတည့်] အချိန်တွင်၊ ပဒုမဇာတ်ကို ဦးပုညရေးသည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသဖြင့်၊
ထိုအခါတိုင်၊ဦးပုညပေးသေးချေ။ ဆရာသိန်း၏ “၁၂၂၉-ခုနှစ် ကုန်ခါနီး” ဆိုသော
စကားနှင့်၊ယခုဘေးအရ ၁၂၃၀-ကဆုန်လ-နှစ် ဦးဘို့သည်၊ နီးကပ်တိုက်ဆိုင်ကြလေ
သည်။

သို့ရာတွင်၊ယခုတေးထပ်ပါသောစာအုပ်ထက် ကိုးနှစ်စောသော၊၁၂၃၇-ခု၊တော်
သလင်းလ၊ မော်လမြိုင် အဆွေပုံနှိပ်တိုက်၊ မောင်ဘဝွန်နီ ရိုက်သော ပဒုမဇာတ်စာအုပ်
တွင်ကား၊ ထိုဘေးထပ်မပါချေ။ အခြားနောက်ရိုက်စာအုပ်များ-မူများ၌လည်း မတွေ့
ရချေ။

၎င်းပြင်၊တေး ထပ်တွင်၊ “သုံးဆယ်ညီ” “ပြီသညီ”-ဟု“ညီ” ၂-ချက် နီးကပ်
စွာ ထပ်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ထိုမှတပါး “ပဒုမဇာတ်တော်လာကို၊ မှတ်စရာနောက်ထပ်လို့ရေး” ဆိုသော
စကားမှာ—ဘုရားဟောပဒုမဇာတ်တော်ကို ဦးပုညကနောက်ထပ်၍ ပြဇာတ်ရေးသည်
ဟု၊ထင်ရှားသော အဓိပ္ပါယ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင်၊ ကြိုကြိမ်ဖန်ဖန်တွေးလျှင်ကား၊
ဦးပုညရေးပြီးသားကို၊အခြားသူတယောက်က၊ ကူးယူရေးသော သက္ကရာဇ်များဖြစ်လေ
ရော့သလားဟုလည်း၊ တွေးစရာ ယောင်ယေခင်ရှိ၏။

သို့ပါသောကြောင့်၊ သေချာစွာမဆုံးဖြတ်ဝံ့သေးဘဲ၊ နှောင့်နှေးလျက်ရှိရပါသည်။ ယခု
သော်၊ အများတို့ အာဠာအလာမှတ်သည့်အတိုင်း၊ ၁၂၂၀-၂၉-ခုလောက်တွင် အနိစ္စ
ရောက်သည့်အနေနှင့်ရေးပါဦးအံ့။ ထိုတေးထပ်သည်၊ ဦးပုည၏ဘာရင်း ဟုတ်မဟုတ်-စ
သည် ဘို့ကို ဆုံးဖြတ်ရန်၊ ပညာရှင်တို့ကူညီ-ခစ-ကြံချန် တောင်းပန်ပါ၏။

နေဝင်ဆုံး ပေါ်ပေါက်လာချက်

၁၂၉၀-ခုပြာသိုလ (၁၉၃၆-ခု၊ ဇူလိုင်လ) ထွက်၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်၊ အမျိုးသား
တက္ကသိုလ်၊ ရာဇဝင်နှင့် မြန်မာစာပြခရာ၊ ဦးသက်တင်က၊ စလေဦးပုည-ထိုအခါက
မသေကြောင်း၊ အကိုအကား အတန်စုံလင်စွာနှင့် ရေးသားလေသည်။

ရေးသားချက် အတိုချုပ်ကား- ဦးသာအိုးက၊ ထို ၁၂၂၀-ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ်
၁၃-ရက်နေ့ည သန်းခေါင်ကျော်တွင်၊ အီကင်းရေဆိပ်သို့ ချစ်သတ်စေ၏။ ထိုသို့စီရင်လိမ့်
မည်ကို တင်ကူးသိနှင့်၍၊ ဆရာကြီးအသက်ကို ကယ်ဆယ်မည်ဟု ကြံစည်ဆောင်ရွက်ကြ
သူတို့ကား၊ ဦးသာအိုး၏ မယားငယ် ခင်သုံးငှားအစ်မ ခင်မှို၊ ခင်မှို၏ခင်ပွန်း ကိုသူရ၊
(ထိုအခါက မန္တလေးသို့ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်ရောက်နေ၍၊ ဆရာကြီးကိုကြည့်ညှိနေ
သော) ပုသိမ်မြို့ ပွဲစားကြီး-ဦးညိုတို့ဖြစ်လေသည်။ ထို ၄-ဦးသည်၊ ဦးညိုကငွေကြေးအ
ကုန်အကျခံလျက်၊ သူသတ်ဆိုင်ရာတို့နှင့် တိုင်ပင်ကြိုက်နပ်၍၊ ရေချမည့်နေရာတွင်ပိုက်
ကွန်ဖြန့်ခံထားခါ၊ ဆရာကြီး၏ အသက်ကို ကယ်လိုက်ကြလေသည်။

ကယ်ပြီးနောက်၊ ဆရာကြီးပါ ၅-ယောက်တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြသည့်အတိုင်း၊ ဆရာ
ကြီးကို၊ ရှမ်းပြည်ကဖြစ်၍၊ သံလွင်မြစ်ကြောင်းစုန်ခါ၊ အင်္ဂလိပ်ပိုင်မော်လမြိုင်သို့၊ ကိုသူရ
ကကြဉ်းဆောင်လာခဲ့လေသည်။ မော်လမြိုင်သို့ရောက်မှ၊ ဦးညို၏အစ်မ-ဒေါ်နှင်းရီနှင့်
ခင်ပွန်းဦးစွယ်တို့အိမ်တွင်၊ တည်းခို ပုန်းအောင်းနေရလေသည်။

မော်လမြိုင်တွင် ၁၂၃၆-ခုအထိနေပြီးမှ၊ အထက်ကသတင်းကြားသိ၊ မလုံပုံပေါ်၍၊
ကရင်နီနယ်သို့ပြောင်းရွှေ့ပုန်းအောင်းနေရာတွင်၊ ၁၂၃၇-ခု၌၊ စလေဆရာကြီး ဖျားနာ
၍ အနိစ္စရောက်လေသည်။

စလေဆရာ အသက်သွတ်၍၊ မော်လမြိုင်သို့ရောက်မှ၊ ၁၂၂၀-ခုပြာသိုလဆန်း ၉
ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဦးညိုအား ရေးစပ်ပေးသည်ဆိုသောတေးထပ်မှာ၊ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်၏။

“စူရတီကလိုင်းမမြိုင်ကျလို့ မွေးလာ။ ။ ရိုင်းမဟာပဝေခချာ၊ ခွေးသာသာ
သာအိုး။ ။ ဈေးတော်ရဲ့ မင်္ဂလာ၊ လူမြင်ရာမားပြလိုမိုး။ ။ သူကောင်းသား
တန်းပြန်၊ သရမ်းဥာဏ်နှားသိုး။ ။ ကြွန်းစံယူပျိုးလို၊ လူဆိုးကမြီဝန်။ ။ စ
လေကို အသေချာမယ်လို့၊ ဝကောဝဋ်ကျေးဆက်ကံကွန်။ ။ လောင်းမဟော်၊
ဥာဏ်တံခွန်လို၊ အကြံချန် မောင်ညိုကြောင့်၊ မသေမြီရွာစည်ပျော်၊ ချမ်းသာရ
နော်။ ။ ခင်သုံးမိလွတ်ခရီးဖော်သည်၊ ကျေးမဟော် တနန်းပလေ။”

(ဗဟုသုတ အတွက် ဖော်ပြရသည် ဖြစ်၍၊ဦးသာအိုး၏ ဆွေမျိုးများရှိပါက သည်းခံတော်မူရန် တောင်းပန်ပါသည်။)

ဦးညိုမှ ဒေါ်ကျော့ကိုဖွားသည်။ ၎င်းမှ ဦးဖိုးသောင်းကိုဖွားသည်။ ၎င်းမှ ယခု ဦးသက်တင်ကိုဖွားသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အဖေး-ဦးညို၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်များ၊ စလေဆရာကြီးကိုယ်တိုင်၏ မှတ်စုစာအုပ်၊ မှတ်တမ်းပုရပိုက်သတ္တမ အဆုတ်တို့ကို စဉ်ဆက်ခါ၊ ယခု ဦးသက်တင်က ရရှိသားလေသည်။ ပိုမိုသိလိုသူတို့သည် အထက်အဆိုပါ သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ၎င်း၊ ဦးသက်တင်ထံတွင် ၎င်း၊ စုံစမ်းပါလေ။

ဤသို့ဦးသက်တင်ရေးချက်အရာ၊ စလေဆရာကြီးမှာ၊ ၁၂၇၇-ခုမှ၊ ကရင်နီနယ်တွင်၊ ဖျားနာ၍ အနိစ္စရောက်လေသည်။ ဦးသက်တင်ရေးချက်တို့မှာ၊ အကိုးအကားအထောက်အထား အတန်ခိုင်လုံပုံရှိလေသဖြင့်၊ လျစ်လျူမရှုဘဲ၊ ဂရုတစိုက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားစုံစမ်းရန် သင့်လေသည်။

မန္တရေးမြို့နန်းကို ၄-နှစ်ခန့်နှင့်တည်ထောင်ပြီးနောက်၊ မင်းတရားကြီးက စလေဆရာကြီး ဦးပုညအား စာဆိုတော်အရာ၊ မင်းထွသစ်ယာဟူသောခွဲနှင့်၊ ရွာစည်ရွာကိုပေးတော်မူသည်။ လစာတော် ငွေတနှစ်လျှင်၊ ၆၀၀-နှင့်၊ ၎င်းမြေနေအိမ်ဆောက်လုပ်သနားတော်မြတ်ခံရသည်ဟုဆိုသည်။ သူကြီးရိုးရာ-ရာထူး ရရန်ကား၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါချိုယွင်းသဖြင့် မည်သူမျှ မလျှောက်ပေးချေ။

၁၂၂၄-ခုတွင်၊ ရတနာနဒီမြစ်တော်ကိုလည်း၊ အရှေ့မျက်နှာက တူး၍၊ နန်းမြေထုံသာစံနန်းတော်မှ တောင်ဖက်၊ မြောင်းမတော်တူးဖောက်၍ ကျူးတွင်းသို့ ရေသွင်းရလေသည်။ ထိုရတနာနဒီမြစ်တော် မော်ကွန်းကိုလည်း၊ စလေဆရာ ရေးဆက်ရာ၊ ဆုတော်လာဘ်တော်များစွာရသည်။

မြင်ကွန်းမင်းသား မြင်းခုံတိုင်မင်းသားတို့နှင့် ဆက်ဆံပုံ

တနေ့သော်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ သားတော်မြင်ကွန်းနှင့် မြင်းခုံတိုင်မင်းသားတို့က၊ စလေဆရာကြီးကိုခေါ်၍ ဗေဒင်မေးကြရာ၊ အသက်ရှည်မည်၊ မြှီရှင်ပြည့်ရှင်ဖြစ်မည်၊ ရန်သူကိုအောင်မည်၊ ဘာသာခြားများကိုလည်း တတ်မြောက်မည်၊ စသည်ဖြင့် ဟောပြောလေ၏။ ထိုအခါ၊ မင်းသားတို့က၊ ဆုလာဘ် များစွာပေးလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အိမ်ရှေ့မင်း ကြားသိရသော်၊ ဦးပုညကိုခေါ်၍၊ မင်းညီမင်းသားများထံ၌ သွားရောက်မခစားနှင့်၊ ထို့မဟုတ်လျှင်၊ မင်းဒဏ် သင့်လိမ့်မည်ဟု အမိန့်တော်ရှိရာ၊ ဦးပုညက၊ ကျွန်တော်၏ ဇာတာစန်းလက်ပေါ်၌ နှိပ်-ပြ ဆိုက်ရောက်နေသဖြင့်၊ ဗန်းမော် ဆရာတော်က၊ မင်းခစားပြုလျှင် မင်းဒဏ် သင့်လိမ့်မည်ဟု ပြောဟောထားပါသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်မျိုးအား၊ ယနေ့ကစ၍ မင်းခစားအဖြစ်မှ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက် နေလိုပါသည်ဟု၊ ခွင့်တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ၊ အိမ်ရှေ့မင်းက၊ စလေဆရာကြီး၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ အပါးတော်၌သာ မိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ခစားနေပါ။ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ရှိလျှင်၊ ဘေးမဲ့ရစေမည်ဟု ဆိုပြီးနောက်၊ ထိုအကြောင်းကို နောင်တော်မင်းတရားထံ သံတော်ဦးတင်၍ ထားပေ၏။

ထိုနောက်၊ ဦးပုညသည် မန္တလေး၌နေ၍၊ အမျိုးမျိုးသော ကဗျာတို့ကို နောင်လာ နောက်သားတို့ ဗ်ပြုစရာ၊ ရေးသား စီရင်တော်မူလေသည်။

တနေ့၌၊ သမီးတော် စလင်းမင်းသမီး နားထွင်းမင်္ဂလာတော်ထွင်း၊ “နန်းထွတ်ဗွတ်ည်” အစချီသော ပိုဒ်ပျံ့ရတုကို ရေးသားဆက်သွင်းရာ၊ သမီးတော်ကို ဆက်ရမည်ဟု အမိန့်တော်ရှိ၍၊ ဆက်သသောအခါ၊ သမီးတော်က ငွေသုံးပိဿာနှင့်၊ ပိတ်အုပ်၊ ခေါင်းပေါင်းအုပ်၊ အဝတ်အစားအစုံ သနားတော်မူသည်။

မြင်ကွန်း-မြင်းခုံတိုင်မင်းသားတို့ ဝေကြွခြင်း။

တခါသော်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည်၊ မန္တလေးတောင်၊ နန်းမြေထုံသာ စံနန်းတော်ထွင် စံနေတော်မူခိုက်၊ မြင်ကွန်း-မြင်းခုံတိုင်မင်းသားတို့သည်၊ နန်းမြေထုံသာစံနန်းတော်၏ တောင်ဖက်၊ မြောင်းမတော်နားတွင်၊ ဝင်းတော်နှင့်နေကြ၏။ ထို့နေကြစဉ်၊ စလေဆရာကို အမှတ်မဲ့ခေါ်၍၊ ဆရာကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်နှစ်ပါးကို၊ မလွန်မြို့စားနောင်တော်က၊ ခမည်းတော်ဘုရားနှင့် ဖထွေးတော်ဘုရားတို့အား

ဝုံးတိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ညီနောင်အတွက် ရာဇဝတ်အပြစ်များမြင်
ပါသလားဟု မေးကြ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးက၊ အရှင်မင်းသားများ၏ စန်းလက်ပေါ်တွင်
တနင်္ဂနွေ၊ စနေ၊ သံဒေါင်း၊ စီးနင်းနေသဖြင့်၊ ယနေ့မှ ၇-ရက်အတွင်း၊
မင်းပြစ်မင်းဒဏ်နှင့် ထောင်တန်း နှောင်အိမ်များသို့ ကျတတ်ပါသည်
ဟု ဟောလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားများက၊ ဆရာကြီး၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ အကျွန်ုပ်တို့
ဘေးရောက်တော့မည်။ သေလျှင် မြေကြီး၊ မသေလျှင် ရွှေထီး-ဆိုသ
ကဲ့သို့၊ ခမည်းတော်နှင့် ဖထွေးတော်တို့ကိုလုပ်ကြံတော့မည်။ အချိန်
သာ ပေးပါတော့ဟုဆိုလေသော်။ ဦးပုညက၊ ယနေ့နံနက်တချက်တီး
ကျော် ငါးမောင်းအချိန်တိတိကစ၍၊ နှစ်ချက်တီးအတွင်း၊ အချိန်သည်
သင့်၏။ သပြေပန်းများကို ဆောင်ရာ၏ဟု လျှောက်လေ၏။

မင်းသားများကလည်း၊ ဆရာကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်လျှင်၊ ဆရာ
ကြီးကို သက်တော်ရှည်အဖြစ်ဖြင့် ခြီးမြှောက်ပါမည်ဟု မိန့်တော်မူ
၍၊ ဆုလာဘ် များစွာပေး၏။ စလေဆရာလည်း၊ ဗန်းမော်တိုက်သို့
သွားရောက် ရှောင်ရှားနေလေ၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း၊ မင်းတရားကြီးသည်၊ နန်းမြေထုံသာစံနန်းတော်
တွင် စံတော်မူနေခိုက်၊ နေ့ ၂-ချက်တီးခန့်တွင်၊ (စက်နာရီနေ့ ၁၂-နာ
ရီခန့်တွင်) မင်းသားတို့သည်၊ ဇော်ဂျီဗိုလ်၊ ငမြိုသီး စသော အိမ်တော်
သားတို့နှင့်တကွ၊ ထကြွပုန်ကန်ကြလေရာ။ အိမ်ရှေ့မင်း၊ မလွန်မင်း
သား၊ စကုမင်းသား၊ ပြင်စည်မင်းသားနှင့် မှူးမတ်အချို့တို့ပါ။ သေကျေ
ပျက်စီးကြလေ၏။ အဆုံး၌ကား၊ သူပုန်မင်းသားတို့ အရေးနိမ့်သဖြင့်၊
အောက်မြန်မာပြည်သို့ ဖုန်ပြေးရလေသတည်း။

ဦးပုည အနိစ္စရောက်ခင်း။

ထိုအခါ၊ သူပုန်များကို ဖမ်း၍ စစ်ဆေးရာ၊ ဦးပုညက အခါပေး
ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်နှင့်၊ ဦးပုညကို ဗန်းမော်တိုက်မှ ခေါ်ငင်၍၊
မင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် စစ်မေးတော်မူ၏။

ဦးပုညက၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်၊ မြင်ကွန်းစား-မြင်းခုံတိုင်စားတို့၏ ဓားကိုလည်း ကြောက်ရပါသည်။ အရှင်ဓားတော်ကိုလည်း ကြောက် ထွပါသည်။ ထို့ရာတွင်၊ ထိုအခါက၊ မင်းသားတို့၏ ဓားအောက်တွင် ရောက်ထွက်ရှိပါသည်။ တဖန်၊ အရှင်မင်းမြတ်မှာ ဖုန်းသန္တာရှင်-သာ သနာဒါယကာဖြစ်၍၊ မည်သို့သော ရန်သူမျိုးမျှ မဖျက်ဆီးနိုင်သည် ကို၊ ကျွန်တော်မျိုးအတပ်အမှန် သိမှတ် ယုံကြည်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါး လည်း၊ ကျွန်တော်မျိုး ဖွားစကမင်၊ ကြက်သွန်ခင်းဆရာတော်၊ ဗုံရွေး ဆရာတော်ကြီးများက၊ ဥပစ္ဆေဒကကံ ပါသည်ဟု မိန့်တော်မူဘူး ကြပါသည်။ ဗန်းမော်ဆရာတော် ဘုရားကလည်း၊ မင်းခစားပြုလျှင်၊ မင်းဒဏ်သင့်လိမ့်မည်ဟု ဟောတော်မူပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်နှင့် ညီတော်အိမ်ရှေ့ဘုရားတို့က၊ ကရုဏာတော်ဖြင့် ဘေးမဲ့ပေးပြီးဖြစ် သဖြင့်၊ အသက်ချမ်းသာရာ ရနိုင်၏ဟုလည်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချ အား ကိုးပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းတို့ကြောင့်၊ သားတော် များ၏အလိုသို့ လိုက်လျော၍၊ ဟောပြော တင်ဆက်မိပါသည်ဘုရား ဟုလျှောက်တင်လေ၏။

ထိုအခါ၊ မင်းတရားကြီးက၊ ထိုသို့ဟောပြောသည့်အတွက်၊ မောင် မင်းကို မင်းသားတို့က မည်သို့ ကတိထားသနည်းဟု မေးတော်မူ ပြန်သော်၊ ဝန်ရှင်တော်ရာထူးဖြင့် ခြီးမြှောက်မည် ကတိထားပါသည် ဟု လျှောက်လေ၏။ မင်းတရားကြီးက၊ မောင်ပုည၊ မောင်မင်း၌ ရှေး ကုသိုလ်ရှိလျှင်၊ ငါကလည်း သက်တော်ရှည်ရာထူးကို ပေးနိုင်သည် မဟုတ်လော။ ယခုမူကား၊ မောင်မင်းသည် လူဆိုးသူဆိုးတို့အား၊ အားပေးလေသည် တကားဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်၊ ရွှေမြှတော်ဝန်-မြှ သာမြှစား-ဦးသာအိုးထံ၌ အကျယ်ချုပ်နှင့် အပ်ထားလေ၏။

ဤသို့ အကျယ်ချုပ်နှင့် အပ်ထားခြင်း၌ နောင်စိတ်ကြည်ဖေးတော် မူသောအခါ၊ သူကောင်းပြုမည်ဟု ရည်စူးတော်မူလေသည်။

မြှဝန် ဦးသာအိုးသည်ကား၊ ဦးပုညကိုမလိုသော သဘောဖြင့်၊ မိမိ ၏ဝင်းထဲ၌ အိမ်တဆောင်တွင် အကျယ်ချုပ်ထားလေ၏။

ထိုသို့ထားစဉ်၊ မြှဝန်မရှိသော အခါတို့၌၊ မြှဝန်၏ မယားငယ်များ သည်၊ ဦးပုညထံသို့သွားရောက်၍၊ ဗေဒင်မေးခြင်း၊ တေးထံ ဝီချင်း စသည် အရေးခိုင်းခြင်းများကိုပြုကြလေ၏။ သနားမေတ္တာရှိကြသော မယားငယ်များကလည်း၊ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးပို့ကြ ကုန်၏။ ဤသို့အသွားအလာများလျက်၊ ရောရော ထွေးထွေး အကျွမ်း တဝင်၊ နှစ်လ သုံးလ ရှိသော်၊ အချို့မလိုသော မယားငယ်များက၊ မြှဝန် အား ဂိုးချောကြလေ၏။

ထိုအခါ၊ မြှဝန်ဦးသာအိုးသည်၊ ဦးပုညအား မိမိ၏ မယားငယ်များ နှင့် မယုံမကြည်ရှိလာ၍ သတ်ပစ်ရန် ကြံစည်လေ၏။

တနေ့သ၌ ဦးပုညက၊ မြှဝန်ကတော်ကြီးအား- ကျွန်ုပ်သည်၊ မင်းခ စားပြုမိသည့်အတွက်၊ အရှင်နှစ်ပါးက တေးမဲ့ပေးသနားတော်မူသော် လည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဥပစ္စေဒကကံသည်၊ ယနေ့မှသုံးရက် လေးရက်အ တွင်း၌ အခွင့်ရတော့မည်ဟု၊ တင်လျင် ပြောထားလေ၏။

ထို့နောက်၊ နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာသောအခါ၊ မြှဝန်ဦးသာအိုး သည်၊ ထောင်မှ အာဏာသားတို့အား၊ ညဉ့်အခါတွင်၊ ဦးပုညကို သတ် ပစ်စေလေသတည်း။

ဦးမောင်မောင်တင်ရေး- ဦးပုညသမိုင်းတွင်၊ ဦးသာအိုး၏ အမိန့်အရ၊ ကုန်းပေါ် ထောင်တွင်း၌၊ ပါးကွက်သူသတ်-ပုဏ္ဏားပျံက၊ လည်မျိုကို သံတုတ်နှင့်ရိုက်၍ သတ် ကြောင်းဆိုသည်။

ဦးအို၏စာတွင်ကား- ထောင်မှ အာဏာသား ဝါးယောက်တို့အား၊ ညဉ့်အခါ၌ ဦးပုညကိုတုတ်နှောင်၍၊ အီးကင်းရေဆိပ်သို့ယူသွားစေပြီးလျှင်၊ သဲအိုးထုပ်ဆွဲ၍ နေဝတီ မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချသတ်စေလေ၏-ဟုပါလေသည်။ ဤတွင်၊ မင်းညီမင်းသား-မင်းမျိုးတို့ကို သတ်၊ ရေတွင်ချ၍ သတ်ရိုးရှိသည်၊ ဦးပုညကို ရေတွင်ချ၍ သတ်မည်မဟုတ်ဟုဆိုရန်ကား ရှိ၏ရှင်။ သို့ရာတွင်၊ ဦးအိုဖက်ကနေ၍ ပြောမုန်ရှိသေး၏။ ရှိဟန်ကား-

ပထမအချက်၌။ ။ ဦးပုညကို ဦးသာအိုးက သတ်သည်မှာ အမိန့်တော်နှင့်ကျကျ နနသတ်ခြင်းမဟုတ်။ ထိတ်တဆိတ်ခိုး၍ သတ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်၊ မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို သတ်ချင်သလို သတ်ပေလိမ့်မည်။

ဒုတိယအချက်ကား။ ။ ဦးအိုက ဦးပုညကို မင်းဆွေစိုးမျိုးကဲ့သို့၊ ကတ္တီပါအိတ်စွပ် ခြင်းစသည်တို့ဖြင့်ပြု၍၊ ရေတွင်ချသတ်သည်မဆို၊ ဝက်တုပ်တုပ်၍၊ အိုးဆွဲချသည်သာဆို သည်။

တတိယအချက်ကပေး။ ။ ခိုး၍သတ်ခြင်းဖြစ်၍၊ အစတိုး-လူမမြင်အောင် ရေတွင်ချ မြှုပ်၍ သတ်ခြင်းဖြစ်ရာ၏။

စာမျက်နှာ ၁၆-၁၇-တွင် ပြခဲ့သော-ဦးသက်တင် ရေးချက်တွင်လည်း၊ အီကင်းရေ ဆိပ်တွင်သတ်ရန် စီမံသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။

မင်းတရားကြီးလည်း၊ ငါးလလောက် ကြာသောအခါ၊ စိတ်ပြေ တော်မူ၍၊ မောင်ပုညကို လွှတ်ရမည်ဟု၊ ရေနံချောင်းမင်းကြီးနှင့် ပုခန်း မင်းကြီးတို့အား အမိန့်တော်ရှိလေ၏။

မြို့ဝန်ဦးသာအိုးသည်၊ အမိန့်တော်နှင့် သူ့ခိုးထားပြပမ်းရန်သွား သောအခါဖြစ်သည်နှင့်၊ လွှတ်တော်က၊ ဦးပုညရှိမရှိစမ်းစေရာ၊ ဦးပုည ကိုကြည့်ညှိသော မိန်းမများက သတ်ပစ်ပုံ အလုံးပုံကို ပြောကြားကြ လေ၏။

နံနက်ညီလာခံတွင်၊ မင်းတရားကြီးက အမေးတော်ရှိရာ၊ ဦးပုညကို မြို့ဝန်ဦးသာအိုးသတ်ပစ်ကြောင်း လျှောက်ကြလျှင်-ဟင် လူကိုခွေး သတ်လေပြီတကား - မောင်ပုညကို ငါနှင့်ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းတို့၊ ဘေးမဲ့ပေးတော်မူပြီးဖြစ်သည်။ ငါသည် မောင်သာအိုးထံ၌ အကျယ် ချုပ်နှင့် ခေတ္တထားခြင်းမှသာဖြစ်သည်။ မောင်သာအိုးသည် အလွန် ခိုက်သောသူ ဖြစ်လေသည်ဟု၊ နှစ်မြောစိုးရိမ်တော်မူစွာဖြင့် မိန့်တော် မူသောဟူ၏။ မြို့ဝန်ဦးသာအိုးကိုလည်း တမြဲလုံး မိုးထားကြလေ၏။

ဤသို့လျှင်၊ စလေဦးပုညသည် ၁၂၂၀-၂၆-ခုအသက် ၅၄, ၅၅ နှစ်ခန့်၌၊ သူတပါး၏ လုံ့လ ပယောဂဖြင့်၊ အနိစ္စရောက်ရ၍၊ လေ သတည်း။ ဝါ၊ အနိစ္စရောက်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ လေသတည်း။ (မျက်နှာ ၁၆-၁၇-တွင် ကြည့်ပါဦး။)

စလေ ဦးပုည အကြောင်း အကျဉ်းချုပ်

(၁) စလေဦးပုညသည်၊ ၁၁၂၄-ခုတွင်ဖွား၍၊ ငယ်မည်မောင် ပုတ်စည်တွင်သည်။ အဖမှာ၊ ရွှေတိုမင်း၏ အကြီးတော် - ဦးမြတ်စံ၊ အမိမှာ - စလေ ပုခန်းငယ် မြို့သူကြီး၏ သမီး-ဒေါ်သုရင် ဖြစ်သည်။ (စာမျက်နှာ ၂-ကို ကြည့်ပါဦး။)

(၂) ၆-နှစ်ရွယ်တွင်၊ စလေမြို့၊ တူမောင်းဆရာတော် ဦးဒိပထံ၌ စ၍ပညာသင်သည်။ အမရပူရသို့ မကြာမကြာရောက်၍၊ သာယာဝတီမင်းက၊ ပညာဉာဏ်အတွက် ခြီးမြှင့်ခြင်းကိုခံရသည်။ စလေမြို့မခင်ကြီးစသည်လည်း၊ ငယ်ဆရာတပါးဖြစ်သည်။

(၃) အသက် ၈-နှစ်ရွယ်လောက်တွင်၊ တူမောင်းဆရာတော် ပြန်လွန်တော်မူသဖြင့်၊ အမရပူရ-ဗန်းမော် ဆရာတော် ထံတွင်၊ ဆက်လက် ပညာ သင်ရသည်။ ၎င်းဆရာတော်ထံ၌ပင်၊ ရှင်သာမဏေပြုသည်။ စလေခင်ကြီးသာ၊ ပုဂံရွှေကျောင်းနေ-ဒလခင်ကြီးတို့သည်လည်း၊ ကြီးဆရာများဖြစ်ကြသည်။

(၄) ၁၁၉၈-ခုတွင်၊ အမိအဖတို့ အနိစ္စရောက်သည်။ ၁၁၉၉-ခုတွင်၊ သာယာဝတီမင်း နန်းတက်ပြီးနောက်။ စလေ-ပုခန်းငယ်နှစ်မြို့အုပ်က၊ ရဟန်း ဒါယကာပြု၍ ပဉ္စင်းခံသည်။ သုံးဝါ ရသောအခါ၊ ကျောင်းထိုင်သည်။ (စာမျက်နှာ ၈-ကိုကြည့်ပါဦး။)

(၅) ၁၂၀၃-ခုတွင်၊ ရွှေထိုမင်း ရန်ကုန်သို့ ရန်သောအခါ၊ လူထွက်၍ ရန်ကုန်သို့လိုက်လာပြီးလျှင်၊ ဗဟန်းတွင်တဖန် သာမဏေပြု၍နေပြန်သည်။ ထိုဗဟန်း၌နေစဉ်၊ ကန်တော်ကြီး-ဗဟန်းဘွဲ့ တောလားများကို ရေးသည်။

(၆) နောက်မကြာမီ၊ အမရပူရ-ဗန်းမော်တိုက်သို့ပြန်၍ နေလေသည်။

(၇) ဗန်းမော် တိုက်မှတဖန်၊ စလေသို့ သွားရောက်နေထိုင်၍၊ တရားစာအမျိုးမျိုး၊ မေတ္တာစာအမျိုးမျိုးတို့ကို ရေးလေသည်။

(၈) တဖန် ဗန်းမော်တိုက်သို့ပြန်၍၊ ဗေဒင်ဟောကိန်းလင်္ကာများနှင့် တေးထပ်များကို ရေးသည်။

(၉) ဤသို့သာမဏေအဖြစ်ဖြင့်၊ သုံးနှစ်ကျော်-လေးနှစ်ခန့်နေပြီးနောက် လူထွက်၍၊ ၁၂၀၈-ခုတွင် နန်းတက်သော ပုဂံမင်း၏ ညီတော်များဖြစ်သော မင်းထုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းတို့၏ အိမ်တော်တွင် ခစားသည်။

(၁၀) ၁၂၁၄-ခုတွင် မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းတို့၊ နောင်တော်ပုဂံမင်းကို နန်းချ၍၊ မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်၏။ ဤအတော အတွင်းဗန်းမော်ကျောင်းတိုက်တွင် သာမဏေပြုပြန်၍၊ ရှောင်ရှားနေသည်။ ဗေဒင်ဟောကိန်း ရကန်၊ ဆေးကျမ်းလင်္ကာ စသည်များကို ရေးသည်။

(၁၁) နောက် လူထွက်၍၊ ကနောင်မင်းထံ၌ စားသည်။ ပိဇယ၊ ကောသလ၊ ပဒုမ၊ ဝေဿန္တရာ၊ ဂင်္ဂါမာလဇာတ်များကို ရေးသည်။ ဟိုးဒယားနိုင် မော်ကွန်း၊ မန္တလေးဘွဲ့ပါသော ရတနာနဒီမော်ကွန်း၊ ပျို့လင်္ကာ၊ ရတု၊ ရကန်၊ တေဒလား၊ ရေလား၊ သမိုင်း၊ ကျောက်စာသံပိုင်း၊ သာသနာဈေရာ၊ ဇေးချင်း၊ ဝိုချင်း၊ ခုံးချင်း၊ တေးထပ်၊ သဖြန်၊ စသည်တို့ကို၊ နောင်လာ-နောက်သားတို့ စံပြုလောက်အောင် ရေးသားလေသည်။

(၁၂) ၁၂၂၀-၂၉-ခု အသက် ၅၄-၅၅-နှစ်လောက်တွင်၊ မြင်ကွန်း မြင်းခုံတိုင်တို့အထံ၌ အခါပေးသည်ဆို၍၊ သူတပါး၏ပယောဂဖြင့် သေဆုံးရလေသတည်း။ ဝါ၊ သေဆုံးသည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသတည်း။

(စာမျက်နှာ ၁၆-၁၇-ကို ကြည့်ပါဦး။)

**စလေ ဦးပုည၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်
အလေ့အကျင့်များ**

စလေဦးပုည၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ၊ မနိမ့်မမြင့်၊ ပြတ်ပြတ်ရှိသည်။ အသားလတ်၏။ လက်ျာလက်မှာ မသန်စွမ်းလေ။ မောင်းရင်းကစ၍ သေးသိန် နေသည်ကို လူမမြင်စေလို၍၊ အင်္ကျီဝတ်ထားသည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ဝတ်မထားသည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ပုဆိုးစကို ယာပက်ပခုံးစွန်း၌ အမြဲတင်ထားလေ့ရှိသည်။ ၎င်းပုဆိုးစမှာ၊ အချိတ်အတွယ် မရှိဘဲ မြဲမြံစွာနေ၏။

ကွမ်းစားသောအခါ၊ ကွမ်းရွက်ကို ပုဆိုးတွင်းမှ လက်ျာလက်မလက်ညှိုး ၂-ခုက ညှပ်ထားပြီးလျှင်၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ထုံးသုပ်ခြင်း၊

ကွမ်းသီးညှပ်ခြင်း၊ ထည့်ခြင်းတို့ကိုပြု၍၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကွမ်းယာကို ယူစားလေ့ ရှိ၏။

ပုဝါကို ပေါင်းသောအခါ၊ လက်ဝဲခူးကို ထောင်ပြီးလျှင်၊ ရင်နှင့် ကပ်ထားပြီးမှ၊ ပေါင်းမည့် ပုဝါကို လက်ဝဲလက်နှင့်ယူငင်၊ ပခုံးနှင့် ခူးစပ်ကြားသို့သွင်းရာ၊ ပုဆိုးတွင်းက၊ လက်ျာလက်ညှိုး-လက်မ ၂-ခုက၊ ပုဝါစကိုဆွဲထားသည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ပုဝါကိုကိုင်ယူပြီးခေါင်းမှာပေါင်း၏။ လူကြီးပေါင်း-အုပ်ပေါင်း၊ ကောင်းမွန်သပ်ယပ်စွာရှိသည့်ပြင်၊ အလွန်လျင်မြန်သဖြင့်၊ အံ့ဩဖွယ်တခုပင် ဖြစ်ရလေသည်။

စာရေးသောအခါ၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ရေးရသည်ဖြစ်ရကား၊ ပုရပိုက်ကိုအလျားလိုက် မဟုတ်၊ ထောင်လိုက်ထား၍၊ ရေးချလေ့ရှိသည်။ အလွန် လျင်မြန်သည့်အပြင်၊ လက်ရေးလက်သား ကောင်းထွစွာ၏။

ဤသို့ လက်မသန်သည်ကို၊ မလိုသူတို့က ငယ်ကျီးငယ်နာ ဖော်၍ စာစပ်သည်မှာ-

“ကဗျာစီ မောင်ပုညကို၊ ဆောင်ဂုဏ်ပြုထုတ်လျှင်။ ။ တောင်ချိုက ပုတ်သင်လို၊ ကုပ်ခွင်ဆိန် လက်သေး။ ။ မင်းမြောက်လို့-သင်းလောက် ကျော်တယ်၊ ထွင်းဖောက်ကော် ဉာဏ်မျိုးနှင့်ဝေး။” ။ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ (ဆရာရိပ်ထံမှ ရသည်။)

စလေဆရာကြီး ဦးပုည၌ အပြစ်ဆိုဖွယ် သုံးချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ၎င်းတို့ကား-

(၁) ဆရာတော်ကြီးများက၊ မင်းခစား မပြုလင့်၊ မင်းဒဏ် ထိဖွယ် မြင်သည်ဟု၊ အထပ်ထပ် သတိပေးလျက်နှင့်၊ မင်းခစား ပြုလေ့သည်။

(၂) ရဟန်းဝတ်နှင့်တ ကြိမ်၊ ဦးသာအိုး၏ ဝင်းထဲ၌တ ကြိမ်၊ မိန်းမတို့နှင့် မသင်္ကာ ခံရသည်။

(၃) သူပုန်တို့ကို အားပေးခြင်း၊ အချိန်အခါ ပေးခြင်း၊ တို့ကို ပြုလေသည်။

(၁) သတိပေးထုတ်နှင့် မင်းခစား ပြုခြင်း၌ကား၊ စလေဆရာ သည်စင်စစ်မင်းခစားမပြုလို၊မင်းခစားပြုရန် တဖက်က အားပေးဆွဲ ဝင်လွန်းသဖြင့်သာ အဆုံး၌ မင်းခစားပြုဖြစ်လေသည်။

ဗန်းမော် ဆရာတော်ထံရောက်စကပင်၊ ဆရာတော်ဘုရား၏ဆုံး မချက်အရာရှင်သာမဏေဘဝမှရဟန်းဘဝသို့လည်းတက်ခဲ့သည်။

ရဟန်းမပြုဖို့ရွှေထိုမင်းက၊ အဖကို မခြီးမြှောက်လိုက်ရ၊ ကိုရှင် ဗုညကို ခြီးမြှောက်လိုပါသည်။ မင်းခစားပြုတော်မူပါ-ဟု မိန့်ထုတ် နှင့်၊ဒါယကာမင်းမြတ်၊ ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ရှိ သည်။သာသနာ၌လည်း ငါကြည်ညို၏။သို့ကြောင့်၊ သာသနာတော် ထမ်းပင် ပြု၍နေပါတော့အံ့ဟု ပြန်ကြားပေသည်။

ရွှေထိုမင်း ရန်ကုန်သို့ရန်ခါနီး၌၊ မိန်းမတို့နှင့် ရုတ်ပတ်ကြသဖြင့်၊ လူထွက်သော်လည်း၊သာမဏေဘဝနှင့် ပြန်၍နေလေသည်။

ထို့နောက်၊ ကနောင်မင်း၏ အလိုတော်ကျ ဖြစ်လေအောင်ဟု၊ လူထွက်၍ မင်းခစားပြုလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းတို့၊ နောင်တော်ပုဂံမင်းကို လုပ်ကြံရန် ရွှေထိုသို့ ထွက်သောအခါ၊ ချက် ချင်းပင် ဗန်းမော်တိုက်သို့ပြန်၍၊သာမဏေပြုနေလေသည်။

မင်းတုန်းမင်း-ကနောင် မင်းတို့ အထမြောက်၍၊ထီးနန်းကိုရလျှင် ပင်၊စလေဆရာကို သတိရ၍၊ မင်းသုံးရန် အရေးတယူ လိုက်လံရှာ ဖွေလေသည်။

ထွက်ပြီးသည့်နောက်၊ မြင်ကွန်းစား - မြင်းခုံတိုင်စားတို့နှင့်ရော နှောသည်ကို၊ ကနောင်မင်းက သတိပေးသောအခါ၊ ဦးပုညက-ဗန်း မော် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဆုံးမချက်ရှိပါသည်။ မင်းခစားမပြုလိုပါ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဟု ဈော့က်လေသည်။

ကနောင်မင်း အိမ်ရှေ့မင်းသည်ကား၊ မလ္လတံနိုင်-မလ္လတံရက်ဘဲ၊ နောင်တော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးအား ဈော့က်ထား၍၊ဦးပုညကို မင်းပြစ်မင်းဒဏ်မှ ဘေးမဲ့ပေးတော်မူသည်။

ဤသို့အားဖြင့်၊ ဘုရင်စသူ၏ အလိုတော်ကျ မင်းခစားအဖြစ်သို့ ရောက်ရလေသည်။

ဦးပုညသည် စင်စစ်လျှင်၊ မင်းစားပြုလိုသောစိတ် မရှိ။ မင်းပါးစိုးခွင့်၊ မင်းကျွမ်းဝင်ခြင်းကိုလည်း အလိုမရှိ။ ထိုအကြောင်းကို ဦးပုည ပြန်ပေးမေတ္တာစာတွင် တွေ့ရသည်။ တွေ့ရပုံကား-

ဦးဆန်းမှ တဆင့် ပေးလိုက်သော၊ မောင်ရွှေပြား၏ မေတ္တာစာတွင် ဦးပုညသည်၊ “လောကကို လိုက်စား၍ မင်းပါးစိုးခွင့်၊ ထွက်ဝင်ရအောင်၊ ကြံဆောင်အားဆဲ။ ငါ-တကား ခဲသော်လည်း၊ မင်းပွဲထိုမဝင်နိုင်၊ ဓာတ်ရန်တိုင်လွင်းယို၊ ဇာတာတော်ညိုသောကြောင့်၊ စိတ်လိုတိုင်းမပြီး” ဟု ပါလေသည်ကို ဦးပုညက ပြန်ဖြေသော မေတ္တာစာတွင်၊

မိမိသည် “ဗေဒင်ကျမ်းနှင့်၊ ဓာတ်ကျမ်းသိုက်ကျမ်း ပရမ်းပတာ၊ အရာရာကို ပညာဖြင့် ထောက်နှိုင်း၍၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ မင်းရေးစိုးမှု၊ ဤလူရ၏၊ အာယုသင်္ခါရ၊ ကာသဆုံးဖြတ်၊ အနာဂတ်ကို နိယတ်သန္တိဋ္ဌာန်၊ အဘိညာဉ်တမျှ၊ လောကပြုဟာ၊ နတ်ဒေဝါကဲ့သို့၊ မြင်းရာမြက်ပြက်။ သိပြီးလျက်နှင့်၊ ကမ္ဘာပျက်ခါနီးမှ၊ ယောင်တီးယောင်တ၊ လူ့ဘဝကို၊ ရပေသည့် ယောက်ျားကဲ့သို့၊ မင်းပါးစိုးခွင့်၊ ဝင်လိုသည့် ဝိတက်၊ သည်ရမက်များနှင့်၊ သက်သက် ကြီး ဆရာဝေး၏၊ နုပတ္တေးမိ၊ ငါမတောင့်တ”-ဟူ၍ ၎င်း။

ထိုမေတ္တာစာ၌ပင်၊ “အာကရှင်မထီး၊ တကာကြီးဆရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ငါပါကို၊ ဘဇာပြု၍၊ ခုဘဝလက်ထက်၊ ကွမ်းတညက်နှင့်၊ လျှပ်စက်တဝင်း၊ ခုလက်ငင်းနောက်ပိုး၊ မီးခိုးလျှောက်သင်္ခါရ၊ အနိစ္စဘိဇ္ဇန၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မော၊ ရှံစရာလံကခောနှင့်၊ သံယောဇဉ်မဖြစ်လို၊ နဂိုပါဇာတာလိုက်၊ ငါ့စရိုက်ငါ့အကြံ၊ မာနကခံရာမှာ၊ ဥဒ္ဓံယာဝဘဝဂ္ဂါစ၊ သဲကလောက်ဆင်းရဲတော့၊ တပဲမျှဝန်မချဘူး၊ မင်းစပိုးစ၊ မမ-မောင်မောင်၊ ထိပ်ခေါင်တင်-မ-ဖုရား၊ ထားထား-တင်တင်၊ ခင်လေးခင်ပု၊ စုစုစွာစွာ၊ မျက်နှာများဂုဏ်လိုက်၍၊ အကြိုက်ကို ပြောကြသည့်၊ ဝေါဟာရသတ္တဝါကို၊ ဗြဟ္မာနှင့်ကမျဉ်းနီကဲ့သို့၊ တန္တိဝံမျှ၊ ဒဠိကမ္မ၊ ဥပမာပမေယျ၊ ဆရာ့သဘော၊ ငါ့မနော၌၊ ချောချောကြီးကျသောကြောင့်၊ ကယ်မပါ-ကြည့်ရှုပါ။ ပြုရပါ-ထောက်ပံ့ပါ၊ မွဲသွေ့သွေ့ မျက်နှာနှင့်၊

ကိုယ်ချမ်းသာရကြောင်း၊ ငယ်ငေါင်းဝတ်ပဲ ၊ နဲ့နဲ့သည့်စကားများကို၊ မေ့မှားလို့ဆိုမိလျှင်၊ လျှာတိုအောင်ရိတ်ချင်၏”-ဟု ပါလေသည်။

မင်းနှင့် မဆက်ဆံလိုကြောင်း အထူးထင်ရှားပုံကို၊ ရာဇဝတ်မှု ရောက်၍၊ မြို့ဝန်ဦးသာဒိုး၏ ဝင်း၌နေရသောအခါ၊ ရေးသောတေး ထပ်တွင်ကြည့်ရာသည်။ တေးထပ်ကား-

“လက္ခဏာ ဟန်မကျချင်တော့၊ အနန္တခက်ထွေ။ ။ကံမ-မှ၊ အသက် (၅၅) မယ်၊ ကျမျက်ရေယိုဆင်း။ ။တွေးမိတိုင်း မိတ်နာတယ်၊ မအိပ်ထာလေးညဉ့်အလင်း။ ။ကာလကိုထောင်းချင်သည်၊ ကြောင်းအင်နှော်မရှင်း။ ။ကောင်းချင်သော် နို့ပျင်းလို့၊ ခုံရင်းသို့လွှဲမယ်၊ မချိုလို့ ပေါ်တဲ့သွားတောင်၊ ရယ်သလား မေးကြလေတယ်။ ။စကားကြောင့်၊ တရားကွယ်၊ အလားဝယ်ကုန်ခန်းလို့၊ ထုံနန်းမြင့် အဆောင်ဆောင်၊ ကင်းရလေအောင်။ ။“မင်း”-ဆိုသမျှ ကွင်းရှောင်မယ်၊ “ထမင်း”တောင် စားချင်ဘူးလေး။”

ဤသို့အားဖြင့်၊ စလေဦးပုညမှာ၊ မိမိအလိုအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ၊ သူတပါးတို့၏ ဆွဲငင်မှုကြောင့်၊ လိုက်လျောခါ မင်းခစားပြုရလေသည် ဖြစ်ရကား၊ ဦးပုညကို အပြစ်တင်ဖွယ်မရှိဟု ထင်မိသည်။

(၂) မိန်းမမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ကား-တခါသော် ဦးပုညသည်၊ ရဟန်းဒါယကာ စလေ-ပုခန်း ၂-မြို့အုပ်၏အရပ်သို့ တရက်မျှ သွားရောက်သည်ကို လူပျိုထွဉ်သည်-ဟု မကောင်းသတင်းဖြစ်ရာ ရဟန်းဒါယကာမြို့အုပ်မင်းသို့ ပေးသော မေတ္တာစာမှာ၊ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ဒုက္ခာမုစ္ဆန္တိ။ ။ရည်ညွှန်းပြုလျက်၊ ခုရွှေလက်ထက်၊ မြင်မြင်တိုင်းကျက်ကြသည်၊ ဈေးပျက်မေတ္တာစာ၊ ညာတကာတို့ကို၊ ပေယျာံလကန်၊ ဝက္ကက်၍ချန်ခဲ့မည်။ သမန္တာစက္ကဝါ၊ ပရိတ်ကြီးဒေသနာကို၊ ပုဒိအာမကြွင်း၊ ပုဒိမပါသွင်းပြီးလျှင်၊ မြို့အုပ်မင်းကျွတ်တကာ၊ မာပါစေဟောန္တ၊ တအိမ်လုံးတရပ်လုံး၊ ရှိသမျှသိမ်းကျူး၍ အားလုံး ကုန်ဟောန္တ၊ သဝေချာပြွန်းရ၍၊ ခုလုပ်ချရေး၊ ဇေးမေတ္တာစာ၊ ထိုဂါထာကို၊ ဇဝနာပဋိဘာန်၊ ပင်ထွက်ဉာဏ်ဖြင့်၊ အမြန်စီရေး၊ အမှုပုံပါပါ

နှင့်၊ မေတ္တာစာပေးလိုက်သည်။ ဒေးတိတိဒါယကာ၊ ကျွတ်တကာမြို့
 အုပ်မင်း- ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပါ၊ ဆနုဂရောဂါ၊ ကပ်လာညှဉ်းပန်း
 လျှင်၊ ရဟန်းတို့အား၊ ဆေးဝါးအလို့ငှါ၊ အချိန်ကာလ၊ နေ့ညမဟူ၊
 အလှူခံသွားတော့ဟု၊ ဘုရားဟောဒေသနာ၊ ပညတ်တော်လာသည်
 ကို၊ ထကာကြီးအထိ၊ အမိန့်တော်သို့ရှိ၍၊ ဒုက္ခိတဝေဒနာ၊ မကျန်းမာ
 သည်ကို၊ သပ္ပာယ်ဆေးဝါးဖြင့်၊ ကုစားသော်ကောင်း၏ဟု၊ အကြောင်း
 ထူးမဖက်၊ ဆေးဝါးအလို့ငှါ၊ စေတနာသက်သက်၊ ပယောဂ မစွက်
 ဘဲ၊ တရက်မျှတည်းသာ၊ ကျွန်ုပ်လာသည်ကို၊ တကာကြီးအရပ်က၊
 ပါးစပ်နှင့်မအား၊ လဲ၍ထားသို့၊ ယောကျ်ားတယောက်၊ ခွေးလောက်
 နီးနီး၊ မိတ်လုံးကြီးနှင့်၊ နှုတ်သီးမစောင့်၊ သူကောင့်သား လက်ကိုင်၊
 ငွေပေး၍ ခိုင်းသည့်နွယ်၊ အိမ်တိုင်းကိုသူ၊ ကြွတော်မူပြီးလျှင်၊ လူတ
 ကာနား၊ မကြားကောင်း မခံသီး၊ ဖုန်းကြီးတန်မဲ့၊ လူပျိုလွှဲသည်ဟု၊
 တကဲ့အဟုတ်၊ သင်းအမှုလုပ်သောကြောင့်၊ မြို့အုပ်မင်း အထဲမှာ၊ ကွဲ
 ဝင်၍ ခတ်သည့်နွယ်၊ အရပ်ကသူ ထက်ငါ၊ ဘာဟာမှ ကောင်းမကြီး၊
 သို့ဖြစ်ဟန်ကြောင့်၊ တိုင်ပင်ရန် မရှိလျှင်၊ သတိမှရစေ၊ အထွေထွေ
 အပြားပြားအရပ်ကကြားသည်ဟု၊ စကား-ကူးတို့၊ တကာကြီး ပို့ပေ
 သည်။ သို့သော် တခါ၊ ကျေးဇူးကိုရှာလိုက်လျှင်၊ ဆရာတို့သဘောအ
 လိုမှာ၊ အစ်ကိုရင်းထင်ပါသည်။ ပြင်ပြင်မဲ့သား၊ တရားနှင့်မညီ၊ လူတ
 ကာမသတိအောင်၊ နာရီကိုကြိုက်တတ်၍၊ ဣတ္ထိရတ်လိုက်သည်ဟု၊
 ကတိုက်ဝုံးချော၊ အရပ်က မနာလို၍၊ ကြာဆိုသည် ပြောသော်လည်း၊
 သဘောနှင့်ထောက်ချင့်၍၊ ယုံသင့်မှယုံပါ။ သင်းမျိုးကိုဝါသနာ၊ ကျွန်ုပ်
 ရွံပါတတ်လျှင်၊ တကာမို့ပြောတော့မည်။ အချောအနူးမပု-မမြင့်၊ အခန့်
 သင့်ကလေး၊ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ မငယ်လွန်း မကြီးလွန်း၊ ဇွန်းခြစ်တ
 မျိုး အထုံးခံအုန်းထီး၊ ဖုန်းကြီးကြိုက် မင်းကြိုက်၊ ကာလသားများနှင့်
 လားလားမျှမထိုက်၊ ဗျာဆံပိုက်ဗျာဆံခါ၊ အပျိုထွေလာလွန်းလို့၊ ဆရာ
 တော်ကျောင်းပေါ်က၊ ကြိမ်ဆော်၍ချရသေးသည်။ ကာလခေတ်၊ သို့
 စင်ဖြစ်၍၊ ညှစ်ညှစ်ညှမ်းညှမ်း၊ သင်္ကန်းကိုမရုံ၊ ခေါင်းမြီးမြို့ပြီးလျှင်၊ ရွှေ
 တံပိဟာ၊ ကျောင်းတော်သာက၊ ငါရှင်မထီး၊ တကာကြီးဆရာ၊ ညာ

နေသူရှာရအောင်၊ စကြာတော်မဖြန့်ကြောင်းကို၊ အပေါင်းလူများတို့၊ မှားယွင်းသင်္ကာ၊ မိစ္ဆာဉာဏ် ရှင်းကွာအောင်၊ မေတ္တာစာမောင်းခတ်၍၊ အရပ်ကို ထည့်ပါလေနော်၊ တကတော်။”

အထက်ပါစာအရ၊ ဤပထမ စွပ်စွဲချက်တို့သည် ပျက်၍ သွားလေသည်။

ဒုတိယအချက်၊ မြှိုဝန်ဦးသာအိုးက၊ မိမိ၏မယားငယ်များနှင့် မသင်္ကာသည်မှာကား-ဦးပုညသည်၊ ဗေဒင်လည်း ကောင်းစွာတတ်သည်။ ကဗျာလင်္ကာစာရေးလည်း ကောင်းသည်။ ဤ ၂-ချက်ကား၊ မိန်းမဟူသမျှတို့၊ အထူးနှစ်သက်လိုလားသော အချက်များ ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမ အပျို အဒေါ့ အကြီးအငယ်တို့ အခွင့်ရသမျှ သွားရောက်ကြမည်မှာ၊ မလွဲတည်း။ ဦးပုညကဲ့သို့သော မင်းသုံးသော ပညာရှိကြီးသည်၊ အကြောင်းမသင့်သဖြင့်၊ မိမိတို့ အိမ်ဝင်းသို့ ရောက်လာသည်ဖြစ်ရကား၊ ထို မိန်းမ ကြီးငယ်တို့က၊ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲကဲ့သို့၊ အားခဲ၍ သွားကြခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ထိုအကြောင်းနှစ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍၊ ကြည်ညိုကြသည်မှတစ်ပါး၊ ရာဇဝတ်ကောင်အနေနှင့် အကျယ်ချုပ်ဖြင့် နေရသောအခါ ဖြစ်ရကား၊ အထူးသဖြင့် သနားခြင်းကရုဏာ ထပ်၍လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောစဉ်လည်း၊ ထို မိဂ္ဂယ်-ဖရူပင်ဆရာ ကြီးထံသို့၊ ဖြိုခိုဆည်းကပ်၊ လာဘ်သပ်ပကာ၊ စားရာသောက်ဖွယ်၊ အမယ်မယ်တို့ကို၊ သည်ယူပေးကမ်းကြမည်ကား၊ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ အကျွမ်းတဝင် ကူးလူးဆက်ဆံ ကြသည်ကို၊ အချို့သော မယားငယ်များက၊ မယားငယ်ချင်း ရန်သူဖြစ်ကြ၍သော်၎င်း၊ ဆရာကြီးထံ၌ မိမိအလိုရှိတိုင်း မမေးရ-မခိုင်းရ၍သော်၎င်း၊ ထိုအကြောင်း ၂-ရပ်လုံးကြောင့်သော်၎င်း၊ မြှိုဝန်ဦးသာအိုးအား ၎င်းတိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြလေရာသည်။

မြှိုဝန် ဦးသာအိုးမှာလည်း၊ နဂို (နေကိုယ်)ကပင် ဦးပုညကို မိုးထားခြင်းရှိသည်မှတစ်ပါး၊ မယားတို့နှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စဖြစ်ရကား၊

ယမ်းပုံမီးကျ၊ ဒေါထမည်မှာ ဓမ္မတာသည်သာတကား။ သို့ကြောင့်
လည်း၊ တိတ်တိတ်ပုန်း သတ်ပစ်လေသည်။

သို့ကြောင့်ဦးပုညသည် ဤသို့အစွပ်အစွဲတို့ကို ခံရသည်မှာမိန်းမ
တို့၏အလိုကို၊ သနားမေတ္တာ၊ အားနာစွာဖြင့် လိုက်လျောပြုပေးခြင်း၊
အကျမ်းမဝင်သင့်သော မိန်းမတို့နှင့် အကျမ်းဝင်ခြင်း တည်းဟူသော
ပစ္စုပ္ပန်မှု၊ ဝိပါက်တည်းဟူသော အတိတ်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု
ယူရန်ရှိလေသည်။

(၃) သူပုန်တို့ကို အားပေးသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ကား-မြင်
ကွန်းစားတို့ ထပြီးနောက် ဦးပုညကို၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကိုယ်
တိုင် စစ်မေးတော်မူသော အခါ အစစ် ခံချက်ကို ကြည့်ရာသည်။
(က)မြင်ကွန်းစားတို့၏ဝေးနှင့် အရှင်တို့၏ဝေး နှစ်ဦးလုံးကို ကြောက်
ရသော ကျွန်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါက၊ မြင်ကွန်းစား၏ ဝေး
အောက်၌ လက်ငင်းရောက်လျက် နေရပါသည်။ (ခ)၎င်းပြင် အရှင်
မင်းမြတ်မှာ ဖုန်းရှင် သန္တာရှင်၊ သာသနာ့ဒါယကာဖြစ်၍ မည်သည့်
ရန်သူမျှ မပျက်ဆီးနိုင်သည်ကို အတတ် သိပါသည်။ (ဂ)ထိုမှ တ
ပါးလည်း၊ အရှင်မင်းမြတ်နှင့်အိမ်ရှေ့ဘုရားတို့က၊ ကရုဏာတော် အ
ရှင်များဖြစ်ကြသည်အားလျော်စွာ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်မှ
ဘေးမဲ့ပေးပြီးဖြစ်သောကြောင့်၊ ဇကုန်မုချ ငါ၏အသက်ကို ချမ်းသာ
ပေးတော်မူလိမ့်မည်ဟု အားကိုးယုံကြည်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့သော
အကြောင်း တို့ကြောင့်၊ မြင်ကွန်းစားတို့၏ အလိုကို၊ အထိုက် အ
လျောက် လိုက်လျော၍၊ အသက်မှ ချမ်းသာရုံ၊ ဟောပြောမိခြင်း ဖြစ်
ပါသည်-ဟု စလေဆရာက ယျောက်တင်လေသည်။

အထက်ပါ အစစ်ခံချက်တို့မှာ၊ ကေုကောက်ရှုတ်ထွေးမရှိ၊ ရိုးရိုး
မှန်မှန်၊ ယုတ္တိတန်သော အစစ်ခံချက်များပင် ဖြစ်လေရကား၊ ယုံကြည်
ဖွယ်-ယူဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

စစ်စစ်သော်ကား၊ ထိုသို့ မင်းခစားပြုရခြင်း၊ မလွဲသာသဖြင့် သူပုန်
မင်းသားတို့အား၊ အချိန်အခါ ပေးမိခြင်းတို့၌၊ စလေဆရာသည် စိတ်
မပါ-စိတ် မချမ်းသာ အမြဲဖြစ်နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုခဲ့မိခြင်းတို့

သည်၊ မှားလေစွတကားဟု သတိသံဝေဂရလေသည်နှင့်၊ မိမိသေရ
အံ့ဟုထိသောအခါ၊ အောက်ပါစာကို နောက်ဆုံးရေးသွားလေသည်။
စာကား-

“ဟုတ်ပလေ၊ နှုတ်မြွေဟရမှာဖြင့်၊ ပုဗ္ဗေစထင်ခဲ့လေ။ ။ကော
သလဇယ်လျှို၊ ဘဝမှာသရေလန်းပါတဲ့၊ ရွှေနန်းစံ ရာနဂိန်မှ၊ ခါချိန်တန်
ပျက်စမြဲဟာရို၊ စွမ်းသံဝေ။ ။အကုသိုလ်ဗာတကတ်ကယ်က၊ ယခု
လိုလာလျှိုဖြတ်သော်ကြောင့်၊ စရပ်ယိုးပြေးရချေ၊ ဆွေးသေသို့-သေရ
ငြား။ ။သိလျက်နှင့်ပင်၊ ဝိပါက် ကြမ္မာထင်တဲ့၊ ရွှေညွှတ်ရှင် မဝေခွဲ
နိုင်ထူး၊ ပွဲထွေအမှာ။”

ခလေဦးပုည၏ ဂုဏ်များ

စလေဆရာ၏ဂုဏ်ကို မြီးကျူးရန် များပြားစွာ၏။ ဤတွင်ကား
မိမိထင်မြင်သမျှလောက်ကိုသာ ပြပါအံ့။

စလေဦးပုညသည်၊ လောကီလောကုတ္တရာ၊ နှစ်ဖြာသောကျမ်းဂန်
တို့၌ စွမ်းသန် လိမ်မာ၊ နိုင်နင်းစွာ၏။ သို့ကြောင့်လည်း၊ များစွာသော
စံ မူ ပြုလောက်သော စာတို့ကို ရေးခဲ့ပေသည်။

ဆိုဆရာကြီး ရေးသော စာများကား

- ၁။ ဗဟန်းဘွဲ့၊ ကန်တော်ကြီးဘွဲ့ တောလား။
- ၂။ မင်းကြီး ဦးပွား၏ ရေစက်သွန်း ဆုတောင်း မော်ကွန်းစာ။
- ၃။ တရားဟောစာ၊ ၂၆-ဝတ္ထု။
- ၄။ မေတ္တာစာ ပုဒ်ရေ ၅၀-ခန့်။
- ၅။ ဟောကိန်းရကန်များ။ ၎င်းရကန်များတွင်၊ သစ်လဲကြန်ရ
ကန်၊ မြေခံရကန်၊ နဂါးထွဋ်ဟောရကန်၊ အဋ္ဌလက်ဟောရ
ကန်တို့ ပါဝင်လေသည်။
- ၆။ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းသရုပ် တေးထုပ်များ။
- ၇။ မြို့ဟစ်ကျမ်းလာ ဇာတာယုဂ်ပေါင်း ၁၅၀-ကို တေးထပ်
၁၅၀-ဖြင့်၊ ပြီးအောင်ရေးသော ဟောကိန်းတေးထုပ်များ။
- ၈။ ဇာတာဘွဲ့လေးမျိုး။
- ၉။ သက်ရောက်ဂြိုဟ်စားဟောတေးထုပ်များ။

- ၁၀။ မယ်ဘွဲ့၊ မောင်ဘွဲ့၊ တောဘွဲ့၊ တောင်ဘွဲ့၊ ကိုယ်ရည်သွေးမှစ၍၊
များပြားထွစွာသော တေးထပ်များ၊ ရှစ်ဆယ်ပေါ်တေးထပ်
များ၊ ပေါင်း ၂၀၀-ကျော်တွေ့မှတ်ဖူးသည်။
- ၁၁။ ဆေးကျမ်းလင်္ကာများ။
- ၁၂။ ဆေးနည်း လင်္ကာ ကဗျာများ။
- ၁၃။ သဒ္ဒါ ပုဒ်စစ် လင်္ကာ ၁၀-ပိုဒ်။
- ၁၄။ ပဋိရစ်ဂဏ္ဍိသတ်ပုံလင်္ကာ ၁၄-ပိုဒ်။
- ၁၅။ သက္ကဋဘာသာ ဖတ်နည်းလင်္ကာ။
- ၁၆။ ပုဂံတွင်နေစဉ်ရေးသော၊ ပိဋကတ်ဖက် ဆိုင်ရာ-သဒ္ဒါဂန္ထီ
ရ နိဿယ နံပျောက်ဆောင်များ၊ နိဿယနံ ပျောက်ဆိုသည်မှာ၊
အရိုးအတိုင်း ပါဠိတချက် အနက်တချက်၊ အနက် မပြန်မူ၍၊
ပါဠိ ပါဠိကို ရေးထားပြီးလျှင်၊ အနက်ခင်သော ပါဠိစကား
လုံးတို့၏ အထက်က၊ မြန်မာအနက်ကိုဆင့်၍ ရေးမှတ်ထား
ခြင်းကိုဆိုသည်။
- ၁၇။ ယိုးဒယားနိုင်မော်ကွန်း။
- ၁၈။ ရတနာနဒီဘွဲ့ မော်ကွန်း၊ ၎င်းမော်ကွန်း၏ ဒုတိယပိုဒ်အစ
တွင်၊ “တကမ္ဘာလျှင်၊ မဟာဗြဟ္မေ၊ လျာကုဋေ၊ ဆန်းနေ
ဂိုဏ်းညီ၊ ဂါထာစိ၍၊ ကျူးချိုမြွက်ပေါ်ဆိုထွဋ်သော်လည်း၊
ဖုန်းတော်ကဲလွန်၊ အနေကန်ကို၊ ဝေဖန်ခြီးမြှောက်၊ ပြီးမ
ရောက်လိုစွဲ” ဟု စပ်သည်ကို၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက၊
မောင်ပုညက ငါ့ကို မြှောက်လွန်းသည်-ဟု မိန့်တော် မူရ
သောဟူ၏။
- ၁၉။ ဥပကန့်နှင့် ဆာဝါ ဟောစာ။
- ၂၀။ ဝိဇယ ပြဇာတ်။
- ၂၁။ ကော သလ ပြဇာတ်။
- ၂၂။ ပဒုမ ပြဇာတ်။
- ၂၃။ ဂင်္ဂါမာလဇာတ်ခေါ် ရေသည်ပြဇာတ်။
- ၂၄။ ကုသပြဇာတ်ထုပိုင်း-ရေးဆဲ။

၂၅။ ဝါသု ဒေဝဇာတ်။

၂၆။ ဝေဿန္တရာဇာတ်။

ဤဝေဿန္တရာဇာတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က ဇာတ် မဟုတ်၊ ဟောစာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ကလည်း ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ဦးကြင်ဥ ရေးသောဇာတ်စာရင်းတွင်ထည့်၍ပြကြ၏။ ဤတွင်ဦးပုည ရေးသော ဝေဿန္တရာ ဟောစာ အခြားရှိမရှိကိုအသေအချာမထိရ။ အသေအချာထိရသည်ကား ဦးပုည ကိုယ်တိုင်ရေးသော ဝေဿန္တ ရာဇာတ် စင်စစ် ရှိ၏။

မြန်မာ့ယုဝဂျာနယ်တွင် မှော်ဘီဆရာသိန်း၏ မှတ်ချက်ကိုတွေ့ရ သည်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ်သည်၊ ၁၂၅၉-ခုနှစ်က မြစ်ကွေးမြို့(မကွေးမြို့)သို့ရောက် စဉ်က သမုန်းပင် ဂိုဏ်းထောက် ဆရာတော်တပည့်၊ ဦးသိန္နုဖုန်း တော်ကြီးကျောင်း၌ စလေဦးပုညရေးသော ဝေဿန္တရာဇာတ် ဝါ သုဒေဝဇာတ်၊ နှစ်စောင်ကို ပေစာနှင့်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းဇာတ်နှစ် စောင်မှာ ဆယ်ကြောင်းပေနှင့်၊ နှစ်အင်္ဂါ ကျော်လိမ့်မည် ထင်ပါ သည်။ ဖုန်းတော်ကြီးက အသင်အလိုရှိလျှင် ကူး၍ယူလေဟုပေးပါ သည်။ အကျွန်ုပ်က အပြန်မှယူပါမည်ဟု ဈေးကွက်ထားခဲ့ရာ ပြန်သော အခါ ရထားလမ်းကထည့်၍ ပြန်ခဲ့သဖြင့် ထိုစာမူလက်လွတ်ခဲ့ရပါ သည်။ နောက်ကျောင်းကို မီးလောင်သဖြင့် ၎င်းဝေဿန္တရာဇာတ် နှင့် ဝါသုဒေဝနှစ်ဇာတ်လုံး၊ မီးစာဖြစ်သွားကြောင်း စာရပါသည်။ အ ချို့က ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ဦးကြင်ဥ ရေးသည်ဟု ပြောကြသည် တွင် ဦးကြင်ဥ လည်းရေးပါသည်။ စလေဆရာရေးသော ဝေဿန္တ ရာဇာတ်နှင့် ဝါသုဒေဝဇာတ်တို့မှာ မည်သူကမှ မပေါ်သောကြောင့် တိမ်ငုပ်နေသည်။ အကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မကွေးမှာတွေ့၍ ခွေးတပ်ဖွဲ့ မှုဆိုးစကားကို ကူးယူကျက်မှတ်ထားပါသည်။”

အထက်ပါ မှော်ဘီဆရာသိန်း ရေးမှတ်ချက် အရသော်၊ စလေ ဦးပုညသည် ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ရေးထားသည်မှာ ဝါသုဒေဝ ဇာတ်ပါ။ ၁၀-ကြောင်းပေနှင့် နှစ်အင်္ဂါကျော်ရှိလေသည်။

ဝေသာန္တရာ ပြဇာတ် ရေးကြောင်းကို ပို၍ ထင်ရှားစေရန်၊ ထို
ဝေသာန္တရာပြဇာတ်မှ ဇူဇကာပုဏ္ဏားနှင့် စေတမူဆိုးတို့ တွေ့သော
အခန်းကို ထုတ်၍ ပြပေအံ့။

ဇူဇကာပုဏ္ဏားဝတ်ပါတောင်သို့သွားရာ၊ စခန်းချသောခန်းထောက်
သဖြန်။

“ထိကဓိ၊ ရွှေပိုးတိ အသာဘုန်းသည့်နွယ်၊ မောင်လွန်းကာလူး။ ။
ခါးကိုငယ်လိမ်၊ ဖင်ပိန်အကုန်နဲ့ လျှို၊ အိတ်ပဲ့ကို၊ အနိုင်ချီရတော့၊ ဗွတ်
ဖင်နီ ပျံသင်စလို၊ လမ်းတွင်ထွား”

နောက်တပုဒ်။ ။ “လမ်းမတွင်၊ မြိုင်ခွင်မှာ ခန္ဓာရွှေချေဥဲ၊ တာ
လေ့ မောင်ထွေး။ ။ ခိုကွာငယ်ကုန်၊ မသာပုံအတန်ပေါက်ချေပေါ့၊
သက်ပျောက်လျှင်-မောင့်တကိုယ်မို့၊ လင်းတဒို ဖင်ကိုနှိုက်မှာ၊ စိုး
လိုက်ထွေး။”

စကားဆက်၍ဆို၊ အားသစ်လျှိုရုံ ကြိတ်ခါကုံး၊ သမုံးပင်ပေါ်၊ ကြိုး
စားတက်၍၊ တချက် အော်ရလျှင်၊ တောပျော်တဲ့မိလိ၊ မူဆိုးညှိတို့၊ လာ
လို လာငြား၊ ရှိလျှင်လည်း ကြားစေတော့၊ ခံဖြားမြိုင်ယံ၊ ပဲ့တင်နှုတ်လို့၊
ပွက်ပွက်လံအောင်၊ ခုနစ်သံနှင့် အူလိုက်ဦးမည်ဗျား။

“ပုဏ္ဏားအူသံကို စေတမူဆိုးကြား၍ ဆိုသည်မှာ-အလို-အင့်
ဟင်၊ ရှေ့ကုန်းခင်က၊ ဆင်အော်သလို၊ အသံနှယ်အိလေ၊ ဝိုသံပါပါ၊ ခပ်
ပြာပြာနှင့်၊ တဟာရှိမှန်း၊ တခါဘူးမျှ မကြားရ၊ နားမှာမချမ်း၊ ခဟာ
နှယ် ဆန်းပါဘိ၊ မြိုင်လမ်းထို့ဆိုက်ဆိုက်၊ လေးကိုထောင်တင်၊ ခွေးစစ်
ဆင်၍၊ ပြစင်အောင် လိုက်လေဦးမှကို။”

“ခုတင်က စာစာ၊ အော်လိုက်သည့်အတတ်၊ ရုတ်ခနဲ ကြားတော့
တခြားဟာမှတ်ပါ၊ ပုဏ္ဏားငတ်ကြီး၊ ရှုတ်ထီးရှုတ်ထိုး၊ အဆင်ဆိုး
တောင်ရှိုးကုန်းခင်၊ သမုံးပင်က၊ မမြင်လမ်းစ၊ သင်းကြောက်ထွလို့၊ ခွေး
အ-လို-အူ၊ သင်းအူကို၊ အဖြူအစင်၊ ငါမထင်ဘူး၊ တောင်ဝက်ပါ။”

လောင်းရာဇာမှာ၊ ကဏ္ဍာဇာလီ၊ ဒီပိယေဝံသး၊ နူယဉ်ကျေးတဲ့၊ ကလေးများကို၊ သင်းကားမနွေး၊ ပဂေးကြီးအကျင့်တန်၊ သူအလှူခံမယ်လို့၊ လာဟန်ရှိချေတဲ့ကား-ဒိဗ္ဗိမိစ္ဆာ၊ ကယ်ပါပုဏ္ဏား၊ သူတောင်းစားများကြောင့်၊ တိုင်းကားနယ်ရှင်တို့၊ သခင်ကို နှင်လိုက်ရလေပြီ။ ဘယ်သယ်ဘယ်ဝပုဏ္ဏား၊ ယနေ့ငါ့လက်၊ ငါမြားချက်ဝယ်၊ အသက်သည်တွင်၊ နင်မရှင်ဘူး။ မြားနဲ့တခါ၊ အသဲယွှာပြီးလျှင်၊ ခွေးစာကျွေးရမည်ဟဲ့ ပုဏ္ဏား။

“ဇူဇူကောဆို-အလိုသည်းချာတဲ့၊ သာသာပြုပ၊ ဇူဇူထွမှာ၊ သွေးကနုနယ်၊ အရှယ်နုထွား၊ နန်းထက်ဖွားရှိ၊ သဲဖျားမှာရိတ်ရိတ်၊ ရွှေနှုသုံးထိတ်ပါဘိ၊ တဆိတ်ကယ် ဖြေးဖြေး၊ ချမ်းသာတော် ပေးပါဦး၊ ရွှေလေးကြော့ရှင်၊ မယ့်လွမ်းကြင်ငယ်။

“သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးက စေလွှတ်သည့်တမန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပုဏ္ဏားက လိမ်လည်ပြောရာ၊ ယုံ၍၊ ပုဏ္ဏားကို ထမင်းကျွေးသည်မှာ-

“ဖေဇူဇူ၊ ပြစ်ဝန်မူ-ကျွန် မသိလို့၊ လွန်မိလေခြင်း။ ။ မှားသည့်ဝန်၊ သည်ဝန်ကို ဖေကျေနပ်ပါတော့၊ ပဒပ်ပါယုန်ကောင်တွေနှင့်၊ ဖအေကို၊ ကျွန် ကန်တော့ပါမယ်၊ စားတော့ ထမင်း။

“စေတမူဆိုးက လမ်းညွှန်သော ခွန်းထောက်သဖြန်။
 သည်ကငယ်ခွါ၊ အတ္တတာရှင်ရသေ့နဲ့၊ ဖေဇွေ့ကကလ။ ။ စေတငယ်ဆို၊ မူဆိုးညို သူညွှန်လိုက်တယ်လို့၊ စိုက်စိုက်ဆိုပါလေတော့၊ လောင်းတော်နေ-စံတော်ကွန်းကို၊ ညွှန်းလိမ့်သူက။”

ဤကောက်နှုတ်ချက်တို့မှာလည်း၊ မှော်တိဆရာထိန်း၏ မှတ်သားချက်တို့မှ ယူ၍ပြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုဝေသာန္တရာဇာတ်တွင် ရသေ့ခန်းကို ရေးရာ၌၊ ဆရာတော်ကြီးများက၊ “ပုညဟာ၊ အရူးကဲ့သို့ တွေ့ကရာရေးသည်” ဟူ၍ ၎င်း၊ မင်းတရားကြီးက၊ “သည်စာကိုဖတ်လျှင်၊ ပစပ်သနလိမ့်မည်” ဟူ၍ ၎င်း၊ ပြီးရယ်ထျက် မိန့်တော်မူကြရသော ဟူ၏။

သာ၍ ထင်ရှားရန်ကား၊မန္တလေးမြို့ အငြိမ်းစားပညာဝန်ထောက်
တော်မင်း၊ လူကြီးမင်း ဦးကျော်ရန် ကြီးကြပ်၍ ပုံနှိပ် ထားသော
ဝေဿန္တရာဇာတ်စာအုပ်ကို၊ထိုလူကြီးမင်း ခြီးမြှောက်၍၊ အကျွန်ုပ်
ရထားပါသည်။၎င်းဇာတ်ကို ကြည့်လိုသူတို့၊ အကျွန်ုပ်ထံ၌ ကြည့်နိုင်
ပါသည်။

- ၂၇။ အိမ်မှုတရားအဆုံးအဖြတ်များ၊ဓမ္မသတ် လင်္ကာ (ရေးဆဲ)
- ၂၈။ သာသနာရောက် မင်းပြိုင်စာတမ်းနှင့်၊သာသနာလျှော့ကြီး။
- ၂၉။ ဆွမ်းတော်ကြီးတင် စာတမ်း။
- ၃၀။ ဝံကျောင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာ ပြန်လွန်တော်မူရာတွင် ရေး
သော ငိုချင်းရှည် ၄-ပုဒ်။
- ၃၁။ မန္တလေးတောင်ခြေ၊ ယာတော်ကြီးထွန်၊ ဖုန်းဘွဲ့ ဖုံကြီး
သံများ။
- ၃၂။ မှာတမ်းများ။
- ၃၃။ နုံးချင်းများ။
- ၃၄။ ရတုများ။
- ၃၅။ တောလား၊ရေလား၊သပြေလားများ။
- ၃၆။ သမိုင်း၊ကျောက်စာသံပိုင်းများ။
- ၃၇။ ဇျောင်း၊တေးထပ်၊သဖြန်၊ခွေးချိုး-လေးချိုးများ။
- ၃၈။ ရေသဘင် လူးတားများ။
- ၃၉။ ရေသဘင် ရတုများ။
- ၄၀။ ပေါက်ထီးဆင်ဖွား-ရတုပိုဒ်စုံ။
- ၄၁။ မြမန်း စကြာ သင်္ဘောတော်နှင့် နူးရင်းတော်ဆက် နာဝါသံ
(ဈေးတော်သံများ။)
- ၄၂။ ရတနာနဒီမြစ်တော်၊ဈေးချင်းတက်သံများ။

စသည်ဖြင့်၊လောကီ လောကုတ္တရာ စာများကို၊နောင်လာ နောက်
သားတို့ မှတင်လောက်အောင်၊ရေးသားတော်မူခဲ့လေသတည်း။

ဦးပုည၏ အခွမ်းသတ္တိများ။

ပိဋကတ်ဆိုင်ရာ၌ မည်မျှစွမ်းသည်ကို ထိုဆရာရေးသော တရားစာ ဝတ္ထုပေါင်းချုပ်၊ သင်္ဂြိုဟ် ၆-ပိုင်း၊ တေးထပ် စသည်တို့၌ ကြည့်ရှုရာသည်။

လောကီဆိုင်ရာ၌ စွမ်းပုံကို “စေတနာဗလဝ၊ သိနေဟကြောင့်” အစချီသော၊ ဦးပုည ပြန်ပေး မေတ္တာစာတွင်၊ အစအန ဇေတုရလေသည်။ အချို့ကို ထုတ်၍ ပြရသော်-

“...ယောအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ ကပ်ကမ္ဘာပကတူးက၊ ဖြစ်ဘူးသောပါရမီကြောင့်၊ ဂန္တိရဉာဏ်၊ ဂန္တိန္ဒရ၊ သုတဗုဒ္ဓိ၊ ကပိဝိဇ္ဇာမိရ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တချ၊ ဗေဒင်မှုတွင်လည်း၊ ဣသျှ၊ သာမယဇုအာတဗ္ဗနံ၊ ပုရာဏ်ဣတိဟာ၊ ကျမ်းတကာက၊ ဆရာရှေးနှုတ်၊ သည်းခြေကိုထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဖုတ်၍ပင် စားနိုင်လောက်ခဲ့သည်။

“ခတ်၏ လက္ခဏာ၊ ဆိုသည်မှာလည်း၊ ဂါထာရှစ်ဆယ် အကျယ်အပွား၊ နှစ်ပါး သုံးပါး၊ လေးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး၊ ဆယ်နှစ်ပါး၊ ဂတိ၊ ဝိသတိ ခတ်တိုင်၊ ဂြိုဟ်နိုင်ငံရာသီနိုင်ငံ၊ နံစံကြင်း၊ နဝင်းသင်္ချာ၊ ခုနစ်ရာ တိုင်ပေါင်း၊ ဆိုးကောင်း နိဿယည်း၊ ဟောပုံနည်းတွင်၊ ငြိငြိစင် - တက်တက်ကုန်၊ ဝမ်းလေပင် ရန်သော်လည်း၊ သုဉ်ဒသ မြည်လောက်အောင်၊ ဖွေနည်ရှာကြံ၍၊ ဉာဏ်ခံကြီးလျက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သိုက်ဟောင်းအရာ၊ ဆိုသည်မှာလည်း၊ သာသနာ့သိုက်၊ သိကြားသိုက်၊ ဘုရားသိုက်၊ ဂဝံပတေ၊ ရသေ့ဂေါဒန်၊ ငမ္ဘန်ကန်ဟူးရားမြို့၊ တောင်ငူ ပုဂံ၊ သံသယတွင်ဟောင်း၊ တကောင်းသိုက်စာ၊ ရတနာပူရ၊ မောင်သစ္စလက်ထက်၊ အနောက်ဖက်သာလွန်တို့၊ ပညာဝန်ပဏ္ဍိတ၊ ထင်မှတ်ကြသော၊ ရာမညတိုင်းသာ၊ ဗားမဲ့အကျော်၊ ပုဏ္ဏားတော် ၇၁၈၊ တချမလွဲ၊ ငရဲနု နတ်စက်ရောင်၊ ကုန်းဘောင် သာကီဝင်၊ ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက်၊ ပေါ်ထွက်သသူ၊ အယူမင်္ဂီလာ၊ နာနာဘာဝ၊ ရှိသမျှသိုက်ဟောင်း၊ စာပူးတောင်းသိုက်၊ ဆက်ယက်သိုက်၊ ဌက်သိုက် ဝက်သိုက်၊ ကြွက်သိုက်မကျန်၊ မှောက်သွန်ရှာဖွေ၊ သိသိကျေအောင်၊ ထုတေမွှားသိုက်ပြာချ၍၊ လောကစီးပွား၊ သိုက်လျက်ဆား၊

စား၍ အင်တန်ကုန်ခဲ့ပြီ”-ဟု၊မိမိဂုဏ်ကို ဟေးရမည့်နေရာ၌ ဟေးခဲ့ပေသည်။

စလေဦးပုညသည်၊အလွန်ဉာဏ်ထက်သန်ပေသည်၊ကဗျာလင်္ကာစသည်စီးကုံးရာ၌၊ အဆိုင်းအတွဲမရှိ၊ ရပြီးကိုရွတ်သကဲ့သို့၊ တသန်တည်း သွားသောဟူ၏။

ဤရေသည်ဇာတ်ထက် စာများသော ပဒုမဇာတ်ကို ညဉ့်တွင်းချင်း အပြီးရေး၏။ ရေသည်ဇာတ်၏ သုံးဆခန့်ရှိသော ပိဇယဇာတ်ကို၊နှစ်ရက်အတွင်း၊ နားနားနေနေနှင့် ပြီး၏။

ဂုဏ်ထူးတခုကား၊ အမျိုးကွဲသော ကဗျာတို့ကို၊ တကြိမ်တည်း၊ တထွည့်စီ စီကုံးပေးနိုင်သောဟူ၏။ ဥပမာ လူတဦးက၊ ဝန်စကား၊ ဒုတိယလူက၊မေတ္တာစာ၊တတိယလူက၊တေးထပ်၊စတုတ္ထလူက၊ရတု၊ စသည်ဖြင့် အလိုရှိကြလျှင်၊ တပြိုင်တည်းနေစေ၍၊ မထမလူကို ဝန်စကားတပိုဒ် စီကုံးပေး၍ရေးစေသည်။ ဒုတိယလူသို့၊မေတ္တာစာတပိုဒ်စီပေးသည်၊ ဤသို့အားဖြင့်၊ စတုတ္ထလူပြီးသောအခါ၊ ပထမလူ၏ဝန်စကားကို၊ဆုံးရာကဆက်၍ စီပေးပြန်သည်။ပြီးနောက်အစဉ်အတိုင်း ဆက်ခါ ဆက်ခါ စီပေးလေသည်။ ပဒုမဇာတ်ကို ဤနည်းဖြင့် ရေးသောဟူ၏။ ထူးနိုင်မျှ ဉာဏ်ပင်သောင့်။

စလေဦးပုည စာတို့၏ ဂုဏ်အထူးကား၊ စကားလုံးပြောင်ခြင်း၊ စကားလုံးမပိုဘဲ၊ လိုရာနှင့်ကိုက်၍ ကိုက်၍သွားခြင်း၊ ရေးထားသော စာတွင်၊နှုတ်၍မရ၊ အစားထိုး၍မရ၊ပြင်၍မရခြင်း၊ အကယ်၍ ပြုပြင်သော်၊ အမိပ္ပါယ်ပေါ့ပျက်သွားလေတော့သည်။ အထူးကား၊ ဖတ်နေစဉ် စိတ်ရွှင်လန်း တက်ကြွ လာတတ်လေသည်။

စကားပြောင်၏ဆိုရာ၌၊ဘကြီးတော်ထက်ထက်ကျော်စောသော၊ ရာမရကန်ကိုရေးသူ-ဦးတိုးကို သတိပြုရာသည်၊ ဤဦးတိုးရေးသော ရာမ ရကန်ကို ကြည့်လျှင်၊ မြန်မာစကား အကောင်းဆုံးတို့ကို ရွေးချယ်သုံးထားသော စာတစောင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ စကားသားတို့မှာ၊ တလုံးထက်တလုံး၊ တပိုဒ်ထက်တပိုဒ်၊ ပြောင်၍

ပြောင်၍ လာလေသည်။ မြန်မာတို့ ဖတ်ရှုသင့်သောစာကောင်း တစ်စောင် ဖြစ်လေသည်။

စလေဆရာသည်၊ ထိုဦးတိုး၏ အသုံးအနှုံး အမှုအယူကို များစွာ သဘောကျလျက်၊ လိုက်၍ ရေးပုံရလေသည်။ သဲလွန်စ တွေ့ရသည် ကား။

ဦးတိုးသည်၊ ဆရာကြီးတဦးက ဝါးတလုံး အသုံးချနည်းရေးသည် ကို လိုက်၍ ရေးသော၊ အုန်းတလုံး အသုံးချနည်းကို၊ ရာမရကန်တွင် တွေ့ရသည်ကား။

“အုန်းတလုံးကို၊ လူသုံးသရွေ့၊ ယဉ်နန်းစေ့အောင်၊ နောက်ရှေ့ဝေ ဖန်၊ အသုံးကိုပြန်လိုက်မည်။ အပေါ် ရံအုန်းခွံကို၊ ခွန်သမတ်ပုန်ဆင့်၊ ဗွင့်သာဗွဗွင့်လတ္တံ့၊ ရှိနှင့်စေဦး။ မကူးမဟက်၊ မှုတ်မျက်နှာဝ၊ ဝုံးမ အရပ်၊ ဆေးခွက်လုပ်-ခြေကပ်၊ ယက်ကန်းတတ် မရှင်၊ သူအသုံးဝင် ရော့။ အုန်းပင်ပေါက်ဆံချည်ထွေး၊ လုံးလုံးကလေးမှာကောင့်၊ ထောင့် ကျိုးပေးမိပ်တတ်၊ ကြာကလပ်ပန်းရုပ်၊ သင်းပုပ်ပွဲအခမ်းခမ်း၊ ဆွမ်း ပုံ့ပုံ့ အလယ်၊ ကြယ်ပြောင်လိုတင်ထား၊ အနားမှာလည်း ဆယ်ကိုး မြှောင်၊ စလင်းထောင်စီရံ၊ အကျွန်ကို ယိုကြို၊ တမြှောင့်ကို ဆလံပွဲ၊ မကြော်ဘဲလည်းတချို့၊ ယာဂုဗ္ဗိ သုံးလေးမိပ်၊ ဆေးကြိတ်ဖို့ အကြွင်း၊ အုန်းထမင်းချက်ကျန်၊ ဆံလိမ်းရန်ဆီနယ်၊ မငယ်စေနှင့် မုံ့ထုပ်မှာ၊ တမြှောင့်မြှုပ်၊ နှစ်မြှောင့်မြှုပ်၊ ဖက်ထုပ်တွင်ဖြူနီ၊ အုန်းစည်ပုတ်မှာ၊ ခြေပူခါသုတ်စရာ၊ ကွမ်းယာနှင့် တချို့စား၊ ကတိုးခွါဖို့ တချို့ထား၊ ဆို စရာများသေး၊ အသားသုံးရန်၊ သည်နှင့် တန်စေ၊ အရေကိုသောက် လေ။ ထိုရေမှုတ်ဟာ၊ ကွဲပြန်သောအခါ၊ ပဋိသင်္ခါ၊ သေနာသနံ၊ ဝိဇ္ဇာ ပါတံ စိဝရံ၊ ဝိလာနပစ္စယဘောသဇ္ဇ၊ တေရသရူတင်၊ တို့ရှင်ပင် ဗုန်း ကြီးမှာ၊ စိတ်ပုတီးလုပ်ကြွင်း၊ မြင်းပုတီးပွတ်၊ လက်စွပ်ဗူးဝေး၊ ဖီးလား ဆံထိုး၊ သွားဆိုးရန်၊ မီးဖုတ်၊ နောက်ဆုံး အုတ်မီးသွေး၊ ဆေးရေးဖို့ မင်ခံ။ ယခင်က အုန်းခွံကို ကောင်းမွန်သန့်ကြည့်၊ ရေမိမ်သည့်အရည် ကို၊ ချည်ထည်မှာဆွတ်ရလျှင်၊ လက်ကျပ်ဝတ်အင်္ကျီကို၊ ဖျင်နီတို့မ သာဘူး။ ဖွားတားတားအုန်းဆံ၊ တချို့မှာဈေးထေးရန်၊ တချို့မှာမီးစာခံ။

သည် အားလုံးအကျန်၊ သင်္ဘောသားဂုဏ်တန်၊ ကျစ်ဆံနိကျောက် ဆူးကြိုး၊ အဖိုးမှာအာကာ၊ ဆယ်လံတပိဿာ၊ အုန်းတလုံးကိုအသုံး တွေ့ရုံလိုက်သည့်၊ သူ့ပညာကို”-ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဤကိုလိုက်၍၊ စလေဆရာက၊ နွားတကောင်လုံး အသုံးချနည်းကို ကွန်၍ ရေးလိုက်သည်မှာ၊ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

စလေဦးပုညရေးသော နွားတကောင်လုံး အသုံးချနည်း လင်္ကာ

ဇေယတူ။ ။ သောင်းခွင်ဒီပေ၊ ဤလူ့ပြေတွင်၊ အခြေလေးခု၊ ရှိရ တိရစ္ဆာန်၊ လူသုံးရန်ကို၊ အတန်သာ ရကြသည်။ ဥဿဘနွားများမှာ၊ သုံးစားရန်အဖြာဖြာ၊ ပဒေသာဉာဏ်၊ နွားတကောင်အသုံးကို၊ စာကုံးခါ ပြန်လိုက်မည်။

ထွန်ရန် တိုက်ရန်၊ အတန်တန်ပင်၊ အမြန်အနှေး၊ အဝေးအနီး၊ ခရီး တိုရှည်၊ စီးသည်တသွယ်၊ စပါးနယ်ပြောင်းနယ်၊ နှုမ်းနယ်ဆီပွပ်၊ သစ် စွပ် ဝန်တင်၊ နွားနှိုက်ကင်နှင့်၊ ဒိန်ချဉ်ဒိန်ခဲ၊ တနဲ့ထောပတ်၊ စပ်၍မလိုင်၊ သုံး နိုင်တိုင်း အနည်းနည်း၊ နောက်(ချီး)ကို မီးဖုတ်၊ အိုးလုပ်သည်တခါ၊ နောက်ချေးပြာကို၊ လယ်မှာလည်းချ၊ အိုးအောင်ထသည်။ ကမ္မဇရုပ်၊ ချုပ်၍တထွေ၊ ထိုနွားသေလျှင်၊ အရေကိုထားအုံး၊ မသုံးပါသေး၊ အ သွေးအံသား၊ ခြားနားအောင်ကင်၊ ကျပ်တင်ကြော်ချက်၊ သရက်ရွက် ဆောင်းထပ်၊ ကျောက်ကပ်နှစ်လုံး၊ စားသုံးဖို့ရာ၊ အူမှာလည်း၊ သမ္ဘ ရာရေနှင့်၊ အထပ်ကယ်သင့်စွာ၊ အူရင့်မှာ အခြောက်ထွန်း၊ တန်းတင် တင်၊ ကင်ကင်ဖုတ်ဖုတ်၊ ပြုတ်ပြုတ်ကြော်ကြော်၊ ထွေနိုင်မျှကင်ပေါင်း၊ လေးချောင်းသောခြေထောက်မှာ၊ လျောက်ပတ်စွာတထွေ၊ အိမ်ပုံး ရေနှင့်၊ ပြေပြစ်မှကောင်းသည်။ ခေါင်းမှာချဉ်တယ်၊ တသွယ်အမျှ၊ လျှာကိုမီးကင်၊ စားရလျှင်နတ်ဩဇာ၊ မျှမှာ တွင်ခံ၊ နားပန်ကြုတ်အုပ်၊ လုပ်ကရော့စုတ်ခွက်၊ နားရွက်အတွင်းမွေးမှာ၊ ဆေးရေးရန် စုတ်တံ၊ ကျန်သည့်အရိုးဟာကို၊ ပြာဖြစ်အောင်မီးဖုတ်၊ လုပ်ကရော့အုပ်ဒေါင်း လန်း၊ ဆန်းစွသည့်ကြာကလပ်၊ သစ်စေးနှင့်ကပ်ရလျှင်၊ လျောက်ပတ်

စွာသမီးကိုင်းနှင့်ထွအောင် ခိုင်တတ်သည်။ ဆိုင်ရာကို သုံးရလျှင်၊ အပေါ်ဖုံး သားရေကို၊ ခွေလိုခွေ-လိပ်လိုလိပ်၊ အိပ်လိုအိပ်-ခင်းလိုခင်း၊ အိုးထုပ်ရင်းလူထိုင်၊ ခိုင်နိုင်မှုဆောက်အိတ်၊ ဗိတ်ပိဋိဗိမ်း အိုးစည်၊ မြည်နိုင်မှုဖုံသာ၊ ဆိုင်းဆရာမှာ၊ ပူနာတာပုံတေး၊ ပတ်ကလေးတွေ၊ သားရေမြည်ဟန်၊ ကျန်သည့်ပတ်မကြီး၊ တီးလိုက်လျှင် ထီးဗေ၊ သုံး၍ မယုတ်၊ ထုတ်ပထုတ်ထုတ် ဖြိုး၊ ပြောမှာလည်းသုံးရသည်။ ပခုံးမှာ လွယ်၊ သားရေနယ်ကို၊ တင့်တယ်ထွစွာ၊ သံဃာတော်စာချ။ သည်က ကိုထည်းဦးပွပ်၊ စွပ်စရေ-သားရေလွန်၊ ထွန်စရေ-တည်းကွင်း၊ ခြေ နင်းလွှာဖိနပ်၊ အသည်းလည်း တပ်ရသည်၊ ဘိန်းဖိနပ်အောက်ခံ၊ မြင်း ရိုက်ရန်ကြိမ်လုံး၊ သုံးစရာတတန်၊ အခြီးသာကျန်တော့သည်။ မြီးဆံ မှာ ကျောင်းသား၊ ငှက်ခါးချိုးခါ၊ ထောင်စရာ ပဒပ်၊ နွားမြီးကွင်းကို၊ ထွင်းဝမှာတပ်၊ ဖျပ်ခနဲမိငြား၊ နွားကျောင်းသားတို့၊ စားရလျှင်-အငြီး ပြောကျန်လေသည့်အခြီးမှာ၊ မီးတွင်းမိန်းမ၊ နို့မရ၍၊ သားကတစာစာ၊ မာတာကြိုလို့၊ နို့ရည်မလိုက်၊ ရှိသည်ခိုက်တွင်၊ ပြောလိုက်မည်အပြီး၊ သည်နွားမြီးကို၊ မီးဖုတ်ချက်ချင်း၊ တောက်တောက်စဉ်း၍၊ ဟင်းခါး လည်းချက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်နှင့်၊ နို့ပျက်မိန်းမ၊ သောက်လိုက်ရလျှင်၊ နို့လုံး ရှင်သည်။ ၊ သူ့လင်၊ မှီတော့ မကုန်တည်း။

ဦးတိုးက-ရာမလေးတင်ပွဲ အခမ်းအနားကို ရေးရာ၌၊ “ထိုသည့် နေ့က၊ အလျင်စ၍၊ အတီးအက ကလည်း မဆိတ်ည့်၊ တိုင်တက်ရွမ်း ထိုး၊ ကွင်းလျှိုးတန်းလျှောက်၊ ဓားမြှောက်ရုပ်စုံ။ မြေကြီးတုန်အောင်၊ ဗိန်းဗုံဗလိဋ်၊ ဗိတ်ပိဋိဗေပေါင်း၊ ဗိဋိပလိဋ်ပေါင်းသားနှင့်၊ လက် ကောင်းတိုင်းရွ၊ အရှင်သာချလို့၊ မြိုင်ထွအောင် ပွဲစုံခံသည်” ဟူ၍၎င်း၊

မင်းသီတာ၏အမူအယူပြခန်း၌-“ပူဆာသံ၊ ပျူငြါသံ၊ အလိမ်မာသံ၊ နွဲသံနှင့်ကလျ၊ ဘရာဘူတက်၊ စောင်းလက်ရွှစ်မင်း၊ တေလေထို၊ တေလေ တေးထုံမကလေး၊ ကွေးတယ်ထွတယ်” ဟူ၍၎င်း၊ ရေးလေသည်။

စလေဆရာက လိုက်၍၊ နွားတကောင်လုံး အသုံးချနည်း၌၊ “ခိုင်နိုင် မှုဆောက်အိတ်၊ ဗိတ်ပိဋိဗိမ်းအိုးစည်၊ မြည်နိုင်မှုဖုံသာ၊ ဆိုင်းဆရာ မှာ၊ ပူနာတာပုံတေး၊ ပတ်ကလေးတွေ၊ သားရေမြည်ဟန်၊ ကျန်သည့်

ပတ်ကြီး၊ ကီးလိုက်လျှင် ထီးဗေ့ ၊ သုံး၍မယုတ်၊ တုတ်ပလုတ်တုတ်
ဖြိုး၊ ဖြော့မှာလည်း သုံးရသည်”-ဟု ရေးလေသည်။

တပန်၊ ဦးတိုးက-ရာမမင်းကို နန်းသူတို့မြင်၍၊ ဣန္ဒြေပျက်ခန်း၌၊
“မချစ်သူမရှိ၊ လံကမိလံကခေ၊ လောကဓံဘာဝ၊ သတိများရခါမှ”
ဟု ရေးသည်ကို-ဦးပုညက လိုက်၍၊ ဦးပုညပြန်ပေး မေတ္တာစာတွင်
“ဒိဋ္ဌဓမ္မော၊ ရှံစရာလံကခေနှင့်၊ သံယောဇဉ်မဖြစ်လို” ဟူ၍၎င်း၊ ဝိဇယ
ပြဇာတ်၌ “...ဖြစ်တတ်ပျက်ပြန်၊ လံကခေ-လောကဓံမှာ၊ ကံနှင့်
ကတ္တာ၊ သည်တရားများကို...” ဟူ၍၎င်း၊ ရေးလေသည်။

ထို့ပြင်၊ ဦးတိုးက-သမင်လိုက်ခန်း၌၊ “မ္ဗိလေလုကလား၊ မီးစား
စား၊ တျားတျားသာ လိုတော့သကို” ဟူ၍ စပ်သည်ကို-ဦးပုညက၊
ဝိဇယဇာတ်တွင် “အောင်တုံနိဗ္ဗာန်၊ ဝင်လု တျားတျား၊ ဆဲဆဲသား
တွင်၊ ငါ့အားခေါ်၍ မိန့်တော်ပြန်” ဟူ၍၎င်း၊ ဗေဒင် အဋ္ဌလက်ဟော
ကိန်းရကန်၌ “... ဣတ္ထိပူရိ၊ ပြာအိညိညက်စင်၊ ဝုဒ္ဓိလပ်ကြီးမား၊ မီး
စားစားသည်၊ တျားတျားယခုဝင်အံ့” ဟူ၍၎င်း စပ်လေသည်။

ဦးတိုး၏ရာမရကန်၌ “နဂိုပုံပုံ၊ ချိုပုံပုံနှင့်၊ ရဂုံကြက်သရေ”
ဟု ရေးသည်ကို-စလေဆရာက၊ ဝိဇယဇာတ်တွင်၊ ကိုယ်ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊
ခရာ ပိုပိုဘာ လိုလို၊ ချိုပိုင့်ပိုင့်နှင့်၊ ဂနိုင့် ကြက်သရေ” ဟု လိုက်၍ရေး
လေသည်။ ဤတွင်၊ ဗုတိယစာသည်၊ ပထမစာကို မမ္ဘိကြောင်း သတိ
ပြုလေ။

ဤထို့ အတုယူသည်နှင့်စပ်၍၊ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကလိုက်၍ ရေး
သည်ကိုလည်း တွေ့မိသည်။ ဦးတိုးက၊ ရာမတို့ သိတာကို လိုက်၍ရှာ
ခန်း၌ “...တောမှူးတောင်ပိုး၊ နတ်အမျိုးတို့၊ အပြုံးခံကြ၊ လမ်းမပြ၊
နိမ့်သောင်မည်” ဟု စပ်လေသည်။ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်က လိုက်၍
“နာဂဆန္ဒန” ချီ ဘောလယ်၌ “ရှေးသူဟောင်းငယ်တို့ ပုံသက်သေ၊
နိမ့်သောင်-နောင်မှ သိမယ်လေး၊ ထုံးရှိလျက်ပေ။” ဟူ၍ စပ်လေ
သည်။

စလေဆရာ၏ ကဗျာတို့မှာများပြား၏၊နက်နဲ၏။စာသားကောင်း
၏။ အကျိုးအကြောင်းအကွက်တည့်အောင်ပြတတ်၏။ နူး၏၊ကြမ်း၏။
အသို့လျှင်၊အကျွန်ုပ်တို့ ကုန်အောင် ခြီးနိုင်အံ့နည်း။

ဝိဇယဇာတ်တွင်၊ ပန်း၊ဌက်၊သား၊ရေတို့ကို၊နည်းနည်းနှင့်၊ အနှစ်
အတိပါအောင် ရေးစပ်ထားဟန်ကား-

“သဗုဒ္ဓရာ၊ကမ်းယံကလားခွဲ၊ကန္တာကွန်းထောက်၊မော်စွန်းကွယ်၊
ကျွန်းလယ်သို့ရောက်ပြီထင်၊နှင်းသောက်တဲ့မြိုင်၊ ညှာသွယ်ဆင့်တန်း၊
နာမယ်ဖြင့် ဆန်းပေလိမ့်၊ ဘယ်ပန်းခိုင်လို့၊ သိနိုင်တတ်ပြီ၊ မပုံတချို့
ပုံတချို့နှင့်၊မှုံလို့စိ၊ရာသီ လင့်ဟန်ရှိကြတယ်။ (ပန်း)

“ယူသယ်ဝတ်ရက်၊ လေချိုသိမ်းဖွဲ၊ စိမ်းလဲလဲနှင့်၊ နွဲ့ပန်းခက်မှာ၊
ဌက်ဖြင့်ဌက်ပဲ၊သာရကာလား၊တမာလား၊ ဆွဲခြားလို့ခွဲနိုင်ဘူး၊ယဉ်နဲ့
ကပို၊ထုံဝတ်လွှာမွှေး၊ဆွတ်ခါနှေး၊ ညာကြွေးကြော်လို့၊ ဖော်တကိုယ်၊
ခေါ်သလို ထင်လိုက်ပါဘိတယ်။ (ဌက်)

“ပယ်တကွင်းစာ၊ လယ်ခင်းသာမှာ၊ စာမရိလို၊ဖေဖော်လို၊ ကိုယ်ခပ်
ဖိင့်ဖိင့်၊ ခရာပို၊ဘာလိုလို၊ချိုပိုင့်ပိုင့်နှင့်၊ ဝ-နိုင်ကြက်သရေ၊မြက်ခင်း
လဲလဲ၊နှင်းတွဲ တွဲမှာ၊ သင်းဖွဲလို့နေကြတယ်၊ ရံရွှေတညီ၊နေရိရိမှာ၊
ပွေပလီများတာ၊သနားစဖွယ်ရှိတယ်။ (သား)

“တောင်စွယ်ကမ်းစောက်၊ခါးပန်းလောက်က၊စမ်းပေါက်တဲ့ရေ၊
ငူမကိုင့်စွန်း၊ ပိုက်ယွန်းယွန်းမှာ၊ ပိုက်ဝန်းခွေလို့၊ တောင်ခြေအောက်
ယံ၊ နတ်သောက်ကန်မှာ၊ ခေါက်ပြန်ဆွတ်တယ်၊ ကြာဝတ်ကို သယ်
ကြတယ်၊ယင်မယ်ညိုပဲ၊ဝိတုံးရွှေလိုက်၊ အချိုကြိုက်ကယ်၊ကြာသိုက်
ထဲက၊သူကလဲ တမှောင့်၊မူရာဆင်ကွဲ၊ယဉ်တနဲ့၊ ဘွင်သဲမှာနှောင့်လာ
လို့။ (ရေ)

“ဘုန်းမောင့်ဖြစ်ထွေ၊ကြာညောင်ဝန်း၅နံ၊ ထုံနှင့်သွန်တဲ့၊ သလွန်
ဘေ့မှာ၊ ရံရွှေပဲယာ၊ စံမြဲခါများကို၊ နန်းညာသူသွေး၊ ပြန်ထွန်လို့တွေး
သောခါ၊ဆွေးမြေထုနှယ်၊သွယ်မျက်ရည်ပဲ၊ဆည်မစဲ၊ကြည်ကွဲလိုက်
ပါဘိတော့တယ်။ ဗျာကြွယ်ညှိုးအောင်၊ ရှိရိုးမြှောင်က၊ ဖိုးခေါင်ရင့်
ကြည်၊ပန်းဝတ်ရည်နှစ်၊သောက်မူးယစ်၍၊ချစ်စရာသူ ကိုယ်နှင့်၊ ခုလို

များမြည်သောအခါ၊ ပြည်တော်ကို လွမ်းလိုက်ပါသိတော့၊ ငါ့ကျွန်များ။” (အလွမ်းဖွဲ့)

ဦးပုညရေးသော ဝတ္ထုများတွင် ဆန္ဒနိဆင်မင်းဝတ္ထုသည်၊ အထူးပိုမို၍ ကောင်း၏။ နေပြည်တော်၌ ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့၊ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ကြသဖြင့်၊ နေရာတိုင်းနေ့တိုင်းလိုပင်၊ ပြောကြ၊ ဟောကြ၊ ရှုတ်ဖတ်ကြ၏။ ထိုဆန္ဒနိဆင်မင်းဝတ္ထုကို အရကျက်၍၊ အထူးသဖြင့်၊ အသံကျနစွာနှင့် တရားဟောသော ရဟန်းနှစ်ပါးကို “ဖုန်းကြီးသာဗျော” “ဖုန်းကြီးသာဇံ”-ဟု ဘွဲ့ပေးကြသော ဟူ၏။

ထိုဝတ္ထုတွင် “စာသူငယ်ကြား၊ လင်းတနားသကဲ့သို့၊ မူဆိုးများ အလယ်တွင်၊ ကြောက်ဖွယ်ကျားတား၊ ကြီးမားမြင့်မောက်သော ကိုယ်လည်း ရှိ၏” ဟူသောစကား-

“ဥမင်ထောင့်က၊ သူကောင့်သားကြီး၊ အနုကြမ်းစီးမည်ဟု၊ အပြီးစောင့်ထုတ်နေ၏။” ဟူသောစကား- “ဘုရားလိုက်ခေါင်း၊ အောင်ရွှေမာန်သွေး၊ ဟောင်သောခွေးကို၊ အရေးပြုငှါ၊ ခွင့်မသာသကဲ့သို့” ဟူသော စကားတို့သည်၊ ရိုးရိုးလွယ်လွယ်နှင့်၊ အဓိပ္ပါယ်ထိသော စကားများ ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့်၊ မူဆိုးက၊ ဆင်မင်းအား၊ ဂုဏ္ဍသုဘဒ္ဒါက အသတ်ခိုင်းဟန်ကို၊ မှဲ့မှဲ့ရွဲရွဲဖြင့် ပြန်ချော့က်ပုံ၊ တရားခံသုံးယောက်အနက်၊ မိမိတယောက်တည်းကိုမှ ကွက်၍ အပြစ်မပေးသင့်ပါကြောင်း၊ ျှော့က်လဲပုံများကို၊ အောက်တွင်ထုတ်၍ ပြထားသည့်အတိုင်း၊ ဖတ်ကြည့်က၊ စလေဆရာ မည်မျှစွမ်းကြောင်း ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

“လူဒုဒိမူဆိုးကျွန်တော်မျိုးကား၊ ကိုယ်ကျိုးဆန္ဒ၊ ကိုယ့်ကိုစွဲကြောင့်၊ သတ်ရသည်မဟုတ်ပါ။ ကာသိမင်းကြီး၏ သက်နှင်းတောင်ညွှာ၊ သုဘဒ္ဒါဟု၊ အဆာကျယ်ထွ၊ ရှင်ဘုရင်မကြီးက၊ မြမရှားစိန်မရှား၊ အလွန်ပင်များသည်ကို၊ နားလေးလေဟန်၊ ဆင်စွယ်ကိုပန်လိုသည်၊ သာမန်ဂုဏ်ငယ်၊ ဆင်နက်စွယ်များကို၊ နားဝယ်လက်မခံ၊ ညှိစော်နံသည်ဟု ရွှံ့သတဲ့ဘုရား။ ထိပ်ထား ဖုန်းမော်၊ ဆင်မင်းကျော်၏၊ စွယ်တော် နှစ်ချောင်း၊ ခြောက်ရောင်မောင်းကိုသာ၊ နားတောင်းပွတ်၍၊ ဆင်ဝတ်

တော်မူလိုသည်။ ဆန္ဒနှင့်အညီ ကိုယ်တော်မြတ်အစွယ်ကိုမှ၊ နား
 ဝယ်ထွေထွေမဆင်ရလျှင်၊ စိတ်ချပေရော့၊ သူသေတော့မည်ဟု၊ ရွှေခန်း
 ကြော့ရှင်၊ သူ့ချစ်လင်၏၊ ရင်ခွင်ကြားမှာ၊ ခေါင်းထား၍ အသော့၊ ဝို
 ပါရော့သည်ဘုရား။ ပင်ပန်းလှိုက်ဖို၊ သူ့မယာဝိုတည့်လျှင်၊ ဟိုလူကြီး
 က၊ ပြာရိုးပြာရာ၊ ဘဇာအရေးမတွေးမမြော်၊ ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပြီး
 လျှင်။ ဟဲ့နော်လုဒ္ဒက၊ ဆင်စွယ်ကိုမရလျှင်၊ ဇီဝနတ္ထိ၊ နှင်သေမည်သိစ
 ဟု၊ မင်းသမီးမာန်စွဲနှင့်၊ အံ့ခဲ၍ မိန့်တော်မူရာတွင်။ ခုသေမလောက်၊
 ကျွန်တော်မျိုးကြောက်စွ၍၊ ဓားအောက်ကသာ၊ အနိုင်ခွါပြီးမှတော
 မှာပင်သေသေ၊ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု၊ မသွေမဖောက်၊ ဆက်ပါမည်
 လျှောက်သည်တွင်၊ နှစ်ယောက်စလုံး၊ တပြိုးပြီးနှင့်၊ အသုံးကံကျွေး၊
 ငါးရွာစားပေးပြီးလျှင်၊ ကျေးဇူးရှင်မ၊ သူကိုယ်တိုင်လမ်းပြ၍၊ ဖုန်း
 ဘုရား စွယ်တော်မြတ်ကို၊ အမြတ် ကျွန်တော်လာပါသည်။

“အစွယ်ကိုလိုသူ မိဖုရား၊ အသွားစေခိုင်းသူ ဇနီး၊ လေးပစ်သူ
 ဘုရားကျွန်တော်၊ ကြံဖော်ကြံဖက်၊ သုံးယောက်သား အနက်တွင်မှ၊
 ကံကွက်ကြား၍၊ ငမိက်သားမူဆိုးလေ၊ နှင်ချည်းပင် သေပေတော့ဟု၊
 ငွေတောင်အဟန်၊ ဆန္ဒမင်းမြတ်၊ ကျွန်တော့အားသတ်လျှင်လည်း၊
 မလွတ်နိုင်ရာ၊ သေရပါတော့မည်။ ကရုဏာရှေ့ရှု၊ ယှက်တော်မူလျှင်
 လည်း၊ လူမလိမ္မာ၊ ကျွန်မိစ္ဆာသည်၊ ချမ်းသာရပါတော့မည်ဘုရားဟု၊
 လျှောက်ထား တောင်းပန်လေ၏။”

ဆင်းရဲပုံကိုရေးရာ၌၊ အဓိပ္ပါယ်လေးနက်၍၊ နှစ်သက်ရှင်ကြည်
 ဖွယ်ရှိပုံမှာ- ဤရေးသည်ဇာတ်တွင် ပါသည်တို့မှာပါး၊ ကာကဝလ္လီ
 ယဝတ္ထုတွင်- “လူနက္ခိတ၊ မောင်ကာကတ္တိ၊ ပျော်ကြသည့်ခန်းဝါ၊ အ
 ကာဆူးခက်၊ အင်ဖက်အမိုး၊ ကျူရိုးတိုင်ထူ၊ နေပူကြံကြံ၊ ဝက်သိုက်
 ထဲတွင်၊ အုတ်ခဲခေါင်းအုံး၊ ဒိန်းတလုံးဖျာမရှိ၊ တုတ္တိကမ္ပလာ၊ မြေမွေရာ
 နှင့်၊ ချူချာတော်မူထွသော၊ ကာကဝလ္လီယ၊ ပြာကျ မောင်နှံတို့၊ ခံကြ
 သည့်အိမ်ဦးထို” ဟူ၍၎င်း၊

ဈေးအလှူခံမေတ္တာစာတွင်၊ ဈေးခပေးစရာမရှိကြောင်း၊ အလှူခံ၍
 လည်းမရကြောင်း၊ ဈေးမှောက်၍ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်ရကြောင်းကို

“ဝတ္ထုငွေစ၊ ငွေခဆိုလျှင်၊ ဖျင်တိုတထွာ၊ သပြာတရွေး၊ ဆံတ
 မွေးမျှပေးစရာမပေါ်၊ ရွှေမြို့တော်ဝန်းကျင်၊ ရှာပြန်လျှင်လည်း၊ လှူချင်
 သူနုတ္တိ၊ ကြွက်ကြွက်ဆူအောင်၊ တောင်းသူသာ ရှိတော့သည်။ သိ
 ရင်းစွဲဒါယကာ၊ သဒ္ဓါမချို၊ ထိုသူတို့လည်း၊ မြှုပ်ပေါက်မှာပျောကြ၍၊
 ဖွတ်ကျောပြာစု၊ ခရုဆံကျွတ်၊ ခါးဝတ်လွှာချင်း၊ ထမင်းရက်ချန်၊ ရေ
 ရက်မှန်နှင့်၊ ကပ်ကျန်ခဲ့တေ၊ ဖွတ်ဖိုးအေများကို၊ လှူစေလိုသော၊ ဝတ္ထု
 နိပါတ်၊ ဝိဇ္ဇကတ်ကို၊ လျှာပြတ်အောင်ဟောသော်လည်း၊ ဟောရင်း
 သာပြန်တော်မူရမည်။ ဆန်ဖြူဖြူတခွက်မျှ၊ ထွက်နိုင်ပုံ မရ၊ နဂိုမူလ၊
 လာရင်းကလည်း၊ ကွမ်းရှာတဖက်၊ စည်းသောင်ပွက်တွင်၊ ဇန(က္က)
 မင်းသားကို၊ အားကျ၍ ဖွေမှောက်၊ သေမလောက်ရှိသတတ်၊ အရေး
 ကပ်တွင်၊ င ရွှေမှတ်ဆိုသလား၊ မေခလာလင်မယားတို့၊ ထိုးဝါးနှင့်
 ယူငင်၊ သောင်စွယ်သို့တင်သောကြောင့်၊ ရှင်ထိလဝန်၊ တမလွန်ကို၊
 အခွန်မဆက်နေရသည်။” ဟူ၍၎င်း၊ ရေးလေသည်။

အမရပူရဝန်ကတော်က၊ သထုံမြို့တွင်ရှိနေသော ဝန်ကြီးအား
 ပေးသော မေတ္တာစာ ကောက်နှုတ်ချက်ကို အောက်တွင် ပြထား
 သည်ရှိရာ၊ မည်မျှယဉ်ကျေးနုနယ်ပုံ၊ မေတ္တာပျံ့ပုံတို့ကို သတိပြုပါလေ။
 ထိုစာကို မြင်ရလျှင်၊ စင်စစ်ချစ်သနား၍ လာမည်ကား၊ ချေတည်း။

“... ကျွန်မမှာ၊ အမတ်ကြီးမင်း၊ သက်နှင်းကြင်သူ၊ နဝရတ်ကိုး
 ဆစ်၊ ရွှေကြိုးရစ်သည့်၊ ချစ်မှန်ကူနှင့်၊ စိတ်တူကိုယ်မျှ၊ ရွှေဖူးစာပုံ၊ ဥဏ္ဍ
 လုံမှာ၊ ကံဆိုကြ၍၊ မြန်ဒီလျှို၊ ငွေသောင်ယံဝယ်၊ မောင်နှံမကွာ၊ ရွှေ
 ဟင်္သာသို့၊ တရာသက်တွင်၊ တန်နက်ခင်း၊ တရက်တွင်းမျှ၊ မကင်းချင်
 ၍၊ ရွှေစင်မြဲသား၊ ပုံမခြားသည်၊ တပါးမျက်နှာ၊ တပါးသာလျှင်၊ ကြည့်
 ခါရှုလျက်၊ နှုတ်ထွယ်ဆိုင်ကျေး၊ စာခွံ့ ပေးသည်၊ ရွှေကျေးဌက်ကဲ့သို့၊
 စုံမက်ဆက်၊ ကြင်ကြဆဲတွင်၊ မလွဲဖယ်သာ၊ မင်းရေးရာကြောင့်၊
 သည်းချာကြင်ဖော်၊ မတ်မင်းကျော်သည်၊ ပြည်တော်ရွှေဘုံ၊ ယုန်းသထုံ
 သို့၊ အာရုံခွဲကွက်၊ ထွက်သည့်ရက်ကို၊ ခုထက်တိုင်အောင်၊ ရဝေချောင်
 ဝယ်၊ ဝိုယောင်မောကား၊ ဇောဗျာပါနှင့်၊ တောမဟာမြိုင်၊ သာဂနိုင်
 ဝယ်၊ ညှာဆိုင်ပန်းဝတ်၊ မောင်ကကမ်းလျှင်၊ မယ်ထွမ်းယူဆွတ်ကြ၍။

နူးညွတ်ကြင်နာခွဲမခွါသည်။ ကိန္နရာမောင်မယ်၊ သနားဖွယ်တို့၊ ချောင်း
 ငယ်ခြားကာ၊ ကွဲကြရှာသော်၊ လေပါရိပ်းသက်၊ လျှပ်ကြိုးရုံ ပြက်ခါ
 မှ၊ မဲ့မျက်နှာကို၊ မောင်သာမြင်ရ၊ တရက်မျှတွင်၊ ခဏတဆစ်၊ ကွဲကြ
 သည့်အဖြစ်ကို၊ အနှစ်-ခုနှစ်ရာ၊ သို့စင်ကြာအောင်၊ ဝိုကာ ဝိုကာ ညှိပြာ
 မဲမှောင်၊ အင်တိုင်းချောင်မှာ၊ မယ်မောင်ပိုက်ဖက်၊ လည်ချင်းယှက်၍၊
 စုံမက်လေးတွဲ၊ ကြင်ပွဲဖွဲ့သည်၊ ငှက်ကွဲပမာ၊ ကျွန်မမှာလည်း၊ သည်း
 ချာသက်မျှ၊ မတ်မင်းထွကြောင့်၊ လွမ်းစမပြေ၊ ဟေမန်ခါတွင်း၊ ဝေမ
 လင်းအောင်၊ ငွေနှင်းစွေသကဲ့သို့၊ မြေမအေး၍၊ လွမ်းရေးကျွန်မ ဝေ
 လျက်ပါ။

“မတ်ကျော်မင်းထွ၊ သထုံနန်းသို့၊ မြန်းသည့်ညက၊ ခေတ္တဒီပီ၊ တနာ
 ရီမျှ၊ ဘယ်ဆီမမေ့၊ နံတော်ဖွားခေတ်၊ တူရာမှတ်သည့်၊ မြတ်ဖုန်းဟေ
 မှာ၊ သက်စေ့ဆက်လူ၊ မာတော်မူကြောင်း၊ ရေစင်လောင်း၍၊ တောင်း
 ဆုယူသည်၊ ကြင်သူအမှု ဝေလျက်ပါ။

“ဖတ်မြူတာမှည့်၊ နှင်းရည်ပြည့်ကို၊ မယ်၏ကိုယ်တိုင်၊ ရွှေလက်
 ကိုင်၍၊ အပြိုင်နှစ်ပါး၊ ချစ်စုလျားကို၊ သစ်ပွားဖွဲ့ရစ်၊ သံသာစက်-ငှက်
 ပင်ဖြစ်လည်း၊ သစ်တကိုင်းတုံ၊ သိုက်နန်းထုံ၍၊ ကြိုလိုသည့်မိတ်၊ ကြင်
 နိုမိတ်နှင့်၊ ဘိသိက်အောင်ပန်း၊ ချွေလျက်ပါ။

“...မင်းယောကျ်ားသား၊ ဖုန်းသန္တာကြောင့်၊ ချစ်မျက်နှာများပြီး
 ထျင်ပျော်ပါးမူးယစ်၊ တမြေခေတ်ဝယ်၊ အသစ်ဖော်နှင့်၊ အချစ်စေ့စေ့ဖင့်
 ချေက၊ မတ်မင်းသက်မျှ၊ သည်ကျွန်မမှာ၊ ပူစမသိမ်းမြေမငြိမ်း၊ သေ
 ကိန်းကြိုရပါတော့မည်။

“ကျွန်မဥသျှောင်၊ မတ်ကြီးမောင်ကို၊ ထိုင်ခေါင်ထားတင်၊ သခင်
 တပါးလင်သက်ထားနှင့်၊ မောင် ဖါး ဖ မြတ်၊ အိမ်ဦးနတ်ဟု၊ မြ မှတ်
 ယူကျုံး၊ ချစ်ပန်းကုံး၍၊ လုံးလုံးကျွန်မ စွဲပါသည်။

“အမရနန်းမြေ၊ ရွှေဘုံနေကို၊ ကြက်သရေမမဲ့၊ အားမနွဲ့အောင်၊
 မြော်ငဲ့ထောက်နှိုင်း၊ မဆုတ်ဆိုင်းဘဲ၊ မှာတိုင်းကတိ တည်ပါစေ။

“အကြောင်းကြောင်းကို၊ စုပေါင်းမေတ္တာ၊ ချစ်ပဏ္ဏာနှင့်၊ သစ္စာသုံး
 လေ့၊ မတ်ဖုန်းဟေ့ကို၊ တနေ့တပါး၊ ထင်ရှားတန်ခိုး၊ ဖုန်းတန်းတိုး၍၊

ဘေးမျိုးကင်းကွာ၊ ပွင့်လင်းသာအောင်၊ မေတ္တာကျွန်မ၊ ဆက်သပို့
ဝေ နန်းအောင်မြေက၊ သပြေညွှာနူးငွေခရူနှင့်၊ ဇေယတုသန့်စင်၊ ဘိ
သိက်တင်၍၊ အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။ အမတ်ကြီးရှင်”

ဦးပုညသည် နေ့စဉ်သုံးစကားကို၊ နေရာကျအောင် သုံးတတ်လေ
သည်။ အလွန်စကားလုံးပြောင်၍၊ အနင့်သား အနင့်သား ထိသော
“အဖိုးကြီးပေး မေတ္တာစာ” တွင်၊ “... ဒိမ်သို့ပြေး၍၊ စေးသော နဲ့
သော၊ ကျိ၍သောနှင့်၊ သောတရဒုခြောက်ဆယ်၊ သောက်သောက်
လယ်အောင်၊ ကြောက်ဖွယ်ကြီး လန့်ဖွယ်ကြီး” ဟူ၍၎င်း။

သူအိုမကြီး ဝတ္ထု၌ လကျာရုံ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သပိတ်ကို၊
ဆွမ်းယူရန် အမယ်အိုကြီးရ၍၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၊ ဝိသာခါဒါယိ
ကာမ စသူတို့က၊ ရွှေငွေရတနာပေး၍ တောင်းကြရာ-

“... မယ်သက်ကြားကလည်း၊ ကြားကြား ရှင်ရှင်၊ စိတ်ကြီးဝင်
၍၊ ရွှေစင်ကျောက်မြိတ်၊ နဝရတ်သော၊ မရတ်သော၊ ပေါများသူ မင်း
သူဌေး၊ စက္ကဝါတင်းတောင်းနှင့်၊ ခပ်လောင်း၍ပေးသော်လည်း၊ ကျေး
ဇူးသခင်၊ ငါ့အရှင်ကို၊ ကိုယ်ပင်တို့ဖို့၊ ဘယ်အတွက်ပိုလိမ့်မည်၊ အဖွား
အို၊ ဇာတာ၊ ရှစ်ဆယ်ကျော်မှ၊ ကံပေါ်လာမငွ်ကို၊ ဘဇာနဲ့နဲ့၊ ဘယ်သူ
ကိုင့်ရမည်၊ မဝံ့ပါဘူး၊ အနာထပိဏ်သော၊ မောင်ပိဏ်သော၊ ဝိသာခါ
သော၊ မယ်ခါသော၊ နောဇာနာမိ၊ တို့မသိပါဘူး၊ ခနီနော၊ မြပုလဲစင်၊
ကျောက်မျက်ရှင်တို့သည်၊ ငါ့သခင်စက်တော်အောက်က၊ မြူလောက်
မျှ ကြေးမထိုက်၊ တို့မကြိုက်-တို့မလို၊ ငါ့သခင်ဖုန်းမိကို၊ ကြည့်ညှိစွာ
ငါဆွမ်းကျွေးမည်၊ မပေးဘူး မယောင်နှင့်ဟု၊ ရန်ထောင်၍လွှတ်လိုက်
ချေသေး၏”-ဟုစပ်လေသည်။

စလေ ဦးပုညသည်၊ ဗေဒင်ဆရာ၏ ရုပ်ပုံပေါ်အောင်ရေး၍၊ ရယ်
စရာဖြစ်အောင် ဆင်လိုက်ပုံမှာ၊ အဋ္ဌလက်ဟောက်နိုးရကန်၌-“ဂူကြီး
ဝမှာတင်ပင်ပင်၊ ရုပ်ပုံစိစဉ်၊ သင်ပုံးပြင်၍၊ ဗေဒင်ဆရာ၊ ထုပ်ကြရှာ
သည်၊ နှီးဖျာအနားရုတ်နှင့်၊ မြိတ်တုတ်မြိတ်တုတ်၊ ပြီးစဉ်စည့်၊ မေး
လာမည့်သူ၊ လမ်းတူရှုကို၊ မျက်ဖြူဆိုက်အောင်ကြည့်၍။ အတ္တပ္ပတ္တိအ

ပတ်သင့်သောအခါ၊ မေးလာသ၍၊ မိတ်နှင့်တွေ့အောင်၊ သူ့မွေ့ လိုက်သည်ကား”-ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

အောက်တွင် ရသေ့ဘွဲ့ကို ကြည့်ပါဦး။

“ဝိဝဠာယ၊ ကပ်အစန္နိကံ၊ ပါပဗာဟိ၊ တပထိဟု၊ လောကီဈာန်သခင်၊ သစ်သီးစားဆွတ်၊ ထမင်းမွတ်၍၊ ကိုယ်ဝတ်လျှော်တေ၊ ခြုံသစ်ရှေ့နှင့်၊ ဆူးပုလွေသီး၊ မိတ်ပုတီးကို၊ နွယ်ကြီးယှူဖောက်၊ လည်ဝယ်ရောက်သည်၊ ခလောက်ကျွဲမှာ ဆင်ထိုး၊ တောင်ဝှေးလက်တွင်၊ စွဲကိုင်ထက်ကြပ်၊ လွယ်အိတ်လိုလို၊ ဆောက်ပုံးလိုနှင့်၊ နွားမဒရီရေ၊ မွေးထုံးတေကို၊ လံပေပေလုပ်၊ ပါးချပ်ချပ်သည်၊ ဦးထုပ်ဒေါက်ချာစွပ်၍၊ သူ့ပါးစပ်က၊ မလပ်တဖွာဖွာ၊ ဒီးဒုတ်ကြွေးကြော်၊ ကြက်ကတော်သို့၊ အဟော်ဝတ၊ အနိစ္စဟု၊ သမထဝိပသိ၊ တတွတ်တွတ်လျှင်၊ အိန္ဒြိယာဝနာဖြင့်-ဘိညာဉ် ဆဋ္ဌာသမာပတ်၊ ကသိုဏ်းတန်ခိုး၊ ကောင်းကင်မိုးမှာလမ်းတိုးဆင်ရုံ၊ ခေါက်တုံ့ ပျံသည်၊ ဖုန်းထျံရသေ့မြတ်ကို ...”

အထက်ပါရသေ့ဘွဲ့ကိုဖတ်လျှင်၊ ကြည့်ညိုရမည်လိုလိုရယ်ရမည်လိုလိုဖြစ်လိမ့်မည်။ အချို့ဆရာတို့က “လောကီဈာန်သခင်” ဟု ဆိုပြီးမှ၊ “ခလောက်ကျွဲမှာဆင်ထိုး” ဟူ၍၎င်း “သူ့ပါးစပ်က၊ မလပ်တဖွာဖွာ၊ ဒီးဒုတ်ကြွေးကြော်၊ ကြက်ကတော်သို့” ဟူ၍၎င်း ဆိုလေသဖြင့်၊ ရှေ့နောက် စကားမကိုက်၊ သို့ကြောင့်၊ ဩစိတျ ဟိနဒေါသရောက်သည်ဟု-ဆိုကြလေသည်။ ရောက်ကောင်းရောက်ပေလိမ့်မည်၊ သို့ရာတွင်၊ ကာလဋ္ဌာနကိုလိုက်၍ စပ်သည်မှတပါး၊ ဤသို့အနိမ့်အမြင့်ရော၍ စပ်ခြင်းသည်ပင်၊ ဖတ်သူ၏ မိတ်ကို ရှင်စေလေသေးသည်။

ယခုသော်ဦးပုည၏ ခွေးတပ်ဆင်ပုံကို ပြရချေဦးမည်။ မည်မျှစိတ်ရှင်ဖွယ်ရေးနိုင်သည်ကို ကြည့်ရှုပါလေဦး။

ဝေဿန္တရာဇာတ်တွင်၊ စေတမူဆိုး ခွေးတပ်ဆင်ခန်း။

“သည်မြိုင်ချောင်၊ စေတမောင်ပျော်စံပယ်တဲ့၊ ယာကိုးပယ်ခင်း၊ (ယာကိုးလယ်ခင်း - လည်းရှိသည်)။ ရဲမိတ်ကယ်ဝင်၊ ပိုထောင်တင် ရှေ့လေးနှင့်၊ ရန်ဘေးကို ကုန်အောင်ထွင်ချည့်၊ ဆဗ္ဗနိဆင် ရန်သူထွက်စေတော့၊ မြားဝက်နှင့်ခွင်း။”

“အိုတဲ့ဟရီ၊ ခွေးနီပါးတို့၊ ရဲကျားတို့၊ ကြန်ရဲမတို့၊ ဂုဏ်မတို့၊ နင် တို့သခင်၊ စေတမည်ရှိ၊ စွမ်းသတ္တိနှင့်၊ လေးကြီးရှင်မှာ၊ ခပင်ယနေ၊ အခင်းတွေပြီ။ ရှေ့တပ်ဦးက၊ မင်းရဲထွနှင့်၊ ဂုဏ်မသမက်၊ မင်းအောင် နက်တို့က၊ မကာရ်းကွက်စစ်ဆင်လို့၊ တပ်လှင်ခွေးမိုးမှောင်က၊ တ ကောင်နှင့် တကောင်ကို၊ နံဘေးချင်းမြှောင်လို့ရှိ၊ အယ်-အောင်ကြီး မပူးမကပ်စေ၊ တပ်ဦးက ချီတက်စေ။

“တောခွေးနှင့်သားကျသည့်၊ မိကြောင်မ-တူ၊ ခွေးလက်ဖြူကို၊ အ ရည်တူရွေး၍၊ ဗိုလ်တပ်ရေး နှစ်ကောင်ခန့်။

“နန့်တန့်တန့် လျှပ်တပ်တပ်၊ တချလတ် ခွေးမများကို၊ ဂုဏ်ကျားနှင့် ရဲကျော်က၊ ကတော်ရ-အရေးပိုင်၊ ကြပ်တည်းစွာချုပ်ကိုင်၍၊ ဝမ်း လှိုင်က လိုက်ကြစေ။

“စစ်ခြေယွင်းရော်၊ မတော်လို့သူ တပ်၊ အခြေပြတ်ခါမှာ၊ တချလတ် ခွေးမလေတို့ကို၊ တပ်တွင်းကလွတ်၍၊ ရုတ်ရုတ်ချီချီ၊ လိုက်လံကိုက်ခဲ စေရမည်။

“မြီးတန် ဆော့ဆော့၊ ခါးကော့ကော့နှင့်၊ ပေါ်ကြော့လွင်လွင်၊ ခွေး ထီးကိုမြင်တဲ့လျှင်၊ ခင်ခင်မက်မက်၊ နှုတ်မဆက်ဘူးလို့၊ ကြည့်ချက် ကယ်သိမ်မွေ့၊ ဖြန်းကာစွေ့ လိုက်သည့်၊ အိန္ဒြေ့ရှင်၊ ခွေးပျိုစင်များမှာ၊ ငလွင်ငပြင်သို့၊ ထွက်ဝင်လွန်ကျ။ တပ်ဦးတပ်ဖျား၊ မသွားမလာစေ နှင့်၊ ရန်မွေ့နှင့်ရဲခေါင်၊ ခွေးကွပ်ချော နှစ်ကောင်က၊ လျော်ကန်အောင် နေရာချလို့-တပ်မက မြဲစွဲစေ။

“ကိုယ်ခပ်ကုပ်ကုပ်၊ မြီးဖုတ်သွန်းသွန်း၊ ဖင်ခွန်းခွန်းနှင့်၊ ဝမ်းကလျ လျ၊ ရင်ဝကျယ်ကျယ်၊ ကပ်ပယ်ပြောင်ပြောင်၊ စွယ်ရောင်ဖွေးဖွေး၊ မကွပ်သေးတဲ့ ခွေးလူပျိုသိုး၊ ကျားထက်ဆိုးတို့အပေါ်မှာ၊ ပဲခိုးဒလ၊ အောက်ပြည်ကရဲခဲတဲ့၊ ဝဲထူမအရီး (အရီး-မှာ၊ ဦးရီးကိုဆိုသည်) အောင်နီကြီးကို၊ အပြီးလက်မှတ်၊ စစ်ကဲစာပေးအပ်၍၊ တပ်မတော် လကျာက၊ ရန်လာလျှင် ရှောင်မိအောင်၊ ဝဋ္ဋနုတောင် မြဲစွဲစေ။

“စစ်ခြေယွင်းမှတ်၊ ကွပ်ညှပ်တော်မူရာ၊ ရှောင်ခွါပြေးပုန်း၊ တလုံး ကြွင်းကျန်၊ ဝတ်ဆံမကုန်၊ မုန်နှင့်သွပ်သွပ်၊ နတ်ကွပ်သိုးကြောင်၊ ပေါင်

ခပ်ကွက္က၊ ဆီးစာသို၊ မိမိချချအဖုအလုံး၊ တင်ကုံးကျောက်လျှော၊ သို
ကြော မပြတ်၊ မစင်တတ်တဲ့၊ တပတ်ရစ် ခွေးများကို၊ နိပါးနှင့်ရန်လို၊
သန်းကောင်မိလိတို့က၊ ဆင့်ဆိုစည်းကြပ်၊ တပ်မှူးအပ်၍၊ တပ်မတော်
လက်ဝဲက၊ ဂဠုန်တောင် မြဲစွဲစေ။

“လင်သေ လင်ကွာ၊ နေရာမကျ၊ မူဆိုးမ-ခွေးမအို၊ မူဆိုးမိ ခွေး
သက်ကြား၊ စွယ်သွားမချွန်၊ အရှယ်လွန်နှင့်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တချို့၊
နှိဖို့နှင့်တကွ၊ ခွေးမကြီးငယ်၊ မီးရပ်သယ်များမှာ၊ တနယ်တရွာ၊ တပ်
ချီရာသို့၊ မပါမလိုက်ကြစေနှင့်။ အနေ ကျကျ၊ အိမ်ဝ အိမ်နောက်၊ ခြံ
ပေါက် ခြံတွင်း၊ ထမင်းအိုးစင်၊ ဖင်းအိုးစင်နှင့်၊ ယုန်ကင်ကြက်ပေါင်၊
ချိုးကောင် ထားရာ၊ တဏှာတော်များကို၊ မတိမ်းမပါးရအောင်၊ ချပ်
ပြားလုံးရေ၊ အသေအချာ၊ လက်မှတ်စာနှင့်၊ ခွေးနီလာ-ခွေးကြောင်
တို့က၊ လုံအောင်ထိန်းချုပ်၊ တအုပ်တစည်း၊ သိမ်းဆည်းစိတ်တူ၊ ဖြူဖြူ
ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရန်မနှောင့်ရအောင်၊ အိမ်စောင့်ရစ်ကြစေ”

ဤဝေဿန္တရာဇာတ်တွင်၊ ဇူဇကာပုဏ္ဏား၊ ဝက်ပါတောင်သို့သွား
ရာ စခန်းချရပ်သော ခွန်းထောက်သဖြန်ကား-

“သီကရီ၊ ရွှေပိုးတီ အသာတွန်သည့်နှယ်၊ မောင်လွန်ကာလူး။ ခါး
ကိုငယ်လိမ်၊ ဖင်ပိန်ကိုအကုန်နှံ့လို့၊ အိတ်ဝဲကိုအနိုင်ချီရတော့၊ ဗွတ်
ဖင်နီ ပျံသင်စလို၊ လမ်းတွင်ထွား”

ဤတွင်၊ ပုဏ္ဏား၏ အိရူး-ရှုတ်ဘွ-ကြမ်းထမ်းသော အနေနှင့်၊
ပထမပိုဒ်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစာကို နှိုင်းယှဉ်၍ကြည့်လေ။ ၎င်းပြင်၊
ပထမပိုဒ်နှင့် ဒုတိယပိုဒ်တို့တွင်၊ အံ့နှင့်အကြမ်း၊ အယဉ်နှင့်အရိုင်း၊
နေရာကျအောင် ယှဉ်ပြပုံကိုလည်း သတိပြုလေ။ စာဖတ်သူတို့ ရှင်ပြ
၍၊ နှလုံးကို ထိခိုက်စေမည် မုချတည်း။

နောက်တပုဒ်ကား-“လမ်း မတွင်၊ မြိုင်ခွင်မှာ ခန္ဓာရွေ့ချေဌဲ၊ တာ
လေ့မောင်ထွေး။ ။ မိက္ခာငယ်ကို၊ မသာပုံအတန်ပေါက်ချေပေါ့၊ သက်
ပျောက်လျှင် မောင်တကိုယ်မို့၊ လင်းတဒို ဖင်ကိုနှိုက်မှာ၊ စိုးလိုက်
ထွလေး”

ဤခွေးမျိုးတွင်-“မသာပုံ အတန်ပေါက်ချေပေါ့”ဆိုသော စကားကို နေရာတကျ သုံးထားသဖြင့်၊ တပုဒ်လုံး၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ချုပ်လေသည်။ ၎င်းပြင်၊ မိမိသေမည်ထက်၊ လင်းတနှိုက်မည်ကို စိုးသည်ဟု ဆိုရာ၌၊ ရယ် ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်လေသဖြင့်၊ ရိုင်းသောစကားပင်၊ ပြေပျောက်သွားရလေတော့သည်။

စလေဆရာသည်၊ အနှံ့၌ဖြစ်စေ၊ အကြမ်း၌ဖြစ်စေ၊ သူများထက် ထူးလွန်အောင် ကြံဖန်၍ ရေးတတ်သည်။ မန္တလေးမြို့၊ သဘင်ဝန် ရုပ်သေးမင်းသမီးတဦးသို့ ရေးပေးသော အပူဘွဲ့လေးမျိုးတွင်-

“ကပ်ကမ္ဘာ-ပျက်လာဘိသော်လဲ၊ ခတ်သဘာ အဂ္ဂါညီသတဲ့၊ သတ္တဝါနာ ဝါရေ။ ။ ခုနစ်ကြိမ် ရေအာပေါရယ်နှင့်၊ ဝါယော တကြိမ်ဆောင်တော့၊ တောနှင့်တောင် ရေမြေလုံး-ထုံးမျှမျှကျေ။ ။ ပူစရာပမာဖက်သော်လဲ၊ မတူသာ ကွာပါလျက်ဟာရှိ၊ ကမ္ဘာပျက် ပူတဲ့နေ၊ ဆူဝေလို့ကျေစမြေ။ ။ ဇေယျ-အမြဲစဉ်မပူဘူး၊ ခင်ခင်မူ-လင်ပူဖက်ပေရှိ၊ ကြဌန်းတွေ-စန်းငွေရွက်မှာရှင်၊ ကျမ်းဆထက်ကဲ”ဟူ၍ စပ်လေသည်။ ၎င်းကဗျာ၏ အရသာကို ခံစားနိုင်ရန်၊ အတန်ကြံစည် တွေးတောရပေလိမ့်မည်။

တဖန်တုံ၊ ဇနကမင်းသားငယ်စဉ်က ဂုံညှင်းထိုးခန်း၌၊ ခိုးကြိမ်းရေးထားပုံမှာ-

“လာလေဟဲ့ခိုး၊ သည်တပွဲတွင်ဖြင့်၊ လက်ဝဲချိုးလိုက်မည်၊ ခိုးခိုးခိန့်၊ ခိုးခိုးခိန့်၊ အိုးထိန်းစက်နှယ်၊ ဇယ်တရာခွင်ထောင်၊ ကွင်းကျွတ်လို့ ပြောင်ရမည်။ ခါးပိုက်ဆောင်အိတ်တွင်း၊ အိမ်မှာကြွင်းရစ်တဲ့၊ ဂုံညှင်းမှမကျန်ရဘူး၊ ခူးထဲကဂုံညှင်းဆံ၊ နင်ဘယ်မှာပုန်းမထုံး၊ ပြုန်းရအောင် ကြံရေး၊ ချုံဖျားတခွင်၊ ဂုံညှင်းပင်၊ မြင်မြင်သမျှ ဂုံညှင်းတောင့်၊ တတောင့်နှင့် တတောင့်၊ ကြက်ဖချင်း ဆောင့်သည့်နှယ်၊ တအောင့်လောက်အနေ၊ ပင်လုံးကျွတ်ကြွေရမည်။ အောင်ပါလေ သည်တပွဲတွင်ဖြင့်၊ လက်ဝဲကိုချိုးလိုက်မည်၊ မိုးကြိုးသံ ဟိန်းရေးလဟယ်”

(ဤနှစ်ပုဒ်မှာ “စလေသား၊ မောင်သူ”၏ ဆောင်းပါးမှရသည်။)

တိုတိုနှင့် စိတ်ရှင်ဘွယ်၊ ကဗျာငယ် တပုဒ်ကား-ဦးပုညနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းလွှဲ တော်သော၊ ဦးကြီဘက်ဆိုသူသည်၊ ဘုရားရုပ်ထုတဆူကို ရွှေချရာ၌ နားရွက်တော်ကို နင်း၍တက်ရာ၊ နားရွက်တော် ကျိုးပဲ့သွားသည်ကို၊ ဦးပုညက၊ ရေမျိုးသွားရင်း-မြင်ရှိ၊ မီးသွေးခဲဖြင့် နံရံတွင် ရေးချစ်ခဲ့သည်ကား-

“တကာ ကြီဘက်၊ ငါ့နားရွက်ကို၊ နင်းတက်မျိုးသွား၊ ရွှေဘပြားနှင့်၊ ငါကား မကျေကြီဘက်ကေ၊ နားရွက်ယူခဲ့၊ ရွှေခွါလွှဲ” ဟူ၍ဖြစ်သတည်း။

စလေဦးပုညသည်၊ ကြမ်းရမည့်နေရာ၌ အလွန်ကြမ်း၏။ ဝိဇယဇာတ်၊ ဘီလူးမခန်း၌၎င်း၊ ပဒုမဇာတ်၊ ဖြားယောင်းခန်း၌၎င်း၊ ရေသည်ဇာတ်၊ ရေသည်မ ဆိုခန်း၌၎င်း၊ လူပျိုလှည့် မေတ္တာစာ၌၎င်း၊ ဆရာဗေ၏ အစွန်း တင်တေးထပ်ကို ပြန်ချေသော တေးထပ်၌၎င်း၊ စသည်ဖြင့် အတန်ကြမ်းသော စာများပါလေသည်။

အထူးသော်ကား၊ ကောသလဇာတ်၊ ဆိတ်တံနိုးလင်မယားတခန်း၊ လုံးသည်၊ အလွန် ကြမ်းသည်ဖြစ်၍၊ ပစ်ရမလောက် ရှိတော့သည်။

ဤသို့ ကြမ်းသည်ဆိုရာ၌၊ ဦးပုညသည်၊ ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သတိပြုရာသည်။ တဖန် နေရာနှင့်လိုက်အောင် ကြမ်းထမ်းသော စာများလည်းပါသဖြင့်၊ ဖြေရန် အာန်ငယ်ရှိပါသေး၏။ သို့ရာတွင်၊ အချို့စာတို့မှာ ဆည်၍ မရတော့လေ။ တကြောင်းလည်း၊ စွယ်ပုံဖြစ်သော ကဝိတို့မှာ၊ ပုံအောင်ပင် ဉာဏ်စွမ်း ပြသည်ဟုလည်း ထင်ဖွယ်ရှိသတည်း။

ရေသည်ပြဇာတ် အကြောင်း

စလေဦးပုည ရေးသော ဂင်္ဂါမာလဇာတ်မှာ၊ ဘုရားဟောဖြစ်သော၊ အဋ္ဌနိပါတ်၊ ဂင်္ဂါမာလဇာတ်တော်မှထုတ်ယူသောဇာတ်ဖြစ်သည်။ ထိုဂင်္ဂါမာလဇာတ်တော်ကို၊ ရှေးဦးစွာ အပြည့်အပုံ အကျဉ်းချုပ်၍ ပြပါဦးအံ့။

အဋ္ဌနိပါတ်၊ ဂင်္ဂါမာလဇာတ် ရေသည်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဥပုသ်
သီတင်းစောင့်ရခြင်း၏ အကျိုးနှင့်စပ်၍၊ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟော
တော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ သူဌေးတဦး၏ အခ
စားယောက်ျားသည်၊ နေ့ထက်ဝက်မျှသော ဥပုသ်ကိုစောင့်ရာ၊ တနေ့
လုံး အစာမစားရသည်နှင့်၊ လေထ၍သေအံ့နိုး၌၊ ဗာရာဏသီမင်းထံ၌
လာသည်ကိုမြင်၍-တောင့်တမိသဖြင့်၊ နောက်ဘဝ၌ဥဒယမည်သော
မင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းသည်၊ ဇာတိသရဉာဏ်ဖြင့်၊ ရှေးဘဝက မိမိ၏
သီလကြောင့်၊ ဤသို့သောအသရေ-စည်းစိမ်ကိုရ၏ဟု၊ ဥဒါန်းကျူး
ရင့်နေလေ၏။

ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမြောက်တံခါး၌ ရေသည်တယောက်သည်၊
ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာ အသက်မွေးရ၏။ မိမိနေ့စဉ်ရောင်း၍ရသော အခ
မှ ရဆောင်းသဖြင့်၊ ကာလကြာသော်၊ ဝဲဝက်မျှသောဥစ္စာကိုရရှိလျှင်၊
မြောက်တံခါး၏ တံတိုင်းအုတ်ကြား၌ထား၍၊ တဖန် တောင်တံခါးသို့
ပြောင်းရွှေ့ ရေရောင်းပြန်လေ၏။

ထိုသို့တောင်တံခါးသို့ရောက်လာသော်၊ ထိုအရပ်၌ မိမိကဲ့သို့ပင်၊
အလွန် ဆင်းရဲစွာသော ရေသည်မ တယောက်နှင့်တွေ့၍၊ သင့်နေ
ကြလေ၏။

တနေ့သော်၊ မြို့၌ပွဲလမ်းသဘင်အကြီးအကျယ် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊
ရေသည်မက၊ အရှင်၊ ငါတို့လည်း ပွဲသဘင်ကစားကြကုန်အံ့၊ အသင့်၌
ဥစ္စာတစ်စုံတစ်ခု ရှိပါ၏လောဟု မေး၏။

“ရှင်မရှိပါ၏”

“အဘယ်မျှနည်း”

“ဝဲဝက်ရှိ၏”

“အဘယ်မှာ ထားသနည်း”

“ဤမှ ၁၂-ယူဇနာကွာသော မြောက်တံခါး၊ အုတ်အကြား၌ လုံ
ခြုံစွာထားပါသည်။ ရှင်မရှိလည်း၊ တစ်တရာရှိပါ၏လော”

“အရှင်၊ အသို့ထင်သနည်း၊ ငါ့နှလုံး ကာလရှည်စွာစုဆောင်း၍ ထားအပ်သော ပဲဝက်မှသော ဥစ္စာရှိ၏။ ငါတို့တွင်၊ ပဲဝက်နှစ်ရပ်ကို ပေါင်းစပ်၍၊ တပဲသော ဥစ္စာရှိသည်အနက်၊ တဖိုကို ပန်း၊ တဖိုကို နံ့သာ၊ တဖိုကိုသေဝယ်၍၊ ငါတို့လင်မယား၊ ပွဲသဘင်ကစားကြကုန်အံ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ရေသည်လည်း၊ မယားနှင့်တကွ ပွဲသဘင်ပျော်ရမည်ကို၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလျက်၊ ရှင်မ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါ့ဥစ္စာယူချေဦးအံ့ ဟု ဆိုပြီးလျှင်-

ပြေးသွားလေသည်ရှိသော်၊ မြောက်ယူဖနားကို လွန်၍၊ မွန်းတည့်အချိန်၌ နန်းတော်ရင်ပြင်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ၊ အလွန်ပူသောသဲမြေတွင် နင်းခါ၊ မမောနိုင်မပန်းနိုင်၊ ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ သီချင်းဆို-မြူတူးလျက်၊ မင်းရင်ပြင်၌ သွားလေ၏။

ဥဒယမင်းသည်၊ ထိုသူကို လေသာပြုတင်းမှမြင်သော်၊ ထူးခြားစွာ၏ဟု၊ ခေါ်စေ၏။ မင်းချင်းတယောက်သည် သွား၍၊ မင်းကြီးက ခေါ်တော်မူကြောင်းပြောသော်၊ သင့်မင်းနှင့် ငါနှင့် အသို့ဆိုင်သနည်း၊ သင့်မင်းကို ငါမသိ၊ မလိုက်နိုင်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါမှ အနိုင်အထက်ပြု၍ ခေါ်ခွဲရလေ၏။

ရောက်သော်၊ မင်းကြီးက၊ အသင်ယောက်ျား၊ နေသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆုအောင်ပူ၏။ အောက်ကသဲမြေသည်လည်း၊ မီးကျိုးအတူပူ၏။ ထိုသို့ အထက်အောက် ပြင်းစွာပူသော အခါ၌၊ အသို့သော အကြောင်းကြောင့်၊ အားရ ရှင်လန်းစွာ သီဆို၍ သွားသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော ကိစ္စသည် ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း၊ နေပူ-မြေပူတို့ကို ခံနိုင်ပါသည်”

“အသင့်ကိစ္စကား၊ အဘယ်နည်း”

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏ မယားနှင့် ပွဲသဘင်ပျော်မွေ့ရန်၊ ထိုမြောက်တံခါး၌ ထားအပ်သော အကျွန်ုပ်၏ ဥစ္စာကို သွားရောက်ယူရမည် ဖြစ်ပါသည်”

“အချင်းယောက်ျား၊ ထိုထားအပ်သော ဥစ္စာသည်၊ တစ်သိန်းမျှရှိ သလော”

“မရှိပါ”

“ငါးသောင်းလော၊ လေးသောင်းလော၊ သုံးသောင်းလော၊ နှစ် သောင်းလော၊ တသောင်းလော၊ တထောင်လော၊ ငါးရာလော၊ လေး ရာလော၊ သုံးရာလော၊ နှစ်ရာလော၊ တရာလော၊ ငါးဆယ်လော၊ လေး ဆယ်လော၊ သုံးဆယ်လော၊ နှစ်ဆယ်လော၊ တဆယ်လော၊ ငါးကျပ် လော၊ လေးကျပ်လော၊ သုံးကျပ်လော၊ နှစ်ကျပ်လော၊ တကျပ်လော၊ ငါးမူးလော၊ တမတ်လော၊ တမူးလော၊ တပဲလော”ဟု အစဉ်အတိုင်း မေးရာ၊ မဟုတ်ပါဟု၍ချည်းသာ၊ အစဉ်အတိုင်း ယျောက်လေ၏။

ပြီးမှ၊ ပဲဝက်လော-ဟုမေးသော်-အရှင်မင်းကြီး၊ အော်၊ မှန်ပါ၏။ ဤမျှသော ပဲဝက်ကိုဆောင်၍၊ အကျွန်ုပ်၏ မယားနှင့် ပျော်မွေ့ရပါ မည်၊ ထိုသို့ပျော်မွေ့ရမည်ကို ဝမ်းမြောက်စွာသဖြင့်၊ ဤမြေပူ-နေပူတို့ သည်၊ အကျွန်ုပ်အား မပူစေနိုင်ပါဟု ယျောက်၏။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးသည်၊ နှလုံး၌ အလွန်ထိခိုက်ထုတ်၊ အချင်း ယောက်ျား၊ ဤသို့သော နေပူ၌ ထိုအရပ်သို့ မသွားလေလင့်၊ ငါသည် သင့်အား ပဲဝက်သော ဥစ္စာကိုပေးအံ့ဟု ဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ သနားတော်မူသော ပဲဝက်ကိုလည်း ယူပါအံ့။ ထို အကျွန်ုပ်၏ ချွေးနည်းစာ ပဲဝက်ကိုလည်း၊ မစွန့်နိုင်ပါ။ ပြေး၍ ယူ လိုက်ပါရစေဦးဟု ဆို၏။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးသည်၊ မသွားစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ တပဲ၊ နှစ်ပဲ၊ သုံးပဲ၊ လေးပဲ စသည်ဖြင့်၊ တက်၍ တက်၍ ပေးသွားရာ၊ ကုဋေ တရာ တိုင်အောင် ရောက်လေ၏။ ရေသည်ကလည်း ပေးသမျှ ကိုယူ၍၊ ပဲဝက်ကိုလည်း မလွှတ်နိုင်ကြောင်းသာ၊ အထပ်ထပ်ယျောက် လေ၏။

တဖန် မင်းကြီးက၊ သူဌေးအရာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းအရာ ကျအောင် ပေးငြားသော်လည်း၊ ထိုအတူသာ ဆို၍ နေ၏။

ထိုနောက်မှ၊ မင်းကြီးက၊ အချင်းယောကျ်ား၊ သင့်အား ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကို ပေးအံ့။ မသွားလေလင့်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါမှ၊ မသွားပါတော့ပြီဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုသို့ ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကို ရပြီးနောက်လည်း ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ ထိုမြောက်တံခါးသို့ သွားရောက်၍၊ မိမိ၏ စွဲလန်းခင်တွယ်အပ်သော ဝဲဝက်ကို ယူသည်သာလျှင်တည်း။ ထိုမင်းကား၊ အမာသကမင်း(ဝဲဝက်မင်း)ဟု အမည်တွင်၏။

ထိုသို့ မင်းပြိုင်ပြု၍ နေကြရာ၊ တနေ့သော် ဥယျာဉ်တော်၌ ဥယျာဉ်ကစားပြီးနောက်၊ ဥဒယမင်းသည် အမာသကမင်း၏ပေါင်ကို ခေါင်းအုံးလျက် အိပ်နေစဉ်၊ အမာသကမင်းသည်၊ ငါကား ထက်ဝက်သောမင်းအဖြစ်ကိုရ၍၊ အဘယ်မူအံ့နည်း၊ ဥဒယမင်းကိုသတ်၍ အလုံးစုံသော မင်းအဖြစ်ကို ယူအံ့ဟု၊ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်မည်ပြု၏။

တဖန်လည်း၊ ဤမင်းသည် ငါ့ကို ဆင်းရဲသောအဖြစ်မှ ဆည်၍၊ မြီးမြောက်သော ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပေသည်။ ငါ၏အကြံ မသင့်လျော်တကားဟု၊ သန်လျက်ကို သိမ်းပြန်၏။

ဤသို့ သုံးကြိမ်ဖြစ်ပြီးမှ၊ ကြာသော် ငါ့အားမကောင်းမှုများသတ္တံ့ဟု၊ ဥဒယမင်းကဲ့သို့၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သော မကောင်းမှုကို ကြံစည်မိပါသည်။ အကျွန်ုပ်အား သည်းခံတော်မူပါလော့ဟု၊ ခြေရင်း၌ ဝင်၍ တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဥဒယမင်းက၊ ကောင်းပြီ-ငါသည် သည်းခံ၏။ သင်အလိုရှိသော အလုံးစုံသောမင်းအဖြစ်ကို ယူလေတော့။ ငါသည်ကား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ဖြင့်ပင် နေတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိတော့ပြီ။ ဤတပ်မက်သော တဏှာလောဘသည်၊ အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ တဏှာလောဘ၏ အပြစ်ကို အကျွန်ုပ် မြင်အပ်ပါပြီ။ အရှင်မင်းကြီး သာ အလုံးစုံသောမင်းအဖြစ်ကို ခံယူတော်မူပါတော့ဟု ဆို၍၊ တိုင်း

ပြည်ကိုအပ်ပြီးလျှင်၊ လူအပေါင်းတို့ ငိုယိုတားမြစ်ကြစဉ်၊ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုသွားလေသတည်း။

ထိုနောက်၊ ဝင်္ဂီမာလမည်သော မင်း၏ ဆတ္တာသည်လည်း၊ ကျန်ရစ်သော ဥဒယမင်းထံမှ နေ့စက်ဝက်စောင့်ရသောသီလ၏အကျိုး ဖွံ့ဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရကြောင်းကြားသိရလျှင်၊ တရားတော်၌ကြည်ညို၍၊ ဟိမဝန္တာသို့ထွက်ပြီးလျှင်၊ ရသေ့ရဟန်းပြုကာ၊ တရားအားထုတ်ရာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်လေ၏။

တနေ့သော်၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဥဒယမင်းထံသို့ ကြွရောက်တရားဟောပြောရာတွင်၊ မင်းကို အမျိုး၏အမည်ဖြင့် “ဗြဟ္မဒတ်” ဟု ခေါ်သည်ကို၊ မင်း၏မယ်တော်နှင့်တကွ မင်းပရိသတ်တို့က၊ ဤအမျိုးယုတ် ဆတ္တာသည်သည်၊ ဤသို့ခေါ်ရာသလောဟု အမျက်ထွက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဥဒယမင်းကြီးက၊ ဆတ္တာသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော သူတော် သူမြတ်-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအဖြစ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်၍၊ အမျက်မထွက်သင့်ကြောင်း၊ ဆုံးမပြီးနောက်၊ အမျက်ထွက်သူတို့ကို ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား တောင်းပန် ကန်တော့စေလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်၊ အနုမာသကမင်းသည်၊ ရှင်အာနန္ဒာ၊ ဥဒယမင်းမယ်တော်သည်၊ မယ်ဆော်မာယာ၊ မိဖုရားကြီးသည်၊ ဇာတ်ဟုလာမယ်တော်၊ ဥဒယမင်းသည်၊ မြတ်စွာတရား၊ အသီးသီး ဖြစ်တော်မူလာကြလေသတည်း။

အထက်တွင် ပြခဲ့သော အဋ္ဌနိပါတ် ဝင်္ဂီမာလဇာတ်တော်ကို ယူ၍၊ စလေဆရာသည် နောင်အခါ၌ ရေသည်ပြဇာတ်ဟု အများရေးသားခေါ်ဝေါ်ကြသော “ဝင်္ဂီမာလပြဇာတ်” ကို ရေးလေသည်။ ရေးသည့် အကြောင်းရင်းကို စာမျက်နှာ ၁၃-ကစ၍ ကြည့်ပါလေ။

ဤဝင်္ဂီမာလဇာတ်ကို ရှင်လူအပေါင်းတို့ များစွာကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။ တခါသော်၊ (၁၂၄၃-ခုနှစ်တော်လတွင်) အောက်မြန်မာ

နိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့၌ ဤဇာတ်ကို လူကြိုက်များသဖြင့်၊ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဆတိုင်မွတ် ဦးကူးက၊ ထိုဂင်္ဂါမာလဇာတ်ကို၊ တေးသီချင်းများ ညှပ်သွင်း၍ ၎င်းအချို့မူရင်းတို့ကို ဖြုတ်ချ၍ ၎င်း၊ အချို့ကို ပြင်ဆင်၍ ၎င်း၊ ရေးသားပြီးလျှင် “ရေသည်ပြဇာတ်” အမည်ဖြင့် ပုံနှိပ်လေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုအခါက၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အစိုးရအင်္ဂလိပ်ကျောင်းကြီးတွင်၊ ကျောင်းသားများသည် ထိုရေသည်ဇာတ်ကို ကပြကြမည်ရှိရာ၊ ဦးပုညရေးရင်းမှ ။ စကားများသာ ဖြစ်ရကား၊ ဇာတ်က၍ ကောင်းမည်မဟုတ်သဖြင့်၊ ကျောင်းဆရာကြီးက တောင်းပန်သည်နှင့်လျော်စွာ၊ တေးတူ၂၁ ထည့်၍၊ ဆရာကူးက ရေးသည်ဟုလည်း အဆိုရှိသည်။

ဤသို့ဆရာကူးက၊ ဖြည့်စွက်-ပယ်ထုတ်-ပြင်ဆင်၍ ရေးသားပုံကို၊ ဟံသာဝတီတိုက်က ရိုက်သော-ရေသည်ပြဇာတ် နိဒါန်းတွင် တွေ့ရသည်ကား-

“...ဦးပုည ဉာဏ်တံခွန်သည်၊ ဖန်ညွှန်ပြုအပ်၊ ဖွေနည် ခြေတည်၊ နှစ်ဆွေမည်ထျက်၊ ရေသည်ဇာတ်တွင်၊ ဆိုဖတ်သူတို့၊ သဘောအလို၊ အပြောပိုထျက်၊ အဆိုမှာ ချိုသည်ဟု၊ မညို စေရာ၊ ထို ပမာမူ၊ ရတနာရည်ငံ၊ အခြည်လျှံသည်၊ ပြည်တန် ပတ္တမြား၊ ဖြစ်ပါငြားထျက်၊ ရွှေသားအစစ်၊ ဇမ္ဗူရာဇ်နှင့်၊ သစ်သစ်ရောင်လင်း၊ စံရွှေပန်းထိန်၊ ဖန်မချိန်သော်၊ အရှိန်ကင်းသို့၊ သတင်းချိုကာ၊ မညှို့သာအောင်၊ သညာအနွတ်၊ သပြေခရိုင်၊ ဝေဝေလှိုင်သည့်၊ ငွေတိုင်မွတ်ဟု၊ ကြိုင်ဆွတ်ပျံသင်း၊ ၎င်းဆရာ၊ အကြောင်းစာ၍၊ ကောင်းစွာ သွင်းအပ်သော၊ သီချင်းမျိုး အလီလီတို့ဖြင့်၊ သီကီရောင်လျှံ၊ နီဖလံကို၊ ပြည်တန်နှင့် ကွင်းမိမ့်မည်ဟု၊ သတင်းတထိန်၊ သာမင်္ဂလ၊ ခါအစဉ်ကြွပေမည့် ရာမည ရွှေပန်းထိန်ဝယ်၊ ဒေဝိန်သက္က၊ သိကြားစောင့်၍၊ ဖြောင့်စတုသည်၊ ၁၂၄၃-ခု ရတုဝေလျှံ၊ နှင်းငွေထန်သည်၊ ဟေမန်ပေါ်စ၊ နတ်တော်လဟု၊ ခေါ်သမယမို့၊ သဇင်ငွေဥ၊ ယဉ်စေပြုသည့်၊ ခနုဆီဝယ်၊ ရာသီအတွင်း၊ ခါဒြ်ကျင်းထျက်၊ စုံရင်းသိုက်မြိုက်၊ ပုံသွင်းကာရိုက်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ဖိုးထိုက် မယုတ်၊ ရွှေစွန်ကုတ်တုံဖြင့်၊ ပြုလုပ်စီမံခြင်းတို့ကို ဖြစ်ပါစေအံ့။ ပြေပြစ်

သပ်ရပ်၊ ၎င်းဇာတ်ဟု ဆိုအပ်သော၊ နဝရတ်ဖိုးမှန်၊ ကိုးပြည်တန်ကို၊ ဆင်ရန်ပြုကြစေသတည်း။” ဟူ၏။

သို့ကြောင့်၊ ယခုခေတ်စက္ကူစာအုပ်များ၌ ဦးပုည၏မူရင်းအချို့တို့ ပျောက်ကွယ်-ပျက်စီးနေရုံမျှမက၊ ဦးကူး၏စာတို့နှင့်လည်း ရောနှော လျက်ရှိနေလေသည်။ ယခု ဤစာအုပ်တွင်ကား၊ စာအုပ်အစ အမှတ်စဉ် ကားတွင် ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ဦးကူးမပြုပြင်မီ၊ ၁၂၃၇-ခု၊ တော်သ လင်းရှိက်၊ “ဂင်္ဂါမာလဇာတ်” မှုမှန်ကို မူတည်ပြီးလျှင်၊ ယခုခေတ်ရေ သည်ပြဇာတ်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်-တိုက်ဆိုင်၍၊ ရေးသားပါသည်။

ထိုသို့ ဦးပုည၏မူမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြသည့်အပြင်၊ ဦးကူးက၊ ဆက် ပုံဆက်ဟန်၊ ဖြည့်ပုံဖြည့်ဟန်စသည်တို့ကို ထိမှတ်နိုင်ကြရန်၊ ဦးပုည စာနှင့် ဦးကူးစာတို့ကို၊ အမှတ်အသားတမျိုးမျိုးဖြင့် ခွဲခြား၍ ပြထား ပါကြောင်း။

(ဆတိုင်မွတ် ဦးကူးကား-၁၁၀၉-ခု၊ တန်ခူးလဆုတ် ၄-ရက် ၅-တေးနေ့ဖွား၊ ၁၂၅၇-ခု၊ တန်ခူးလဆုတ် ၁၀-ရက်၊ အသက် ၆၈-နှစ်ကျော်တွင် အနိစ္စရောက်သည်။ ဟံသာဝတီပိုင်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်၊ မုတ်ကျွန်းတိုက်၊ ဆတိုင်မွတ်ရွာ၌နေသော-ရဟန်း လူထွက်ဖြစ်သည်။ ပိဋကတ်စာပေနိုင်နင်းသော ပညာရှိကြီးကားမဟုတ်၊ အတီးအမှုတ်၊ အက၊ ဇာတ်ရုပ်စုံဆိုင်ရာတေးသီချင်းများကိုကား၊ နိုင်နင်းကောင်းမွန်စွာ စီကုံးနှိုးဖွဲ့နိုင် သည်။ ၎င်းသည်၊ ခန္ဓာပူရကျမ်း၊ ဗုဒ္ဓဝင်ပြဇာတ်၊ ဝေဿန္တရာပြဇာတ်၊ ပဋူစာရီပြဇာတ်၊ ဥက္ကလာပပြဇာတ်၊ ပုံတော် ရာမပြဇာတ်..... စသည်များကို ရေးခဲ့လေသည်။)

ဤစာအုပ်ကိုရေးထုတ်ရာ၌၊ အထိုက်အလျောက်၊ အနည်းအများ၊ ကူညီညွှန်ပြု မ-စမြီးမြင့်တော်မူကြပေသော

- ရန်ကုန်မြို့-မြို့နယ်စိပါယ်ရုံး-ဦးရွှေကြူး။
- ရန်ကုန်မြို့-ကောလိပ်၊ မြန်မာဆရာကြီး ဆရာမ္မား။
- ရန်ကုန်မြို့-စာတော်ပြန်ဋ္ဌာန၊ ဆရာကြီး ဆရာခိုင်။
- ရန်ကုန်မြို့-မှော်တီ ဆရာသိန်းကြီး။
- မန္တလေးမြို့-မြန်မာပညာရှိ-ဦးကျော်ရန်။
- မန္တလေးမြို့-မြန်မာပညာရှိ-ဦးမောင်မောင်တင်။
- ရန်ကုန်မြို့-ဆရာလွန်း။

စသော လူကြီးမင်းတို့အား များစွာကျေးဇူး တင်ရှိပါကြောင်း၊
ကောင်းစွာပေါ်ပြအပ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်တင်
ဖွယ်ရှိသော်၊ ကျွန်ုပ်သာလုံးလုံးတာဝန်ခံယူပါသည်။ အပိုအလိုအမှား
အယွင်းရှိသော်၊ မေတ္တာဖြင့် ပေါ်ပြပေးပါက၊ များစွာကျေးဇူးတင်
ပါမည့်အကြောင်း ကောင်းစွာ ပေါ်ပြအပ်ပါသတည်း။

မောင်မိုးကျား

ဂဏ်မာလဇာတ်မည်သော

ရေသည်ပြဇာတ် ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဇေယျထုသဗ္ဗမင်္ဂလံ။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ သားတော်
ဥဒယကုမ္ဘာမင်းသား၊ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ပညာသင် သွားစေ။ တက္က
သိုလ်ပြည်က အပြန်လမ်းစခန်း၌ နားနေစေ။

၎င်း ဗာရာဏသီမြို့ မြောက်မျက်နှာက၊ ရေရောင်း ယောက်ျား
ထွက်ဆိုရန် စကားမှာ-

ဪ-လူ့ ဆံခန်းဝါ၊ ဝ လူ့ပြည်ရှာမှား၊ ဝမ်းစာခဲခက်၊ မုရင်း ၂ ထ
မင်းချဉ်ပေါင်ဟင်းနှင့်၊ ဆန်တွင်းကနက်လွန်းလို့၊ ၃ အသက်ရှိစဉ်၊ မ
သေခင်ကို၊ ကောက်လျှင် ၄ ကြီးဆန်နီတာလံနှင့်၊ ငါးသန်သေးနှစ်၊ ၅
ရေလုံပြတ် ၆ များကို၊ တလုပ်ကယ်ဝဝ၊ စားလိုက်ရလျှင်ဖြင့်၊ အာက
ပါးစပ်၊ လူဖြစ်ကျိုးနပ်လေစွဲ၊ မရပ်မနား၊ ရေကိုရောင်းလို့၊ ဝမ်းကျောင်း
၇ ပါငြားကဘဲ၊ စားရသည့်နေ့၊ တလဲလုံးတွင်မှာ၊ သုံးနပ်လောက်ကယ်
သာ တွေ့ရတယ်။ ငွေနှယ်ကြေးနှယ်၊ ဘဟဒ္ဒနှယ်များကို၊ ကွယ်လေစွဲ
ပိတ်ပိတ်ပျောက်၊ အမွဲတကာထွတ်ခေါင်ဖွတ်၊ ဂ-မင်းနောင်မှာ၊ ပြာ
တောင်ကြီး ပေါက်ကရော့၊ ပြောင်မြောက်အောင်မွဲနိုင်တဲ့၊ ငါ့ကိုယ်
နေ့။

ဂဏန်းအမှတ်တို့ကို နောက်ဆက်တွဲတွင် ကြည့်ပါ။

* သဖြန်။ ။ဗွဲပလေ၊ပဲငွေကို တဒင်္ဂင်ယံမျှ၊ မြင်ရရုံအကြိကပ်ပါဘိ၊ မန္တာန်နှယ်
စကြာရောက်သော်မှ၊ ဘာလောက်မခဲ။ ။ဆွေမြတ်ကယ်လို့၊ ဝေဟဗ္ဗိလ်မြဟ္မာဘုံက၊
ပရမာမှုန်မြူအနုသော်မှ၊ ဤလူ့ခွင် ရှုမြင်သင့်ပါဌ၊ ပဲရတနာ စံရာမြင့်တယ်များ၊ ကံသာ
ဆင့်စွဲ။

ငင်းသဖြန် လေးကြော့။ ။စုတ်ပုဆိုးမှာလ၊ ချုပ်ရိုးက ထောင့်ငါးရာ။ ။သန်းချေး
ငယ်အိမ်ခြေတို့၊ သိန်းကုဋေမရေတွက်နိုင်ဘူး၊ ပရွက်အိပ်ပလူတွင်းသော်မှ၊ ခွန်ပဏ္ဍာကျန်
ရာနှင့်သွင်းရတယ်၊ မင်းတို့မောင်မှာ။ ။တထ (ယ်) ဖြစ်ကိုလ၊ ဆယ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်ဆယ်
မြပါလို့၊ ထ (ယ်) လဲကံ ရှင်းပလော၊ ဟင်းမှာတော့ယောင်ရိပ်စဲ။ ။အိမ်ပုန်းရည်နောင်၊
ဘိလင်ကယ် ရွှေချဉ်ပေါင်နှင့်၊ ဆားအယောင် မြင်ရုံပြပါလို့၊ ငါးပိမှာ ထိရှာပြီတူး၊
ကျောက်ဆန် တစလယ်စကိုများ၊ လေးနှစ်မျှစွဲ။

ဟယ်၊ သို့သော်လဲ ယောက်ျား၊ ကံရှေ့သွား၊ ကံထားရာဟဲ့၊ မနို့နဲ့
ပါဘူး၊ အလွဲသင့်ချက်ပိုင်၊ ကြက်ကန်းခွပ်လို့၊ ပွဲကျွတ်အောင် နိုင်သေး
သပ၊ ကံဆိုင်လို့တကယ်၊ ချက်ကောင်းကို တွယ်မိလျှင်၊ ရေသ(ယ်)
မောင်မောင်၊ လူနေထွလို့၊ ရွှေချသလိုပြောင်လိမ့်မယ်၊ အဆောင်တော်
ရေအိုးနှင့်၊ ဆိုင်းထမ်းပိုး၊ ဝံအလင်၊ ရေချိုကို ဆန်နှင့်လဲရအောင်၊ မြို့ထဲ
သို့ ဝင်တော့မယ်၊ မှန်ပိုင်းရှင် တော်သုံးကဇ၊ ရေပုံးကြိုးဆက်။

တေးပေးရန် ဘောလယ်။ ။ရွှေဆိုင်းညီနောင်၊ ဆိုင်းဆောင်သည် ထမ်းပိုးငယ်နှင့်
လေး။ ။ဝေမှိုင်းရီမောင်၊ ကိုင်းထောင်သည် ရွှေအိုးငယ်နှင့်လေး။ ။ကြိုးမှတ်ဆတ်
ကွယ်၊ ချိတ်တွယ်လို့သိုင်း၊ ပိုင်းကော့ချီ၊ မြေနားကို ယဉ်သီ ယဉ်သီ၊ အိုနောင်ညီ အိုး
ငယ်လေး၊ ဖိုးတန်လှပ၊ တဲ့ဆိုင်း။ ရှုကိုင်းကြော့ယဉ်၊ တော်ခင်ပျိုဖြန်းငယ်တို့၊ သေးလျှင်
လိုမှန်းလိုက်ကြ၊ ရေထမ်းနှင့်မောင်။ ။ကြော့ညီဆောင်ပါလို့ ဆန်နှင့်လဲ၊ စံစံအိမ်ထဲ
မှာလ၊ မြိတစေ၊ မောင်ချစ်တံခင်မေခင်မေ၊ သည်ရောင်ရစ်ကဲ့ကြင်ဆွေကြင်ဆွေ၊ အိုယဉ်
နွဲယိမ်းကိုလေး၊ ငြိမ်းပါစေ့ပါစေ့မယ်။ ။ကြော့ဆိုးကေသွယ်၊ ငွေမွှယ်နှစ်ကယ်တို့၊
မောင်လူရေညစ်တယ်လို့၊ ချစ်ဘူးသုန်၊ ရုပ်ရေဂုဏ်ငယ်နှင့်တပုံကြား၊ ခင်ခင်မေထားငယ်
တို့၊ မှားကြမယ်။ ။ယောက်ျားလေး လူထယ်လူထယ်၊ အိုထေးကံထားလေး မြူတွယ်
လူကွယ်၊ သည်သူကြွယ်လောင်းကိုလေး၊ ပေါင်းရအောင်တံရွယ်။

* မှတ်ချက်။ ။ဤကစ၍ စာလုံးငယ်ဖြင့် ပြထားသောစာတို့မှာ၊ ဦးကူး၏စာများ
ဖြစ်သည်။ မသင်ကြားဘဲ၊ ချန်ထားနိုင်သည်။

ပထမသဖြန်တွင်၊ စလေဆရာ၏ အသုံးအနှုန်းမျိုး ပြောင်ပြောင်ဟာလုံးမျှ မပါသည်ကို
ငင်း၊ အချဉ်-“ကံသာဆင့်စွဲ”ဟု၊ ဝက်နင်းမလွတ်ဘဲ ချထားသည်ကိုငင်း၊ သတ်ပြုလေ။ ။
ဒုတိယသဖြန်မှာ ကား၊ ပထမသဖြန်ထက် တော်ပါ၏။

သုံးထပ်သံ။ ။ ညနေခါ၊ သင်္ခါ၊ မြေကြည် အိုးမှာလ၊ ဆိုင်းညီနောင်၊ သိုင်း
 ချီဆောင်၊ ဝိုင်းသီအောင် ထမ်းပိုးငယ်နှင့်၊ ရေမျိုးရေမျိုး ဝယ်လိုက်ကြပါ။ ။ ကြွေး
 ဟစ်လို့ သံတစာစာ၊ ညံတဖွားဖွား၊ ချွေးသစ်လို့ဖြာလေ့နော်ဗျ၊ ချွေးလေသစ်လို့ဖြာ
 လေးနော်ဗျ၊ ချွေးလေလေ၊ ချွေးလေလေ၊ ချွေးလေလေ၊ သစ်သစ်လို့ဖြာ။ ။ ရေသည်
 မောင်ဖောငယ်၊ ထယ်လှပါ၊ ဝယ်ကြရာ၊ သောက်တော်ရေချိုတွင်းငယ်မို့၊ ငင်းလို့ဖြာ၊
 မင်းဘို့မှာ၊ သုံးလေပါက၊ အိုလေနန်းမပြရာပ၊ နန်းပြေရာပ၊ သုံးလေးခါ သောက်မျှမိ
 လျှင်၊ ကိုယ်ရှိလေဝေဒနာ၊ ဘေးမျိုးစင်ကွာပါလှ၊ မြေရေ၊ လှေဆွ၊ ညနေချမ်းစို၊ မောင်
 ကမ်း၊ ဆောင်လှမ်း၊ အောင်စခန်းလေ သာခဲ့တယ်။ ။ သည်ရေတပေါက်၊ ကြည်စေ
 အလျှောက်၊ နည်တွေ့မနောက်၊ လေးမယ်တို့မှာတံ့ကွယ်။

ငင်းသုံးထပ်သံ။ ။ ကုသလံ၊ ထုအခံ၊ ပြုအမှန်ရှေးငယ်က၊ ပုဗ္ဗမုဉ်၊ ယုတ်စွာထို၊
 ကျပ်မှာမစိုရေးငယ်ကြောင့်၊ နဲ့လေးပါလှ၊ ဘာလူ့ပြည်။ ။ ကြီးဒုက္ခတောင်တာ တ
 ရှည်၊ မောင်မှာတလည်၊ မီးပုံမျှ စည်လေးတံ့မှ၊ မီးလေပုံမျှ၊ စည်လေးတံ့မှ၊ မီးလေလေ
 မီးလေလေ၊ မီးလေလေ၊ မီးလေလေ၊ မီးလေလေပုံမျှစည်။ ။ ဝမ်းစာသည်အတွက်ကယ်ကြောင့်၊ ရ
 တက်လည်၊ အသက်တည်၊ တဏှာရမက်ဇောငယ်နှင့်၊ မျောကြသည်၊ လောကမည်၊ ဩ
 သရှည်ဖို့၊ အိုလေလောဘသည်တို့၊ ဒေါသစည်လို့၊ ရှစ်မည်ပါယ်ငရဲမှာ၊ ကျဆွဲလေတန်
 တန်၊ မြို့လေ ဖန်ဖန်ခံရ၊ လွတ်မည်၊ ကျွတ်မည်၊ ဝင်္ဂိရှည်ညောင်းလို့၊ လူပေါင်း ဆူသောင်း၊
 မူမကောင်းလေ ကြံကြချေ၊ အဝိဇ္ဇာလွမ်း၊ အနိဋ္ဌာပြုမ်း၊ ဒလိဒ္ဓါလမ်းကိုလေ၊ ထွင်ကြလေ။

သဖြန်ဘောလယ်ခွေးချိုး။ ။ များလှသဗ္ဗေ၊ ပွားလေငယ်နော်ဗျ၊ အိုသန့် ရပေပ၊
 စဉ်အခြေအမှန်မဆနိုင်လို့၊ နန္ဒဆိုရေး။ ။ ပေါင်းများဝေနေ၊ ကောင်းကြရယ်ပါလေ
 စေလို့၊ ခါမသွေ ရှေ့ဉာဏ်ချိန်တံ့၊ မာလေ ရဖိန်နော်ဗျ၊ အိုဓမ္မဂံ၊ ငယ်လေး၊ သွန်းမြတ်
 ဆုပေး။

သဖြန်ဘောလယ်လေးကြော့။ ။ ဒါနကိုအလွန်ဝေးပါလို့၊ စာဂဆို တမလွန်ရှေး
 ငယ်က၊ အရေးတံ့မမူပါ။ ။ မစ္ဆရကိုလ၊ လွစ်ကြကာ တမူဖန်လို့၊ အလှူခံသူမှာပိတ်
 ချေးပေါ၊ ငြူတမန် ဆူလို့ကြိတ်ကမ်းနှင့်၊ ကြီးရိပ်ဇူသာ။ ။ တဆိတ်စာမလှ၊ ရက်တံ့
 ပြင်၊ အဘိဇ္ဇာကုရမက်ကယ်ကြောင့်၊ ဆူပွက်ပွက်ဆင်းရဲတာ၊ ရှည်ပါတိ ဒုက္ခကြီး။ ။
 ဟောခုမျက်မြင်၊ စောရှုကာ သံဝေတင်လို့၊ ဖန်လေးစေချင်နော်ဗျ၊ အိုမောင့်ကိန္နန်း
 တယ်လေ၊ ထုံးမှတ်ဆိုပါတို့မိုး။

တေးထပ်။ (အဖျားမှာတကြော့ဘင်၍တကြော့ချ)။ ။ ဒါနမှာဒါသတံ့၊ ကျွန်စာငှ
 ပုံမသွေ။ ။ ဩန်ကာပြဘိုအခြေငယ်၊ မစိုလောဘရာ။ ။ မှန်းရာရှိ၊ လမ်းသာဘိ၊ ကျမ်း
 ပါရမီထုတ်အဆိုငယ်၊ လှူပုဂ္ဂိုလ်ယွင်းနဲ့ဖောက်ပြား။ ။ သဒ္ဓါက၊ မပါလှ၊ ပမာမျှ ပန်း
 တသွင်ငယ်၊ လန်းမရွှင်သေငြား။ ။ ကျမ်းအမြင်ထွေပြားပြီဘူ၊ ဝဇေဗျားဆင်နက်
 အို။ ။ ငွေဆဒ္ဓန်နကသေးငယ်သို့၊ သူ့အသွေးမမြဲတည့်နိုင်လို့၊ သည်တမျှ၊ ကြည်မလှ၊
 သည်ဟဒေသဒ္ဓါကိုယ်ငယ်၊ ပမာဆိုစံတနဲပ၊ ရန်အထိစစ်မြေပြင်၊ နင်းချွတ်ဖောက်ငင်။ ။

တချက်မျှ၊ သန်လျက်ကြွ၊ တဖက်သွားဦးလည်စက်ကို၊ ခူးသည်တွင် ရကောင်းငဲ့လေး။ ။
ခဲသည်ထက်၊ ရဲရည်လျက်၊ မြကြည်သက် သဒ္ဓါဟုန်ကို၊ တခါကြို ရဲခဲမျှလေး။

ဘောလယ်ထပ်။ ။ ဝေးပါလှ၊ တွေးဆခက်ဖွယ်၊ လှူရေးရေးကကျယ်။ ။ ရှေးလေ
ခါဝယ်၊ ခါဝယ်၊ အိုရေသည်၊ မွဲမှာလေး။ ကဲသည်ထက် သာလိမ့်သာလိမ့်။ ။ မျှော်တွေး
ဆင်ခြင်၊ ပြုအင်ဒါနကိုတံ၊ ဆုနှင့် ကွာလှသူမို့၊ မွဲတပဟယ်၊ ရှာပေတယ်လို့နှင့်မှာဝေး၊
ဥစ္စာမှန်ရေးကိုလ၊ ကံပေးမှပြောင်။ ။ မရှိလို့ပူလောင်ပူလောင်၊ အိုသတိနှင့်ယူဆောင်၊
ယူဆောင်နှင့် သေအောင်ခဲပါဟယ်၊ မွဲတပဟယ်၊ မွဲလေး။

* လွမ်းချင်း။ ။ ဘယ်သူမွဲကြမတုံး၊ ဇွတ်ဆွဲငယ် ပေါင်မြှောင်၊ လွတ်ကြဲငယ်ထောင်၊
ဇွတ်မွဲရောင် နှစ်ကောင် ကပါတံ၊ ပြာရထူးယာဉ်ကျော်ပေါ်မှ၊ သခင်မော်ကိုယ်
တော်အိမ်ပေါ်လို့၊ ငြိန်ငြိန်ကလေးမဟာဂုဏ်နှင့်၊ ပြာပုံမှာ ဝပ်လိုက်တော့မယ်လေး။ ။
မွဲဘယ်ငယ်ဆို၊ အလိုသာပ၊ သူတကွမှာ၊ ဆန်စရေစ၊ ထမင်းစနှင့်၊ ဟင်းစကိုသာ၊ မတော်
တနွေ၊ တော်တနွေငယ်မျှ၊ တွေ့ရပါမယ်၊ ကျုပ်မှာဘောဆို၊ ဆန်ညှာဆန်ကွဲ၊ ခုနဖူးကိုမှ၊
ရေနံငယ်ကျိုလို့၊ အလိုဝဝ၊ မမျိုရလို့၊ ငတ်လှတံ၊ မောင်၊ မွဲလိုသူ ရှောင်ကြတော့၊ ဇွတ်နှစ်
ကောင် ယဉ်သာငယ်၊ မင်္ဂလာ ပြာရထူးမှာလ၊ မွဲမျက်နှာ အပြောင် သားငယ်နှင့်၊ အို
ခင်လေးတို့၊ ကြွားလိုက်မယ်လေး။

တခန်းရပ်။

မြို့ တောင်မျက်နှာက၊ ရေရောင်းမိန်းမ ထွက်ဆိုရန်စကားမှာ-
ဖြောင့်-ဗာရာမည်ခေါ်သည်ပြည်တော်မှာ၊ အကျော်ဇေယ၊ ခေါင်
မှာမွဲအောင်၊ မွဲတေထွတ်၊ ကျွန်မ ကိုယိငယ်၊ တခါတရံ၊ လောကဓံမှာ၊
ကံမျက်စေ့ လယ်လို့မှ၊ ပြောင်နိုင်တယ်မရှိ၊ ရေရွက်လို့ရောင်း၊ ဝမ်း
ကိုကျောင်းရတယ်၊ ခေါင်းကျိန်းလို့ယိခဲ့ပြီ၊ ပဲ(ပိ)တဝက်၊ ပြောင်း
တဝက်နှင့် ဝဝ၊ ဆန်-ပြက်သိကာ၊ ပါကောင်းလို့ ပါတော့တယ်။
ဟင်းထျာက ပီလော၊ လည်ချောင်းကိုမြေထွန်၊ ဝလုံဆန်အောင်၊ ဝုံကန်
လို့မျှောရတယ်၊ ကောသိုက်တဲ့ကံ ဝဝ၊ မုရင်းဆန်နှင့်၊ ပွဲရံချဉ်ပေါင်၊
ကျွေးနိုင်တဲ့မောင်များကို၊ လူ့ဘောင်တွင်စခါ၊ ကြိမ်ဝမ်းချင်ပါဘိ၊
ဇာတာထွန်းပေါ်၊ ကံနှိုးဆော်လို့၊ မတော်တဆ၊ မုရင်းမောင်မောင်။

* နောက်ဆုံးလွမ်းချင်းမှာ၊ စလေဆရာ၏ စာယောင်ယောင်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် “ဇွတ်
မွဲရောင်” ကိုလိုသဖြင့် “ဇွတ်ဆွဲငယ်ပေါင်မြှောင်၊ လွတ်ကြဲငယ်ထောင်” တို့ကို သုံး
ထားလေရကား၊ အခု စကားလုံးများ ဆင်းရဲ ခေါင်းပါးလှ၏။

ဦးချဉ်ပေါင်ရို့နှင့် ၁၂၊ အိမ်ထောင်များ ကျခါမှ၊ ၀၀ ကြီး-ပေါင်းလန် အောင်၊ ဝမ်းစည်းပိမ် ခံတော့မယ်။

ဪ-တောင်ကြီမြောက်ကြီ၊ ဘရံတောက်တီး၊ ဆင်းရဲခန်းကျို၊ နိဒါန်းသွယ်လို့၊ ဘွဲ့နှယ်ပင်ပြီးသော်လည်း၊ ဆန်နီးမယ်မဟုတ်၊ ရေ ကြပ်ကြပ်ရောင်းနိုင်မှ၊ ပြောင်းဆန်ကို ကုပ်မိမယ်၊ စုတ်ပေတောင့် ထ(မိန်)၊ အစပ်ကတရာ၊ အပါကဘရပြစ်၊ မှောင်ကျအောင်ညှစ်ပါတဲ့၊ ပဆစ်အိမ်ကို ၁၃၊ သုံးလွန်းလိမ် ခါးတင်ထိုးလို့ ၁၄၊ ရေအိုးကို ရွက်၊ မူရာတော်၊ နွဲ့နောင်းနှင့်၊ ရေမျှော်ရောင်း ထွက်တော့မည်၊ ကိုးမျက် စုံ ၁၅၊ မှန်ပိုင်းလယ်က၊ ရေ(သယ်)ကို နေမမြင့်ရအောင်၊ အိုးပင့်တော် မူလိုက်ဝမ်း-မောင်ကြီးရှင့်။

တေးပေးရန်ပတ်ပျို။ ။ မယ်ကြမ္မာ၊ ဇာတာ ဘယ်ပြိုဟ်ဆိုးလေသိလေး။ ။ ခေါင်း မှာတင်၊ နေ့စဉ် သည်ရေအိုးငယ်နှင့်လေး၊ ဆိုးလေကံကံ၊ ညှိုးလေဖန်ဖန်၊ သည်ရေသည် ကြမ္မာဝင်္ဂကို၊ ပိုင်းချွတ်ပါထက်မိုးစံ၊ ဖိုးတဲမှ ဖိုးတော်ထံ၊ အိုတိုးတဲမှ တိုးဝင်ပန်။ ။ ခုအမြန်တင်လျှောက်လဲ၊ ထက်ဝတ်နိပြည် လမ်းပေါက်ဘဲ၊ ဣန္ဒာလေ ဖိုးကဲဖိုးကဲ၊ ရှုဘဲ ငယ်နေနိုင်နေနိုင်၊ ထားရက်ပေ့ခြောက်ဘုံပိုင်။ ။ ရှေ့မဏ္ဍိုင် တောင်မြင့်ဖျား၊ ကမ္မလာ တော်၊ အိုတင်းသင့်သား။ ။ သည်မယ်လေနှမ်းပး၊ ပန်းအေးငယ်လျှိုက်ဖို၊ ရှေးပိပါက်၊ တွေးသိခက်၊ လေးဘိချက်တောင်သို့ကို။ ။ ဆိုယောင်ယမ်း၊ တောင်နန်းလေမေရမေရ၊ ဣန္ဒာမင်း၊ မတင်းလေ ပဏ္ဍုပဏ္ဍု၊ နှုကမ္မလာ၊ ခုအခါ၊ ရေးမထေး၊ လေးပိုးငယ် သူဇာ သူဇာ၊ ဖိုးဘုရားကြီးစေးတော် မှုရှုမှုရှု၊ မြို့ဖျော်ခါနှင့်သာ၊ လူရွာသို့ရှုနိုင်ပါ။ ။ ခေ အကြောင်း၊ ရေရောင်းသူမယ်နှင့်မယ်နှင့်၊ ဖူးစာရေး၊ ကွဲဝေးလေရှာထင်ရှာထင်၊ ခွင့်မ သာ၊ လင့်စရာ၊ မအေးကြောင်း၊ ရှေးဟောင်း ကံသာ-ဖန်ရာ၊ အဆွေးလောင်း၊ ဝေး တောင်းမှန်စွာကြိုကာ၊ အိုဘယ်ခါမှ၊ ပူတာနှင့် ကင်းနိုင်ရာ။

သုံးထပ်သံ၊ ။ သတ္တဘာ၊ နတ်မသမာ၊ လှုပ်မလာရေးလေရော့သလား၊ ဖူးစင်ကံ၊ ထူးစွာဖန်၊ မှူးကြာရံဝေးပါဘိ ခင်လေး၊ ကြင်ရေး၊ လင်ဈေးတော်စွန်၊ ရှားပါဘိ ကြောက် ဖွယ်အလွန်၊ ထောက်တွယ်မညွန်၊ ကြီးဒုက္ခ ဝန်လေးတဲမှ၊ ကြီးလေဒုက္ခဝန်လေးတဲမှ၊ ကြီးလေလေ ကြီးလေလေ၊ ကြီးလေလေ ဒုက္ခဒုက္ခဝန်။ ။ ဆက်ကြွာ၊ ထက်ကာလ ငယ်က၊ လက်စညွန်၊ ကြက်မတွန်၊ ရောင်နီအရက်လင်းတယ်လို့မှ၊ သတင်းမွန်၊ အရှင်း လွန်၊ ထက်ဆိုညွန်ပြ၊ အိုလေးကြက်ဖိုတွန်၊ ကြက်ဖိုတွန်၊ ဆက်ညွန် အမှန်ကုံးတယ်၊ ဆံ ထိုးလေးတထောင့်၊ တလုံးရွှေရောင်ဆောင်မှ၊ လှမယ်၊ ငမယ်၊ ဆရွယ်ကိုးလို့၊ မယ်ကြီး၊ (သယ်) ဖိုး၊ တကယ်တိုးလေ ကြိုလျက်ပါ။ ။ ခေတယ်ကံရင်း၊ ရေ (သယ်) ကြီမဖျင်း၊ သွေဖယ် ဆန်မပြင်းလေ သည်ကမှာ။

၎င်းအသံ။ ။ကြိမြောက်လျှင်၊ တန်လောက်ထင်၊ ဆန်ကောက်လျှင်ကြီးငယ်နှင့်၊ ဆိုင်းလွင်မှောင်၊ နိုင်းအင်ရှောင်၊ ကိုင်းချဉ်ပေါင်သီးမှာလ၊ ရှက်ကြီးရော်ရင့်၊ ပေါ်ပွင့်စုံလင်း။ ။ဆားပြတ်သိ-ထည့်ကာရုံပင်၊ ရာကုန်စင်၊ ဖြန်းကြိုချက်ပြင်လေထဲမှ၊ သုံးလေမျှသောက်ချင် လေးတယ်မှ၊ သုံးလေလေ၊ သုံးလေလေ၊ သုံးလေလေမျှမျှသောက်ချင်၊ နီစွာသည်စပ်သီးကိုတံ့၊ ကျက်မီးကင်၊ နှပ်ပြီးလျှင်၊ ပွတ်ချေလျှာပေါ်စိမ့်ပါလို့၊ လှိမ့်ကာတင်၊ ငြိမ့်ကာယင်၊ ဆိမ့်ပါချင်လှ၊ အိုလေအိမ့်ပါချင်လှ၊ မျိုခင်သည်ဘဝတွင်၊ မြင်ရလေမှန်ပြီ၊ မုရင်းဆန်နီမောင်နှင့်၊ ထင်ယောင်မြင်ယောင်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းတို့၊ ရှောင်ကွင်း၊ ပြောင်တင်း၊ မောင်မင်းကြီးမကြွလာ၊ တထက်ပန်အလုံး၊ နှစ်ဖက်နံ အသုံး၊ မရှက်ကံ အဆုံးလေတိုင်တော့သာ။

လွမ်းချင်း။ ။ဦးရေငယ်စပ်ပါပေါ့၊ မရှပ်ကယ်မ (တယ်) ။ မြို့လုံးငယ် (လယ်) ။ တလမယ်ဆန်မရခင်က၊ ပြန်ရုံအလွန်ခက်ပါဘိ၊ ခေါင်းထက်မှာ ရေပြည့်အိုးပယ်နှင့်၊ ကုပ်ကျိုးလှ လျှောက်ခါပြန်၊ နောက်မှာဆီဖိုလို့ရွှံ့ပါပေါ့၊ ခေါ်မြိုင်ငယ်ဘယ်အိမ်ပေါ်ကမှ၊ မခေါ်ဇေးလိုက်ကြတာလေး။ ။ ဝယ်ပါဝယ်ပါ၊ တစာစာငယ်၊ ခါခါခေါက်ခေါက်၊ ဟိုတတန်းနှင့်သည်လမ်းကိုလျှောက်လှပေါ့၊ တယောက်ကယ်မခေါ်၊ အပြန်ကပ်ပါလို့၊ ဆန်ပြတ်ပုံပေါ်လှချေ၊ ရေသည်ကျော်မိန်းမဉာဏ်ငယ်၊ ဗလီကံ သည်တနပ်မှာလ၊ ဆန်ကွဲပါဆန်ညှာကပ်ပါလို့၊ အိုမောင်ကြီးတို့၊ ငတ်တော့မယ်လေး။

တခန်းရပ်

တက္ကသိုလ်ပြည်ကပြန်သော မင်းသားထ၍၊ ပြည်တော်သို့ရောက်စေ။ ခမည်းတော် လွန်နှင့်သောကြောင့်၊ မှူးမတ်တို့က နန်းတင်၊ နန်းထိမ်းပွဲခံ။

တခန်းရပ်စေ။

အထက်ကရေသည် ယောကျ်ားနှင့်၊ ရေသည် မိန်းမတို့တွေကြရာ၊ မိန်းမက ဆိုရန်-
 ဝါးကွဲထမ်းပိုး၊ ဆိုင်းပေါင်ကျိုးနှင့် ၁၆၊ ပုဆိုးညစ်တေ၊ ရောင်ထန်းစေ့မှတ် ၁၇၊ ခေါင်းမွှေးရုတ်တဲ့၊ ကျုပ်ဖအေငယ်၊ ရေကိုရောင်းစား၊ မောင့်စွမ်းအားနှင့်၊ စီးပွားတနှစ်၊ သဲ့လောက်များဖြစ်ပါထုံး၊ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်၊ ဝမ်းရေးလောက်၍၊ စားသောက်သည့်ပြင်၊ လက်ကပ်ခြေကပ်၊ ပိုမိုမြတ်လို့၊ အဖတ်တင်၊ အိမ်တွင်ထုပ်ရ၊ ကျုပ်မောင်မှမှာ၊

ငွေစတဲ့လောကီများသလဲ။ ခါးဝတ်လဲမှာ၊ မလွဲစင်စစ်၊ မျက်မြင်ဖြစ်၍၊
 မစစ်သာဘူး၊ တံလချာချွတ်၍၊ ၁၈ ဖွားဖက်တော်မှ မပေါ်ရုံ၊ လုံအောင်
 အနိုင်ဖိုးရတယ်။ စားဖွယ်သောက်ခင်း၊ ဘယ်ထမင်းနှင့်၊ ဘယ်ဟင်း
 ချဉ်မျှ၊ တွဲနှယ်များ မျှီရတုံး၊ နှစ်မလိုမိတ်ကစွဲလို့၊ ဖြစ်နဲကိုပြန်စမ်းပါ၊
 မောင်ကြီးရယ်။

ရေသည်ယောက်ျားဆို။ ။ ဆံထုံးတော်ကြီး၊ တမာသီးနှင့် ၁၉ ခါး
 စည်းဝတ်လဲ၊ ချုပ်စပြုကို၊ တဲအပ်နှင့်တွယ်၊ လူမြင်သမျှ၊ မိတ်ပျက်
 အောင်ထွပါတဲ့ ၂၀၊ မရေ(သယ်)။ ကုန်သွယ်ရေရောင်းစီးပွားကြောင်း
 နှင့်၊ လူကောင်းကိုယ့်မောင်၊ ရုံးထွဆောင်၊ ဝအောင်စား၍၊ ခါးဝတ်တဲ့
 ပြင်၊ လက်ကပ်ခြေကပ်၊ ပိုမိုမြတ်လို့၊ အဖတ်တင်၊ အိမ်တွင်အများ၊ သံ
 သေတ္တာနှင့် လုံစွာထား၊ ငွေသားလေးရွေး ရှိပါတယ်။ သည်ပစ္စည်း
 တွေ၊ လေးရွေးငွေကြောင့်၊ မိစ်သေလက်ချ၊ မအိပ်ရနိုင်ဘူး၊ ညမူည
 လူ၊ သူခိုးများပူလွန်းလို့၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ၊ ကင်းဝတ်ထည့်၍ ၂၁၊
 စောင့်ခဲ့ရ၊ ကာလမနည်းကြာပါပြီ။ ညစာနံနက်၊ စားရရက်မှာတော့၊
 မြက်သီးရောရာ၊ မုရင်းဆိုတဲ့၊ ဆန်အိုတာကို၊ ရတနာချဉ်ပေါင်၊ ငါးပိ
 အလျှင်း၊ ဆီမဆင်းတဲ့၊ ဟင်းများနောင်နှင့်၊ အာခေါင်ကိုဆွတ်၊ မဝင်မ
 ချင်းလည်ချောင်းကိုစင်းပြီးလျှင်၊ အတင်းသာသွတ်ရတယ်။ ခါးဝတ်လဲ
 မှာ၊ မျက်မြင်ပါတဲ၊ ဥစ္စာပြည့်စုံ၊ ဓနဂုဏ်နှင့်၊ ကိုယ့်ဘိခြင်း၊ မသိမ်ပျင်း
 ပါဘူး၊ လူဆင်းရဲ မမှတ်ပါနှင့် အမိငယ်။

သဖြန်လေးကြော့။ ။ ထင်မှသေးပါနှင့်၊ ခင်တသွေးငယ်က၊ စဉ်သူဌေးခံတဲ့သူ။ ။
 မှုမထားပါဘူး၊ ခဲ့အများသူပ၊ ထုအားအင် ဂုဏ်ရည်သွေးနိုင်တဲ့၊ လေးရွေးနှင့်လူ။ ။
 မပွေကြပါနှင့်၊ အခြေလှသူမို့၊ အနေမျှကြပါလိမ့်၊ ငွေဓနဆိုသည်မူ၊ တူပါဝုဂုဏ်ရည်ချင်း၊
 ကာလဝယ်ကို၊ ဌာနဝယ်ဘယ်မဆိုပါ၊ ရွယ်ပျိုအို ဝေဝေလျှိုလို့၊ ငွေဓနပိုက်ဆံပြောကြ
 တယ်များ၊ လောကီခေတ်တွင်း။

ရေသည်မိန်းမဆို။ ။ ငွေလေးရွေးနှင့်၊ ငွေအောင်ကြွယ်ဝ၊ ဥစ္စာပေါ
 တဲ့စောတိကငယ်၊ နှစ်မမှာလဲ၊ သည်လိုဘဲ၊ မြေထဲသိမြှုပ်၊ ကိုယ်သ
 ဘောကျ၊ ခင်ပွန်းများရခဲ့လျှင်၊ သူဌေးမ-လုပ်မယ်လို့၊ ငွေထုပ်ကြီး
 မား၊ လူမသိအောင်၊ ဖုံးဖိလို့ထားလိုက်တယ်၊ စီးပွားဆောက်ဦ၊ ကံချင်း
 ဘဲနီးရော့ထင်၊ မောင်ကြီးနှင့်တူရာမှာ၊ ငွေဖြူလေးရွေး ရှိပါတယ်။

သည်ငွေလေးရွေး၊ ဥစ္စာဝန်လေးလွန်းလို့၊ အရေးမတော်၊ မိုးသူလှ
ယက်၊ မင်းနှိပ်စက်၍-ပျက်ခဲ့သော်၊ ကူဖော်လောင်ဖက်၊ မရှိလျှင်ခက်
တာမို့၊ နှစ်သက်လောက်သူ၊ စည်းစိမ်ကြီးကို ထီးလိုအုပ်၍၊ ချုပ်မည့်
လူကို၊ တဆူယောက်ျား၊ ဇမ္ဗူမ္ဘာရှားလွန်းလို့၊ လင်သားမယူ၊ အပျိုကြီး
လုပ်၍၊ ရွက်အုပ်ထီးပူရတယ် ၂၂။ ကံတူတဲ့မဲ့သခင်၊ ဘယ်ခါမှစုရုံး
လို့၊ ရွှေပုံးရည် ချဉ်မယ်ထီ၊ ထင်ရမက်ကယီနှင့်၊ စောင့်လျက်သာ နေ
ရပါတော့တယ်၊ ကျုပ်မောင်ငယ်။

သဖြန်လေးကြော့။ ။ သခင်ကို ထင်မသေးပါဘူး၊ ရှင်သူဌေးခေါ်လောက်ပေ။ ။
သပြာကြေးမှာလ၊ ကွာဝေးပေါင် ရည်တူကြပါရဲ့၊ လေးရွေးမျှငွေ။ ။ မရှိလျှင်အလွန်
ခက်ပါသတဲ့၊ အတိအစ ညွှန်မပျက်ပါနှင့်၊ မွန်အနက် သည်အခြေကို၊ တည်စေတော့
ကျုပ်မောင်ကြီး၊ ကြားမဝါ၊ တဆူးယေကိုယ်မှာသာ၊ ဓမ္မတလှတို့တမ်းပေမို့၊
ဥစ္စာဂုဏ် တပုံဖမ်းတလဲဖေ၊ လမ်းနှင့်အပြီး။

ရေသည်ယောက်ျားဆို။ ။ သုံးစွဲမကုန်၊ တောင်နှယ်ပုံ၊ ငွေမှု
လေးရွေး၊ မြိမ့်အောင်ကြွယ်တဲ့၊ မယ်သူဌေးငယ်-ရွေးလွန်းလျှင်မရ၊
သေးလွန်းသျှင် မထွတဲ့၊ ရှေးကပုံထား၊ လူထဲမှာနေ၊ လူ့ဖြစ်ထွေကို၊
အကျေသားနှင့်၊ ဇာတ်သွားရှည်အောင်၊ အရေးဆောင်လို့၊ ကွေ့ချောင်
ဝေဝစ်၊ ဘောက်စရာလုပ်ရထုံး၊ ငွေထုပ်ချင်းတူ၊ လူရွယ်ချင်းမျှ၊ အထွ
ချင်းနတ်ဖက်၊ တိုင်း၍ရက်တဲ့ ပက္ကလာ ၂၃။ မိဗန်းရွာသည်နှင့် အခန့်
သင့်၊ အခွင့်ဆီဆိုင်၊ အတိုင်အလွဲ၊ အစပ်ဖြင့်တဲ့ထွပေါ့၊ လျင်ပဲ့ချင်းပေါက်
ကြစို့၊ နောက်မဆုတ်တမ်း၊ သည်ယနေ့တွင်ဖြင့်၊ ဘီလူးတွေ လက်ရ
ထိမ်းလို့၊ အစိမ်းဖမ်း ဖမ်းတော့မည်၊ ပတ်ကြမ်းတီး၊ ပွဲပြီးစေကြစို့ပဲ့
လေ အမိရယ်။

သဖြန်။ ။ မသွယ်ပိုက်ပါနှင့်၊ တကယ်ထိုက်ကြပြီမို့၊ အကျယ်လိုက်စေခင်၊ ထယ်
မပဋိဘူး၊ ဘယ်ကပင် သာချင်သောငယ်လို့၊ မပြောသာ နဂိုရှိပါပေါ့၊ လင်းသိမျက်မြင်။ ။
ဇာတ်လမ်းရှည် ပြည်မပျိုးပါနှင့်တော့၊ တတ်စွမ်းရည် သည်အမျိုးမှာလ၊ တည်အရိုးခံ
လို့ပင်၊ ကြိမ့်အင်တခန့်။ ။ ဇာတ်လုံးငယ်ဖော်၊ ဖြတ်ရုံးကာ မြိုင်အမော်က၊ ပြိုင်နှစ်ဖော်
လက်တော်တွဲပါလို့၊ အိုဝဲငယ်တစာနှင့်၊ သားပိုက်ခါမောင်မယ်ထွက်ကြစို့၊ ဋ္ဌာနငယ်
မှန်၊ ကာလဥာဏ်သည်အချက်မှာမေ၊ လွမ်းဇာတ်ကွက်ဖမ်း။

ရေသည်မိန်းမဆို။ ။ မကြီးသက်လှယ်၊ မျက်ထားချိုတဲ့၊ ကိုရေ
(သယ်)ငယ်၊ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်၊ အတင်းအကြပ်၊ နောက်ပိုးထပ်လို့၊

တောက်တဲ့ကပ် တွယ်လေသည်။ ဘယ့်နှယ်တုံး ခုတင်ချ၊ အရပ်မှ
ဆော်သလို၊ တော်ရုံပင်သော့ပါရော့၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်၊ ဟင်းရွက်
ကန်စွန်း၊ သရေခွမ်းအောင်၊ တလတွန်းကြိတ်တယ်လို့၊ ဟန်ပန်ရခိုင်ပါ
မလား။

သဖြန်။ ။ဆော်ဘစောင့်ယ့်နှင့်၊ အပေါ်ကြောဟာမို့၊ သရောင်ပြောထင်လှပါ။ ။
လူ့သမီးပါကလေး၊ ခုအပြီးငယ်လို့၊ မှုန်းတော်မူချင်တဲ့လောကော၊ လမ်းမှာခေါ်၊ ဖျော်
လို့ (မို့) သည့်နှယ်၊ ဆန်းတဲ့မူရာ။ ။ပဲလှောင်ပင် တော်တော်နှင့် ကျက်သမို့လား၊ ကဲ
ဖော်ခါ မော်မော်လို့ တက်ပါပေ့၊ တောဟင်းရွက် ကန်စွန်းညှာလို့၊ ပမာမျှ ဖေစိတ်
ထား။ ။မကိုင်ခင်၊ မြေဆင်းပုံအမြန်လျင်မို့၊ တသက်တွင် လင်ကုန်ရှုံးလျှင်လှ၊ အခက်
ပင် ထင်ရုံနှင့် နုံးလှတယ်ဖေ၊ ဆုံးလိမ့်မမှား။

တနပ်စားမကြို၊ တကယ်တမ်းမှန်ပါလျှင်၊ စားရန်ခန်းဝင်း၊ သေတ္တာ
နှင့်အလေး၊ ငွေလေးရွေးကို၊ ကြိုက်ကြေးတင်မှ၊ အကြင်လင်မယား၊
လူနှင့်တူလို့၊ လူခန့်ညားတော့မပ၊ ငွေသွားလို့ယူ၊ ငွေမြင်လျှင် လင်လုပ်
မည့်၊ အဟုတ်ပ ဟလူရယ်၊ ဇမ္ဗူလုံးနတ်၊ တို့မင်းမြတ်မှာလဲ၊ ပြာသာဒ်
ဘုံပျံ၊ နန်းထိမ်းပွဲ ခံလိမ့်မည်၊ ပန်းမာလ်နံ့သာ၊ လိမ်းကျံခါနှင့်၊ ကြင်ရာ
မကွဲ၊ အချိုဝယ်လို့၊ ပွဲလယ်မှာတဲရအောင်၊ ပဲဝက်သပြာ၊ လေးရွေး
ဟာကို၊ မြန်စွာသာ ယူချေတော့ မောင်ကြီးရယ်။

ရေသည်ယောက်ျားဆို။ ။အလှဆုံးတွင်မှာ၊ ဘဝလုံးရွေး၊ ရှာမတွေ့သည့်၊ ညာသ
ပြေ့ခွင်၊ မပေါ်နှစ်ယောက်၊ တစ်ခေါ်လောက်ပါတဲ့၊ မယ်မောက်တင်ငယ်။ ။ကြင်
မည်ချစ်မည်၊ မယ်နှုတ်ရည်ကို၊ ယုံကြည်ရရေး၊ ကျပ်စိတ်က လေးလှသည်၊ မတွေးမဆ၊
စိတ်လက်များချရအောင်၊ ခေဥစ္စာ၊ တင်သောခါဝယ်၊ ကြင်ပါမည် သဘောဖြူ၊ ဆိုသစ္စာ
မူမှပင်၊ ငွေယူနိုင်ပါလိမ့်မယ် နှမရယ်။

ရေသည်မိန်းမဆို။ ။ချိုပြေတသွယ်၊ အဆိုပွေ့တဲ့၊ ကိုရေ (သယ်) ငယ်။ ။တကယ်
ဖေက၊ ဥစ္စာရေးကြောင့်၊ နှောင့်နှေးလှ၍၊ ဒွိဟသင်္ကာ၊ ရှိခဲ့ပါမူ၊ သစ္စာနှုတ်သီး၊ မနှာန်ကြီး
ပါတဲ့၊ အပြီးမနှေး၊ ကြိုက်ရာကိုပေးပါတော့၊ ကြေးငွေရေးဖြစ်ပါပေ့ မောင်ကြီးရယ်။

သစ္စာနဲ့။ ။မာလာဝန္တာအလိုက်၊ တလှည့်စီဆို။
ယောက်ျားစဆို။ ။ကြင်မယ်ခင်မယ်၊ ဇင်နွယ်ဖြူဝင်း၊ ကြူကြူသင်းဘဲ၊ နောင်ပြင်း
သွေမယ်၊ ဖေငယ်ကြောက်ဘယ်၊ ငွေကြေးငယ်လျှင်သူ၊ နိုင်မြို့မြို့ ဝိုက်ဥာဏ်သားကြွယ်။ ။
တောလေးသူငါ မောင်မယ်တို့၊ ခက်ဖွယ်သည်ပုံများလေးကိုလ၊ တကယ်ကြီးမယ်၊
ရှက်အားကြွယ်၊ မဖွယ်ညားကွယ်၊ သက်ထားငယ်၊ ယောက်ျားတို့ချိန်ခါ၊ ကျိန်စာနှင့်
ကြိုက်ရပေမယ်၊ လေးခင်မိ မောင်သက်လွယ်ရွှေကုံး၊ ငွေရေးပါ စိတ်ဆိုးနှင့်အံ့။

ဘောလယ်ရိုး။ ။ငွေကြေးဥစ္စာ၊ သည်သပြာထုပ်ကယ်ကြောင့်၊ ကြည်မသာရပ်
တွေနှင့်၊ ဟောဂုဏ်လုပ်ချေ။ ။လေးရွေးတိုင်ငွေပေမို့ အခြေကောင်း၊ အိုသူကြယ်
လောင်းကိုဘဲ၊ ပေါင်းပါရအောင်။ ။ကျိန်သစ္စာတူနှောင် တူနှောင်၊ အိုကြံဆောင်ခဲ့တယ်
လေး၊ မြစ်ဖို့မောင်။

ငွေကြေးဆိုတာ၊ အိုရတနာနှစ်ပါကလား၊ ကိုယ်စေနာရစ်ပါလို့၊ ချစ်သူမို့ကို။ နှံမယ်
ဆိုပါတဲ့ကတိတိုင်း၊ မောင် မဆုတ်ဆိုင်းပါဘူး၊ ဖေ့ပိုင်းဖေ။ ။မြတ်ဖျားလေး စိန္တေ
စိန္တေ၊ ကျိန်ရွှေစာသုံးလျှင်လေး၊ လုံးအပ်မဲ့ငွေ။

ဖျားစိန္တေ၊ ပွားလေ ထိန်ဝေနေရှင်၊ အိုဓာတ်တော် သိပါစေ့မောင်ကြီးအိတ်လုံး။ ။
လေးရွေးငွေ၊ ရေးရေးငယ် လှိုင်ထွေထွေနှင့်၊ ပိုင်လေစေလျှင် နော်ရှင်၊ အိုဘဏ္ဍာမှုံက၊
နို့သာထုံ ကိုကံနှင်းမယ်လေး၊ မင်းစိတ်ရှိသုံး။

နှင်းအမှန်၊ ချွင်းလေးမချန်နော်ဗျာ၊ အိုသပြာကြေးမှာလ၊ လေးရွေးငွေဥစ္စာနှစ်ကိုတဲ့ ။
ညာချစ်ပြီဘူး။ ။ခန်းအိတ်ဝင်၊ မှန်းလေးစိတ်ထင်နော်ဗျာ၊ အိုစားရန်မှတ်ပါတော့၊ စံ
ရပ်ကယ် အိမ်ဝေဟာနှင့်၊ သိန်လေးဆွေလျာနော်ဗျာ၊ အိုမောင်မယ် သစ်ကယ်လေး၊
စည်းစိမ်ရစ်မှု။

ငှင်းသဖြန်ဘောလယ်။ ။မောင့်သပြာ ဟိုအထုပ်ကိုလ၊ ဖြောင့်အသာ ချိုသရုပ်
ကယ်နှင့်၊ ပျိုပျိုတုတ်ကယ်မမြင်ခင်။ ။ပစပ်ကြားငယ်နှင့်၊ ပတ်သမားချဉ်တာမိုလို့၊
ထင်စွာဆိုကိုယ်မဟုတ်သေးပါကလ၊ ခင်ညာကို မရှုပ်ထွေးပါနှင့်၊ ရေးဖျက်မဲ့အင်။ ။
တခါမြင်၊ လာစဉ်တွေငယ်နှင့်၊ ညာခင်ကို ကာတင်ထေ့မယ်လို့၊ တာထွင်၍မရပ်နှင့်၊
နပ်ချင်ပေ မောင်စိတ်ကူး။ ။သရုပ်ကယ်ဆင်၊ မောင်ကြီးခေ၊ ရောင်ကြီးခွေ၊ သရုပ်ကယ်
ဆင်တယ်လေလေ၊ ဆင်တယ်လေလေ၊ အဟုတ်ကို တကယ်ထင်လို့၊ စမ္ပယ်လွင် နှစ်ငုံ
ဖူးကိုလ၊ ကုန်ရူးရုံဘယ်မှာ က-မယ်တုံး၊ ပင်လေးခြေကိုနော်ရှင်၊ အိုခင်ဖေဘေယ့်၊ မင်း
ဆွေဘူး။

အိုသူ့နှယ်မသဒ္ဓါရက်ရန်ကော၊ ပျိုနုနယ်ကညာထက်သော်မှ၊ သာအခက်မယ်ကပို။ ။
ချိန်လွန်ကြပါပေါ့၊ သည်မျှတိုင်အရွယ်ဆိုက်တောင်မှ၊ ကြည်မြဲလှိုင် မတွယ်လိုက်ကြတတ်
ဖြင့်၊ လားမထိုက်ကိုယ်။ ။အနိတ်မှာ၊ ဆိတ်စာသေးသူမို့၊ မရိပ်ရှာလိပ်ပြာဇေးပေထင့်၊
စိတ်သာရေးမရှုလို၊ မှုကိုယ်နှင့်သူမနီး။ ။ဟိုင်းချက်နာ၊ လှဆုံးရွှေ၊ မြကုံးဆွေ၊ ဟိုင်းချက်
ကယ် နာတယ်လေလေ၊ ဆိုင်းရက်တွေမလာမို့၊ ကြိုလေးခါကိုနော်ဗျာ၊ အိုစုံစွာနှင်း
တယ်လေး၊ ခင်း ဘဲလောက်ကြီး။

မိန်းမက စည်းလွတ်သဖြန်နှင့် အဆုံးသတ်။ ။ချွေလွစ်ကယ်သာ၊ ရှေ့သစ္စာ ၂-စုံ
တင့်ပါလို့၊ ယုံသင့်ပြီယုံတော်မူခဲ့လျှင်၊ ငွေဖြူကိုဖေယူအပ်ပါတော့၊ ချန်လှပ်မခြင်း။ ။
အထုပ်ပါ၊ ဥစ္စာကို ဖေမမက်ပါနှင့်၊ အချက်ပုံအလိုပြင်သော့ခါ၊ နှစ်ကိုယ်ပိုင်သည်အထုပ်
ကယ်နှင့်၊ မယိုနိုပ်မယ်က အုပ်မယ်ဖေ၊ ကဲထုတ်ဖို့ရင်း။

ရေသည်ယောက်ျားဆို။ ။ဟဲ့တကြီးသား၊တခါများဖြင့်၊ထိကြား
 စောင်မ၊မယာ လည်းရပေပြီ၊လူတကားနဲ့၊ကြင်ရာနတ်ဖက်၊မောင်ကြီး
 သက်ကို၊ လက်ချင်းတွဲလို့၊ မင်းပွဲသဘင်၊ မုံ့ပဲစား၍၊ အခဲသားဝင်ရ
 အောင်၊ငွေစင်ပဲဝက်၊မသုံးရက်တဲ့၊အနုရွှေတနာ၊မြောက်မြှိုရိုးကြား
 ငါ့ဂုဏ်လို့ထားခဲ့တဲ့၊ ကြေးမျှားစွာကို၊ မကြာချက်ချင်း၊ မီးနှင့်အတူ၊
 ကျိုက်ကျိုက်ဆူတဲ့၊ သဲပူတွင်းမှာ၊ သိုင်းနင်းဘွက်ကျ၊ရေသည်မလူ၊
 ကြင်သည်းအူ၊ငွေစယူကြွတော့မည်၊ဗေဠုဝဂေါင်း၊ငါးကွင်းဥသျှောင်
 ၂၄၊ နတ်မင်းဆောင်တဲ့၊ သန်းကောင်မောင်း ၂၅မှာ၊ ခုနစ်ချောင်း
 ညို့ ၂၆၊ဆိုင်ရာတို့ပြီးလျှင်၊ချောပို့ ၂၇၊တော်မူလိုက်စမ်း-ကိုးရွာစား။

တခန်းရပ်

ရေသည် ယောက်ျား မရပ်မနား ပြေးသွားသည်ကို မြင်သော
 ကြောင့်၊မင်းကြီးဆို။ ။မြင်းမိုရ်မြေခံယံ တန်ခိုးထန်သည့်၊ဂုဏ်ကျမ်း
 ထီး၊ ဝေသာဝဏ်နတ်၊ ပုံနှိုင်းစပ်တဲ့၊ အမတ်ကြီးတို့-ငါဘုရင်သည်၊
 ဥကင်ညာမော် ၂၀၊ နန်းမြင့်ပေါ်က၊ ရှေးတော်ယူပြင်၊ ရုံးရှေ့ခွင်သို့၊
 မျက်ရှင်လျှံမောင်း၊ ရွှေမှန်ပြောင်းဖြင့်၊ လမ်းကြောင်းတူရှု၊ရှုစားတော်
 မူရာတွင်၊လူတယောက်ဟာ၊အပူမစဲ၊မီးလောက်ရဲတဲ့၊ သဲပြင်သာမှာ၊
 နေဝါဦးဦး၊ မွန်းတည့်ထိုးနေ၊ အခိုးဝေတဲ့ နေပူကြီးမှာ၊လက်ထီးချီ
 မြောက်၊ လက်ပန်းပေါက်နှင့်၊ဝမ်းမြောက်အူရှင်၊က-ခါပြေးလို့၊ဟန်
 ရေးဆင်၊ဖြစ်အင်ထူးထွပါတကား။ ကျော်လွှား ခုန်ပေါက်၊ တီးလက်
 ပျောက်နှင့်၊ မြောက်သို့တူရှု၊ မျက်နှာမူ၍၊ပူမွန်းမထိ၊ ချွေးတလုံးလုံး၊
 လမ်းမဆုံးအောင်၊ပြေးထုံးပင်ရှိသေးသည်၊ပိတိ နှင်ရှင်၊အူကိုလေပင့်၊
 မျက်နှာပွင့်တဲ့၊ချင့်ရုပ်သွင်မှာ၊ဘဝင်မြူးထွပါတကား၊ဖြစ်လျားကြောင်း
 ရေး၊ မှန်ရာကိုမေးရအောင်၊ ပြေးတဲ့လှင်၊ မဝေးခင်၊ လှင်စွာခေါ်၍၊
 ရှေ့တော်သို့သွင်းခဲ့ကြ အမတ်ကြီးများ။

အရပ်သား ရှေ့တော်သို့ ရောက်လျှင်

မင်းကြီးဆို။ ။လှင်ယောက်ျား၊ အရပ်သားငယ်-အများတကား၊
 ဓမ္မတာနှင့်၊ နင့်မှာမတူ၊ မွန်းတည့်ထိုးနေ၊ အခိုးဝေတဲ့၊ သဲမြေပူမှာ၊

တစ္ဆေသား၊ က-လျက်ပြေးကာ၊ ဝမ်းပန်းသာတဲ့၊ ကြောင်းလျာများကို၊ မုသားမဖန်၊ ဟုတ်တိုင်းပြန်၊ အမှန်တင်စမ်းဟဲ့ အရပ်သား။

ရေသည်ယောက်ျားတင်။ ။ တင်ပါသည်ထုရား၊ ကျွန်တော်ငွေ၊ လူဆင်းရဲမှာ၊ ရင်ကွဲသုမ္မာ၊ ရေရောင်းလုပ်စာ၊ တသက်လုံးရှာလို့မှာ၊ သည်တခါရဘူးတဲ့ ငွေစငွေညံ့၊ ပဲဝက်ခန့်ကို၊ ရွှေနန်းသနင်း၊ ဘိသိက်ပွဲကျင်းရာတွင်၊ လူချင်းတူတူသူများနဲ့ပင်၊ ငွေစရိပ်ဖြုန်းဝယ်ကာသုံး၊ လူလုံးပြင်မယ်လို့၊ ချစ်ခင်သက်ထား၊ ကျွန်တော်မျိုး မယားက၊ သွား၍ ယူချေ၊ အပြင်းစေသောကြောင့်၊ နေပူမရှောင်၊ သဲလောင်မစိုး၊ မြောက်မြို့ရိုးမှာ၊ ကြီးကြီးစားစား၊ ဝှက်၍ထားခဲ့တဲ့၊ ငွေသားလေးရွေး၊ ပဲဝက်ကြေးကို၊ အပြေးမြန်စွာ၊ ယူမယ်လို့လာပါသည်၊ ထိပ်ချာရွှေနန်းရှင်ဘုရား။

မင်းကြီးဆို။ ။ ဖြစ်ရလေနဲ့၊ လူဆင်းရဲငယ်-ပဲဝက်သပြေ၊ တဆိပ်စာနှင့်၊ ကျိုမဲ့ရာသီး ၂၆၊ နေပူကြီးကို၊ တထီးလွှာလွှား ၃၀၊ နှင့်မယားက၊ စေစားခိုင်းခန့်၊ ခရီးနှယ်စန့်ပလေ၊ ရွှေနန်းမြောက်ကို၊ မြောက်ယူဇနာ၊ တောင်မှာ ထိုဟန်၊ ၁၂-ယူဇနာ၊ သင်္ချာမချို၊ တာငန်းဖိုတဲ့၊ မြို့နှစ်ပြန်ကို ၃၁၊ မြို့ဆန်လောက်သေး၊ ပဲဝက်အနေ၊ ကြိတ်စာကျေတဲ့ ၃၂၊ ငွေကလေးနှင့်၊ ဘေးကိုမတာ၊ သက်စွန့်ကြီးပမ်း၊ သွေးသန်ပင်ခန်း၊ နေသက်အောင်၊ တရကြမ်းလာခဲ့တယ်၊ ယူဇနာတာထောက်၊ တဝက်လဲရောက်ကပြီ၊ နောက်ကိုလော့၍၊ ကရောကပါး၊ နင်မသွားနှင့်တော့၊ နင်ထားတဲ့ငွေညံ့၊ ပဲဝက်ခန့်ကို၊ သန့်သန့်ရှိစေ၊ အခြားရှစ်ရွေး၊ တပဲကြေးကို၊ ငါပေးမည်၊ ဇွန်ရှည်ခရီး၊ နေပူကြီးကို၊ ချွေးစီးတဖြာ၊ မပြေးပါနှင့်တော့၊ သည်သပြေငွေတပဲနှင့်၊ ရောင့်ရဲလို့နေပါတော့ဟဲ့၊ အရပ်သား။

ရေသည် အရပ်သားတင်။ ။ တင်ပါသည်ထုရား၊ သနားတော်မူ၊ တပဲဆိုတဲ့ ထိုငွေဖြူကိုလဲ၊ ခံယူပါမည်၊ ရေကြည်ရောင်းခ၊ အဖိုးရတဲ့၊ ငွေစလေးရွေး မြို့ရိုးကြားမှာ၊ သူနေရှာတဲ့၊ ဟိုဟာကလေးကိုလဲ၊ ပြေး၍ ယူချင်ထွပါသေးသည်၊ အထည်အထုပ်၊ ငွေစသာဟုတ်ပါစေ၊ ဖြုတ်မျက်လုံးလောက်၊ သေးလို့ပင်ပျောက်ကတဲ၊ မထောက်မရှု၊ အနည်း

ငယ်မျှကိုလို့၊ တယ်ကရဲ့မပြုသင့်ဘူး။ ဝတ္ထုကမဂုဏ်၊ ငွေစနှင့်ကြို
သောခါ၊ အာရုံကိုဖြတ်နိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရွှေနန်းရှင်တုရား။

*မင်းကြီးဆို။ ။လှင်ယောကျ်ား၊ အရပ်သားငယ်၊ သွားမည့်တောင်
တာ၊ ယူစနာခြောက်ပြန်၊ ဆမတန်၊ ကန္တာရကွာသေးသည်၊ ပူဆာ
ညှိုးခွေ၊ ပင်ပန်းလို့သေချော့မည်၊ နင့်ငွေကိုထား၊ သဲပူပြင်ကို၊ နင်မ
သွားနှင့်၊ မယားကြင်ရာ၊ နင့်သည်းချာမှာ၊ မျက်နှာရသလောက်၊ စိတ်
ရှင်လန်း၊ ဝမ်းပန်းမြောက်အောင်၊ လက်ရောက်မနှေး၊ တသောင်းသ
ပြာချိန်တရာကို ၃၃၊ ခမကြာပေးမည်ဟဲ့၊ ဝေးထွာသည့်နေရာ၊ မြို့ရိုးမှာ
၅၇၇၇ ခဲ့တဲ့၊ ဝဲဝက်ဟာကို၊ မတာမထွယ်၊ တဏှာကိုပယ်ပါချော့။ ကိုယ်
ဝယ်အသက်၊ မထောက်မထား၊ မတော်သွားမိလို့၊ ဆုံးပါးပျက်ခဲ့လျှင်၊
ဝဲဝက်သပြာ၊ မကယ်ရှာပေးဘူး၊ မြန်မာချိန်ငွေစ၊ တရာပင် ရမှကို၊ စိတ်
ချ၍ နေပါတော့လေဟဲ့၊ အရပ်သား။ (သည်အခန်းတွင်၊ တပဲ၊ တမူး
တမတ်ကစ၍၊ ဆတက် ဆတက်၊ ပေးသည့်စကားမှာ စကားဖန်ချပ်
၍ပြောစေ။)

*ရေသည်အရပ်သားတင်။ ။တင်ပါသည်တုရား။ သနားတော်
မူ၊ တရာဆိုတဲ့ ထိုငွေမြို့ကိုလည်း၊ ခံယူပါမည်။ ရေကြည်ရောင်းခါ
အဖိုးရတဲ့၊ ငွေစလေးရွေး၊ မြို့ရိုးကြားမှာ၊ သူနေရှာတဲ့ ဟိုဟာကလေး
ကိုလဲ၊ ပြေး၍ယူချင်ဖူးပါသေးသည်။ အထည်အထုပ်၊ ငွေစသာ ဟုတ်
ပါစေ၊ ဖြုတ်မျက်လုံးလောက်၊ သေးလို့ပင်ပျောက်ကတ်၊ မထောက်
မရှု၊ အနည်းငယ်မျှရယ်လို့၊ တယ်ကရဲ့မပြုသင့်ဘူး။ ဝတ္ထုကမဂုဏ်၊
ငွေစနှင့်ကြိုသောခါ၊ အာရုံကို ဖြတ်နိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရွှေနန်းရှင် တုရား။

မင်းကြီးဆို။ ။လှင်ယောကျ်ား၊ အရပ်သားငယ်-နို့စားရင်း
ထည်းစီး၊ ငါးနှစ်ကောင်ဖမ်း ၃၄၊ ငွေပဲခြမ်းကို၊ စွဲလမ်းချက်ကြီးပါဘိ၊
မပြီးငွေလို၊ နင် သည်လောက်ဆိုမင့်၊ ဟိုဝဲဝက်ငွေ၊ ဆုံးပါစေ၊ တကုဇေ
တိတိ၊ နင့်မယားကို၊ ငွေသားနှင့်ဖိလောက်အောင်၊ ကျိကျိတက်ဖွေး
ဖွေး၊ တခါတည်းဋ္ဌေးလောက်ကဲ့၊ ငါပေးတဲ့ငွေကုဇေကို၊ ဣန္ဒြေစောင့်
ချုပ်၊ အသာယူပြီးလျှင်၊ လူထွထွလုပ်သေတော့၊ ဟိုအုတ်ချပ်ကြား၊ ငွေ

* ဤတုန်းလုံးကို ဆရာကူး ချမြှုပ်ထားခဲ့သည်။

ပဲဝက်သားဟာကိုလူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး၊ မျက်စောင်းမျှ မထိုး
ပါနှင့်တော့ အရပ်သား။

ရေသည်အရပ်သားတင်။ ။တင်ပါသည်ဘုရား။ သနားတော်မူ၊
တကုဇေဆိုတဲ့၊ ထိုငွေဖြူကိုလဲ၊ ခံယူပါမည်။ ရေကြည်ရောင်းခ၊ အဖိုး
ရတဲ့၊ ငွေစလေးရွေး၊ မြို့ရိုးကြားမှာ၊ သူနေရှာတဲ့၊ ဟိုဟာကလေးကို
လည်း၊ ပြေး၍ယူချင်ထွပါသေးသည်။ အထည်အထုပ်၊ ငွေစသာဟုတ်
ပါစေ၊ ဖြုတ်မျက်လုံးလောက်၊ သေးလို့ပင်ပျောက်ကတဲ၊ မထောက်
မရှု၊ အနည်းငယ်မျှရယ်လို့၊ တယ်ကရ မပြုသင့်ဘူး၊ ဝတ္ထုကမဂုဏ်၊
ငွေစနှင့်ကြိုသောအခါ၊ အာရုံကို ဖြတ်နိုင်ခဲ့ထွပါသည်၊ ရွှေနန်းရှင်
ဘုရား။

မင်းကြီးဆို။ ။လှင်ယောက်ျား၊ အရပ်သားငယ်-ဘိန်းစားဆေး
ငတ်၊ ဆေးမပြတ်သည့်နှယ်၊ တပ်မက်ခြင်းတဏှာ၊ အားကြီးပါဘိ၊
မဟာကုသိုလ်၊ ငါရွှေကိုယ်မှာ၊ အလိုတော်အား၊ ပါရမီပွားစေတော့၊
ဆင်းရဲသားဆို၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ၊ အလိုပြည့်စုံ၊ မင်းတို့မှာသာ၊ လူ့ပြည်
ရွာမှာ၊ ချမ်းသာမှု ကုန်တော့မည်။ ရွှေဘုံထောင်တည်၊ ကာဘိဘိုင်းပါ၊
ပွင့်လှိုင်းသာတဲ့၊ ဗာရာဏသီပြည်ကို၊ ချစ်ကြည်မြတ်လေး၊ တဝက်ခြမ်းလို့၊
မင်းခမ်းပါပေးမဟဲ့၊ ဟိုရှေးကသပြေ၊ ပဲဝက်ဟာကို၊ နေပါစေတော့၊
အစတုံးအောင်၊ ဗိတ်လုံးလုံး၊ ဈေးပေရေ့၊ ရွှေနန်းကြော့ စည်းပိမ်၊
ပြည်တခြမ်းပေါက်၊ လှမ်းလှမ်းတောက်တဲ့၊ မြောက်စံအိမ် ၃၅ မှာ၊
ချမ်းငြိမ်ကြက်သရေ၊ အိမ်ရှေ့မင်းအရာနှင့်၊ ကြီးကျယ်စွာ နေပေ
တော့၊ (ပြေ)ကိုဝက်လို့ မင်းဖက်ပြုမည်ဟဲ့၊ အရပ်သား။

ရေသည်အရပ်သားတင်။ ။တင်ပါသည်ဘုရား။ သနားတော်မူ၊
အိမ်ရှေ့အရာ၊ မင်းချမ်းသာကိုလဲ၊ ဝမ်းမြောက်စွာယူပါမည်၊ ရေကြည်
ရောင်းခ၊ အဖိုးရတဲ့၊ ငွေစလေးရွေး၊ မြို့ရိုးကြားမှာ၊ သူနေရှာတဲ့ ဟိုဟာ
ကလေးကိုလဲ၊ ပြေး၍ယူချင်ထွပါသေးသည်။ အထည်အထုပ်၊ ငွေစသာ
ဟုတ်ပါစေ၊ ဖြုတ်မျက်လုံးလောက်၊ သေး၍ပင်ပျောက်ကတဲ၊ မ
ထောက်မရှု၊ အနည်းငယ်မျှရယ်လို့၊ တယ်ကရ မပြုသင့်ဘူး၊ ဝတ္ထုကမ

မဂုဏ်၊ ငွေစနှင့်ကြိုသောအခါ၊ အာရုံကို ဖြတ်နိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရွှေနန်း
ရှင်ဘုရား။

မင်းကြီးဆို။ ။ ကမ္ဘာရှေးလမ်း၊ ဒီတိကျမ်းနှင့်၊ ထုံးတမ်းညီညွှိ၊
မင်းကိုလိုက်တတ်၊ မင်းကျိုးနပ်တဲ့၊ မတ်ကပိတို့-ငါဧကရာဇ်မင်းမြတ်
သည်။ သဗ္ဗညုဉာဏ်၊ မြိုက်နက်တန်ကို ၃၆၊ ထဲသန်ချည်ရော်၊ ရ
ကြောင်းမြော်၍၊ သူတော်ပီပီ၊ ဘုရားလောင်းတို့၊ ထုံးဟောင်းကိုမှီပြီး
လျှင်၊ ပါရမီသုံးဆယ်၊ ကျင့်ထုံးနွယ်ဟု၊ သုံးသွယ်စရိယ၊ စွန့်ခြင်းငါး
ရပ် ၃၇၊ ဗောဓိသတ်တို့ ၃၈၊ မြတ်စာဂကို၊ အရထွမ်း၍၊ မဂ်ငြမ်းထူ
တော်မူတော့မည်။ သည်ဆင်းရဲသား၊ မျိုးမမြတ်တဲ့၊ လူကပီပါး
ကို ၃၉၊ သနားကြင်နာ အိမ်ရှေ့အပ်နှင်း၊ ကြီးကျယ်ဝင်းတဲ့၊ မင်းချမ်း
သာကို၊ ညာဇမ္ဗူမော်၊ သောင်းလုံးကျော်အောင်၊ ဆုတော်ပေး၍၊ အ
ရေးလွှဲတော်မူလိုသည်။ ထီးစည်ဝေါယာဉ် ၄၀၊ ထမ်းစင် မင်းခမ်း၊
အိမ်ရှေ့မင်္ဂလာ၊ ဆောင်နှင်းရာတဲ့၊ စာစာတမ်းများကို၊ စုံစမ်းဆင်
ခြင်၊ အိမ်ရှေ့အပ်နှံ၊ ဗိုလ်ပေါင်းရံ၍၊ သင်္ကြန်ယင် ၄၁၊ မြောက်တင်
ခြီးမြှင့်ကြရမည် မှူးမတ်များ။

အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ပြည်ကို တဝက်စံ။

အိမ်ရှေ့မင်း ဆိုရန်စကားမှာ-

ရာဇဝသတီ၊ ကျမ်းဂန္ထီနှင့်၊ အညီမလွန်၊ ငါထံဒီးရင်း၊ ဉာဏ်ကျယ်
(ဝင်း)တဲ့၊ အတွင်းဝန်တို့- ဖုန်းဝန်ဘုရား၊ ဇမ္ဗူသခင်း၊ တဆူချင်းတဲ့၊
ထွတ်မင်းများက၊ သနားကြည်ဖြူ၊ မြောက်စားတော်မူသေးကြောင့်၊
ကြီးထူစည်းစိမ်စံရွှေအိမ်နှင့်၊ ချမ်းငြိမ်ကြည်မြေ၊ တန်ခိုးကြွေ၊ အိမ်
ရှေ့အရာရပေပြီ။ သိင်္ဂီသော်မှော် ၄၂၊ ရွှေအိမ်ပေါ်မှာ၊ ဖြေဖျော်စေ
ရန်၊ အိမ်ရှေ့မိဖုရား၊ ခြီးမြောက်စားလို့၊ ထားထိုက်တန်တဲ့၊ ဖုန်းကံ
ဆောက်ဦး၊ မှီလောက်သူကို၊ ရွေးယူတိုင်းထွာ၊ လိုက်၍ရှာသော်၊ သံ
သရာရှေးဟောင်း၊ ဘဝပေါင်းက၊ ဆုတောင်းပါကြ၊ နန်းတော်ရှေ့
ဝယ်၊ ရေရောင်း(လယ်)တဲ့၊ ရေ(သယ်)မနှင့်၊ ချစ်စလက်ဟောင်း မှီခဲ့
သည်။ ရေကြည်ရောင်းသူ ရှေးအထက်က၊ အသက်အသွင်၊ ငါချစ်ခင်
တဲ့၊ ကြင်သည်အုကို၊ ဇမ္ဗူမင်းစံ ၄၃၊ ရွှေဝန်းမံတဲ့၊ ယာဉ်ပျံပေါင်းချုပ်။

ထိန်ထိန်ညှိုးအောင်၊ ထီးကျိုင်း ၄၄ အုပ်၍၊ ကိုယ်လုပ်တော်များ၊
ရံရွှေပေါ်နှင့်၊ ရွှေးတော်နားတွင်၊ သွား၍ဆောင်ချေရမည်၊ အတွင်း
ဝန်တို့။

မှူးမတ်တို့ ထွက်သွား-မေးမြန်း-စုံစမ်းရှာဖွေ၍ ရခဲ့သဖြင့်၊ အိမ်ရှေ့မင်းထံသို့ရောက်
၍၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြင်နာ စုံမက်ခြင်းရှိသည်နှင့်အညီ၊ ၎င်းရေသည်မကို အိမ်ရှေ့
မိဖုရားအရာ၌ ထား၍၊ စံစားပျော်ပိုက်ကြစေ။

အိမ်ရှေ့မင်းဆို။ ။ အတွင်းဝန်တို့-အလွန်တရာ၊ ရခဲစွာတဲ့၊ မ
ဟာဥပရာဇာ ၄၅၊ အရာစည်းစိမ်၊ တန်ခိုးရှိန်နှင့်၊ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ပေပြီ။
သို့ကတဲ၊ ငါ့ဝမ်းထဲမှာ၊ အခဲမကျေ၊ ပဲဝက်ငွေကြောင့်၊ မနေနိုင်အောင်
ရှိခဲ့သည်။ အတည်တည်အဝဝ၊ ငါ့ကိုယ်အားကို၊ တရားချ၍၊ မရနိုင်ပါ။
ပဲဝက်ခန့်မှု၊ သည်ငွေစကို၊ မတန့်လို့၊ တကဲ့သဘော၊ ငါ့ရှေ့နားက၊
တုရားမတ်မတ်၊ စက်ရံ ၄၆ ရပ်၍၊ အတပ်ပင် ဟောကတဲ၊ သည်
ဇောကိုအဟုတ်၊ ငါမချုပ်နိုင်ဘူး၊ အုတ်မြိုရိုးကြား၊ ငါ့ဝက်လှိုထားခဲ့
တဲ့၊ ငွေသားသပြာ၊ ပဲဝက်ဟာကို၊ ကြာ-မဖြစ်ဖူး၊ သူတကာဦးရော
မည်၊ မှူးမတ်များက၊ ရထားဆင်ခြင်း၊ တပ်တော်ခင်းပေရော့၊ ချက်ချင်း
ထ၍၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ယူတော်မူမည်၊ အတွင်းဝန်တို့။

အိမ်ရှေ့မင်း ပဲဝက်အသပြာကို၊ အယူသွား၍အပြန်တွင်၊ ၎င်းအိမ်
ရှေ့မင်းနှင့်တကွ၊ မှူးမတ်မိလ်ပါ၊ မောင်းမမိသံမြိရံလျက်၊ မင်းကြီး
ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူစေ။

ဥယျာဉ်သို့ရောက်လျှင်၊ မှူးမတ်မိလ်ပါ မောင်းမမိသံတို့ အလိုရှိ
ရာ အရပ်သို့သွား၍နေကြစဉ်၊ အိမ်ရှေ့မင်းက ဆိတ်ငြိမ်သည့်အခါ
ကိုရ၍၊ မင်းကြီးကိုသတ်ပြီးလျှင်၊ ဗာရာဏသီပြည်ကိုမင်း တယောက်
တည်း ပြုမည်ကြံရာ။

အိမ်ရှေ့မင်း ဆိုရန်စကားမှာ-

သည်တခါဖြင့်၊ ငါလည်းနန်းလောင်း၊ ၄၇ ငါ့အကြောင်း၊ ဆုတောင်း
တိုင်း (မြေ)၊ နန်းဦးကိုင်ကို၊ ပိုင်ပိုင်ကြီးတက်ရအောင်၊ ချက်ကောင်း
ကိုထွေပြီ။ ဖုန်းဟေ့ ၄၈ တုရား၊ ငါ့အားကို၊ ကိုယ်စားထပ်တူ၊ ယုံ
ကြည်တော်မူသောကြောင့်၊ သက်ရှုဖြောင့်ဖြောင့်၊ စိုးမနှောင့်ဘဲ၊ ငါ

ပေါင်းထက်မှာ၊ စက်တော်ခေါ်လို့၊ ပျော်တော်မှုရှာလေသည်။ ဗာရာ
 ပြည်ငယ်၊ ဇင်ဂလယ်ကလေးကို ၄၉၊ နှစ်နယ်ခွဲလို့၊ သိမ်မွဲသေးနှင်၊
 မင်းနှစ်ယောက် လုပ်ရတယ်၊ မိတ်ရှုပ်စရာ၊ သည်တခါဖြင့်၊ ဗာရာပြည့်
 ရှင်၊ ငါ့လက်ထဲထို့၊ မခေါ်ဘဲဝင်လာပေါ့။ မင်ပိထုန်းရောင်၊ မြကေ
 သျှောင်ကို ၅၀၊ မြအောင်ခိုင်ခိုင်၊ ကြပ်ကြပ်ကြီးကိုင်လို့မို့၊ လည်တိုင်
 ဆတ်ဆတ်၊ သန်လျက်နှင့်ဖြတ်ရလျှင်၊ ပတ်တိတ်လို့ဝိမ်း၊ တဖက်ရန်
 ငြိမ်းရော့ပ၊ အုပ်ထိန်းနိုင်ငံ၊ ရွှေနန်းလွှတ်ရုံး၊ တိုင်းပြည်ပါကျုံးပြီးလျှင်၊
 ငါလုံးလုံးစံရအောင်၊ အကြံမြောက်စေတော့မည်လေဟယ်။

ဪ-ငါကြိုတဲ့အခွင့်၊ လမ်းပမ်းဖြင့်သင့်လှပေါ့၊ ခြင်ခြင်နှိုင်းနှိုင်း၊
 ပြန်ထွန်ထောက်လို့၊ ရှေ့နောက်ကို တိုင်းလိုက်လျှင်၊ ရိုင်းနိုင်မှုအမှု၊ ငါ
 လူစတုံး၊ လူအဆုံးကို၊ ဖုန်းဘုရားသူကောင်းပြုလို့၊ အထုအပ၊ အိမ်ရှေ့
 နန်းဆက်၊ စည်းမိမ်နက်နှင့်၊ ပြည့်တဝက်ရပေတယ်၊ အနန္တကျေးဇူး
 ရှင်ကို၊ သို့စင်ရက်စက်၊ ခင်ပွန်းမျက်လို့၊ ဝက်စားကျင်းကော် ၅၁၊ ပြု
 ချေသော်၊ တော်နိုင်မယ် မဆင်ပါဘူးလေဟယ်။

ဟယ်-ယောက်ျား၊ တရားဆက်ဆံ၊ သူတော်ကောင်းသဘောနှင့်၊
 လောကကိုကြံလျှင်လဲ၊ ပစ္စုပ္ပန် အကျိုးဆက်၊ စီးပွားရေးပျက်တတ်
 သည်။ ရက်ရက်ရော့ရော့၊ ကျေးဇူးမမြော်၊ အခွင့်တော်လျှင်၊ ကိုင်သော်
 ကောလို့၊ တွေးတောမထောက်၊ ပေါက်ပေါက်ရှူရှူ၊ တေနိုင်တဲ့လူမှ
 ဘဲ၊ ယေဘုယျအား ၅၂၊ ကြံရွယ်ဆောင်လို့၊ အောင်သူသာ များတတ်
 တယ်၊ တပါးတည်းပိုင်ပိုင်၊ ဧကရာဇ်မင်းခမ်းနှင့်၊ ရွှေနန်းကို ထိုင်ရ
 အောင်၊ ချိုင်လိုက်တော့မည်လေဟယ်။

ဪ-မတော်လွန်းပေဘူး၊ ရှေ့စွန်းနောက်စ၊ ဆင်ခြင်လို့ ဆလိုက်
 လျှင်၊ နုက္ခိတကြီး၊ အထီးကျန်ခဲ့ ၅၃၊ ကိုးရာမဲ့၊ စုတ်ပဲ့ချွတ်မြို့၊ ငါကဲ့သို့
 လူပုံကိုပင်၊ ကြည်ယုံမိတ်တော်၊ နောင်ရေးမြော်၍၊ သူတော်သူကောင်း၊
 မြတ်ဆုကိုတောင်းပေတဲ့၊ ဘုရားလောင်းကျေးဇူးရှင်၊ ဆယ်ကယ်တင်
 လို့၊ သို့စင်ကြီးထု၊ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇ်၊ စည်းမိမ်နက်ကို၊ ငါစင်စစ်ရပေ
 တယ်၊ ဘဝသခင်၊ ကျေးဇူး (ရင်) ကို၊ အရှင်မထား၊ သတ်တော့မည်
 အကြံနှင့်၊ ကျင့်ဖောက်ပြန်မှားချေက၊ ဘုရားကိုသတ်သကဲ့သို့၊ ကပ်

ကမ္ဘာအနန္တတွင်၊ မလွတ်ရအမြဲအစိစိ အောက်ထပ်မှာချိုးကပ်လို့
စွဲရော့မယ်၊ ငရဲကိုကြောက်၊ ကျေးဇူးကိုထောက်ပြီးလျှင်၊ ဆင်ခြင်ဦးမှ
တော်ချည့်မလေ။

ဟယ်ယောကျာ်း၊ လူ့ပြည်များမှာ မျောက်သားခင်မင်၊ စားသော်
ချင်မင့်၊ အတွင်သာပြု၊ မျောက်မျက်နှာကို၊ ဘဟာတွက်ရှုတော့မလဲ၊
ကျေးဇူးရှင်သော၊ သခင်သော၊ မထောက်မထား၊ ပေါက်တိုင်းစားမှ၊
အမှုသွားချောတော့မယ်၊ ဒလဟောမလွတ်၊ ကြက်မခွပ်သလို ၅၄၊
ရွတ်ရွတ်ခွဲခွဲ၊ မကြိဘဲညှာလိုက်လို့၊ အခါလွန်လျှင်၊ ကိုယ့်ဝန်တစ်ပါးခွင့်
မတော်ကိုယ့်ပေါ်မှာပိရော့မယ်၊ တိကနဲဖြတ်၊ ဦးခင်အောင်သတ်လိုက်
မှ၊ တဇာတ်ပြောင်း၍ ၅၅၊ သူကောင်းဖြစ်တော့မယ်လေဟယ်။

ဟာ-မကောင်းဘူး၊ ဖိတ်မကူးနှင့်၊ ကျေးဇူးကြီးမား၊ စင်ကြယ်သန့်
ရှင်း၊ အပြစ်ကင်းတဲ့၊ မင်းတကာ၊ တရားမထောက်၊ ပျက်ချော်ယွင်း
ပါး၊ စင်းလုံးချွတ် ၅၆၊ ကြိမိငြားလျှင်၊ မှားလို့သာ မှောက်ကရော့မည်၊
ဖိတ်နောက်ကိုယ်ပါ၊ မပြုသာ၊ တိုင်းထွားဦးမှ ကောင်းမလေ။

ငို။ ။ အမယ်မင်း ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါး၊ စင်းလုံးကျွတ် ၅၇ မှားပေါ့တဲ့၊
ထုရားတဆူလုံးတော်ဖြူပါတဲ့၊ ဇမ္ဗူလုံးသခင်၊ ကျေးဇူး (ရင်) ကို၊ အ
ရှင်လတ်လတ်၊ သန်လျက်နှင့်ဖြတ်မယ်လို့၊ မအပ်မရာ၊ ကြိမိချက်ကယ်
နှယ်၊ ပက်စက်ရှာလေတယ်၊ ဖိတ်ဖြာစေ့စေ့နောက်နှင့်ရှေ့ကို၊ အောက်
မေ့လိုက်က၊ ငါ့ဖြစ်ချက်ကို၊ ကြက်သီးထပါဘိ၊ ဖိတ်ချပေါ့တခါ၊ မကြိပါ
ဘူးသုံးခါလုံးလုံး၊ ယူကျုံးမရ၊ မှားမိတဲ့ကိစ္စကို၊ ဖုန်းထုရဲ့ထံ၊ သဘော
ရိုးပြန်ပြီးလျှင်၊ မာန်စွယ်ကိုချိုး၊ အသာနှိုး၊ ရှိခိုး တောင်းပန်ရတော့
မလေ။

သဖြန်ခွေးချိုး။ ။ ကြိချက်ကယ်အို၊ ရမ္မက်ပိုသသေနိမှာလဲ၊ သံသရာ ခံရှာဘိလေ
တော့၊ ဝိစိအဆုံး ။ နရက်ဘုံ၊ မတက်ပြီကမ္ဘာကုန်တော့၊ တဏှာဟုန် သည်ရမ္မက်ကယ်
ကြောင့်၊ နင့်ပုံမှ၊ ခွင့်ကြိုချက်ကိုဟယ်၊ အမယ်လေး တွေးစက်ပါအို။

ငှင်းသဖြန်လေးကြော့။ ။ အဝိဇ္ဇာတဏှာဖုံးပါဘူ၊ အနိဋ္ဌာမသာဆုံးငယ်နှင့်၊ ကမ္ဘာ
လုံးတိုင်တော့မယ်။ ။ ဘဝဟောင်းငယ်က၊ မကောင်းကံ၊ လောင်းဖန်တွက်ကယ်နှင့်၊
တစောင်းဥာဏ်၊ ပြောင်းဆန်လို့ပွတ်သူမို့၊ သည်သက်တွင်နှင်ကြိုရပေပေ၊ ရှည်သက်ပင်
သည်ပုံကျပါလိမ့်၊ ကြီးဒုက္ခသယ်။ ။ ကျေးဇူးရှင် သူတော်မြတ်ကယ်က၊ ညီးထိန်ထိန်၊

စည်းစိမ်အပ်လျှင်တံ၊ မကြံအပ်ကြံလေကယ်၊ မဖွယ်တဲ့ နှင့်စိတ်တိုင်း။ ။ယုတ်ပလေ၊ ဖုတ်တစ္ဆေ သဘက်မျိုးငယ်နှင့်၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဟိတ်ကံညှိုးသော်မှ၊ နှင့်သဏ္ဍာန် ကြိမဆိုး တယ်ဟယ်၊အမယ်လေး တိုးဆယ်ဆရိုင်း။

မင်းကြီးကိုတင်ရန်။ ။ဗောဓိဆုယူ ၅၇၊ သဘောတော် ဖြူထွ သည့်၊ဓမ္မ၊ကျွန်းလုံးရှင်ဘုရား-ကျွန်တော်မျိုးသည်၊ ဖွဲ့ရိုးမက၊ ဖွဲ့တေ ထွတဲ့၊ဒုက္ခိတအကောင်၊ ရူးကြောင်ကြောင်ကို၊ ရွှေတောင် ၅၆ ကြီး သခင်၊ မြတ်ရာကိုတင်သောကြောင့်၊ သို့စင်အထူး၊ အိပ်မက်တွင်မှ၊ မမြင်ဘူးတဲ့၊ကျေးဇူးကြီးထွ၊ အိမ်ရှေ့အရာ၊ မင်းချမ်းသာကို၊ စိတ်လို ရာရပေတယ်၊မစခြီးပင့်၊ရာထူးမြင့်တဲ့၊ ထမင်းသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို၊ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်၊ ပြည်ကိုပိုင်နင်း၊ တပါးချင်း၊ မင်းတံဆိပ်ခတ် မယ်လို့၊ မအပ်မရာ၊ သုံးကြိမ်တိတိ၊လောဘငြိ၍၊ကြံမိတာကို၊ ထွတ် ချာဖုန်းလျှို၊ကျွန်တိပ်ပန်၊သည်းခံတော်မူပါ၊ ရွှေနန်းရှင် ဘုရား။

မင်းကြီးဆို။ ။ဗာရာဏသီလူ၊ ပြည်တခြမ်းကို၊ သိမ်းမြန်းစိုး မှူး၊သမ္ဘာထူးသည့်၊ ကွန်မြူးဖုန်းရောင်၊ အိမ်ရှေ့မောင်-ရွှေတောင်နန်း ဖွား၊ခွယ်မပြားတဲ့၊ ညီသားဇကန်၊ မဟုတ်မှန်လျက်၊ တရံတွေလူ၊ မ ဆိုင်သူကို ကြည်ဖြူမြတ်လေး၊ ထီးစည်ကြငှန်း၊ ပြည်တခြမ်းနှင့်၊ မင်း ခမ်းကိုပေးသေးသည်၊ကျေးဇူးသခင်၊ ငါဘုရင်ကို၊လှင်မပြစ်မှားသင့် ဘူး။သူတထူးက၊ဖျံပျူးသာညောင်း၊လို၍တောင်းလျှင်၊ဦးခေါင်းတော် မြတ်၊ မြဉ္ဇက္ကဋ္ဌကို၊ ဖြတ်၍ဇကန် ငါလူမည်။ ဖုန်းစည်သနင်း၊ ငါသည့် မင်း၏၊ရင်တွင်းသည်းချပ်၊ မနောဓာတ်ကို၊ဖြတ်၍ပေးပါ၊ တောင်းသူ လာခဲ့စေ၊မျက်နှာမခွမ်း၊ရင်တော်ကိုခြမ်းပြီးလျှင်၊ ချိပ်ပန်း ၆၀ သွေး ရှင်၊ရွှေရင်ချပ်ကို၊ဖြတ်ခါတွင်၊လှင်လှင်ငါလူဒါန်း၊ဝံ့သည့်။ရွှေပြည်ကြီး နတ် ၆၁၊ဘုရားပညာ၊ ရကြောင်းရှာတဲ့၊ ငါမင်းမြတ်ကဆံ၊ သတ်၍ အဆုံး၊ယူရ(အုံး)မလား၊ လုံးလုံးပိုင်လို၊ အမောင်ဆိုလျှင်၊ ပဟိုရ်ထီး စည်၊ တိုင်းပါပြည်ကို၊ မရှည်ရက်ချိန်း၊ ယနေ့သိမ်း၍၊ အုပ်ထိန်း အ မောင် စံလေတော့။ စိတ်လျော့မာန်ပျောက်၊ မောင်မင်းအောက်က၊ လက်ထောက်ငယ်သား၊ငါ့ကိုပင်ထားပါတော့၊ ခစားဝံ့ပါဦး၊ အိမ်ရှေ့ မောင်ငယ်။

အိမ်ရှေ့မင်းပြောသို။ ။အမယ်မင်းငယ်မှ၊ ကြားရလေခြင်း၊ ရေသည်ကရွေ့ပါတဲ့၊ အိမ်ရှေ့မင်းငယ်၊ သတင်းအကြောင်း၊ သည်ဘဝအခွင့်မှာလဲ၊ မောင်မင်းတွင် ကောင်း နိုင်ပမလား၊ ပြောင်းတုံတဝ၊ တမလွန်သို့ကျလျှင်လဲ၊ မိကအသွင်၊ ကျေးဇူးငယ်ပြန်ပါတဲ့၊ ရာနန်းရှင်ကို၊ မာန်ဝင်မျက်ငြိုး၊ အသေတောင် ပြုပေမည်၊ မကောင်းမှု သည်အကျိုး ကြောင့်၊ ရှည်တန်ခိုးပွင့်ပါလိမ့်။ ။ဘုရင့်မှန်ကူ၊ မြန်တဆူတွင်၊ ရန်မှရန်တို့၊ ပြန်မလှေ့ တဲ့။ စံဘုံ သခင်၊ နန်းကြီးရှင်ကို၊ နှင်မို့ မထောက်၊ ရေသည်ငမ္ဘဲ၊ အတင့်ငယ်ရလို့၊ နှင်အကံ ရောက်ပါဘိ၊ နောက်ကိုတခါ၊ ရွှေမျက် နှစ်ကို၊ မော်ကမရွံ့၊ နှင်ရှုဝံ့ ပါဦးမလား၊ မတွန့် သို့စင်၊ နှင်ပြုအင်ကြောင့်၊ ယခုပင် နန်းကိုနှင်းပါပေ၊ ထီးရှစ်ဆူ၊ ရိပ်ဖြူကင်းပါလို့၊ အ မယ်လေး ဘုရင်မင်းလုပ်ပါဦးတော့လားဟဲ့ ရေသည်ရှုံ။

သဖြန်ခွေးချိုးသို။ ။အခြေငယ်တွယ်၊ ငရေသယ်တသိန်မို့ပါတဲ့၊ အိမ်ရှေ့ကိုအမှန် ရလျှင်တဲ့၊ ဉာဏ်ကတန်။ ။ကျေးဇူးရှင်၊ ရေးမှုငယ်မြော်မမြင်လို့၊ မိုက်ဉာဏ်ဝင် နှင် တန်ချက်ကိုလ၊ ကမ္ဘာဘာ စဉ်အဆက်မှာဟယ်၊ အမယ်လေး ထုံးပျက်နိုင်ခဲ့။

ဗိုပြန်၊ သဖြန်လေးကြော့။ ။လူတို့ပြည် ဆိုရိုးမှာလ၊ ဝတ်ထည် သည်ပုဆိုးငယ် က၊ ပိုးကလေးတို့ ပေါင်လိုက်ချင်။ ။ပိုးပေါင်ကို ဝတ်ဆင်မြန်းရလျှင်၊ ကျစ်စုံကို သစ်ခံ လှမ်းပါလို့၊ မှန်းပေးစိတ်တွဲ။ ။သစ်တပုံ၊ ကျစ်စုံကသော်မှာ၊ လှစ်တဂုဏ်၊ ဖြစ်ပုံရပြီလို့၊ ကုန်ငစွာသပြာကြေးငယ်နှင့်၊ သူဌေးဖိုစိတ်ကြီးဝင်။ ဌေးပြန်လျှင် ရွာစား။ ။ရွာရှင် မင်းငယ်ကလေး၊ သတင်းငယ်ဂုဏ်တံခွန်နှင့်၊ အတွင်းဝန် အိမ်ရှေ့နတ်ပေပ၊ ဘုရင်တိုင် အစဉ်မှတ်ပါတော့၊ ငရေသည် လူဆန်ပြတ်မှာဟယ်၊ အမယ်လေး နည်းထပ်မခြာ။ ။ (ဤစာ-အနက်ကောင်း၏။)

၎င်းသဖြန်လေးကြော့ နံဝေဖို့ပုံ။ ။ညွှန်တဏှာတွယ်ရမ္မက်ကိုလ။ လွန်မသာ ပယ် မထွက်နိုင်လို့၊ နှယ်အဆက်ရှည်လှချေ။ ။ရုပ်အဆိုးငယ်ကြောင့်၊ ထုပ်ပိုးကာလုံစွာ ထပ်ပါလို့၊ ကာမဘုံရာဂမ္မက်ကယ်တို့၊ စွဲကပ်ထွေထွေ။ ။တဏှာကို ဘယာတွက်ကယ် လို့၊ အသာပင် ခွါမထွက်နိုင်ဘူး၊ ဗျာရမ္မက်ဖြိုးလို့ ဝေ၊ မသေကြပြီးမန်း။ ။လောဘ ငယ်ထူ၊ ဒေါသထွေကမ္ဘာဆူလို့၊ မောဟမှု ဇာအဝိဇာငယ်ကြောင့်၊ ကိလေကို တိခွေရိတ် တော့မယ်ဗျာ၊ အမယ်လေး ကျွန်းထိပ်သောင်ကမ်း။

အိမ်ရှေ့မင်းဆို။ ။သံသာကမ်းရပ်၊ ကူးမြောက်ခပ်၍၊ မြတ်နိဗ္ဗာန် ပြည်၊ ထိုးအံ့ရည်သည်၊ ဖုန်းစည်ထိပ်ခေါင်တင်ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး သည်၊ ကိုးဌာနတို့ ၆၂၊ လောကသုံးဖြာ ၆၃၊ သတ္တဝါတို့၊ တဏှာချ၊ ဟုကာမဂုဏ်ငါးရပ် ၆၄၊ ဥပဒ္ဒဝေါ ၆၅၊ သစ်ကျားပေါတဲ့၊ တော မြှောင်ချပ်မှာ၊ ချဉ်းကပ်လွန်လွန်၊ မနေဝံ့ပြီဘူး၊ လေးကျွန်းဥက္ကဋ္ဌ၊ မင်း မနွာတ်သည် ၆၆၊ နတ်တို့စည်းစိမ်၊ တာဝတိန်ကို၊ ဒေဝိန် မြတ်လေး။

တဝက်ပေးလို့မှ၊ ပေးရာတွင်မရပ်၊ သိကြားနတ်ကို၊ သတ်၍ယူမည်၊ အကုန်မှူးချင်လို့၊ ကြီဘူးသည်။ အောက်ပြည်နရက် ၆၇၊ သည်က တက်၍၊ဘဝင်တိုင်အောင်၊ တဏှာလောဘ၊ ကျယ်ပြောထွဲ့၊ ဘဝ တောင်ကို၊ပုပ်ဟောင်နံ့ညှို့၊ နှလုံးနောက်လို့၊ ကြောက်ဖွယ်၊ လောကီ အာရုံ၊ကမဂုဏ်မှားပုံဥပဒေ၊ ကျစ်တွင်းရေသို့ ၆၈၊ သောက်လေ သောက်လေ၊ငတ်မပြေဘူး၊ဖေးထွေမနောက်၊လေးမဂ်ရေကို ၆၉၊ ရှာ ဗွေလို့သောက်ရမှ၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပြုံး၊ ရေငတ်စ ထုံးတော့မယ်၊ ဖုန်းထုရားစည်းပိမ်၊ သုံကြဌန်းနှင့် နန်းရွှေအိမ်ကို၊ ကြီးလိမ် ထူး ပတ် ၇၀၊ ထောင်တန်း ၇၁ လောက်မှတ်ပြီမို့၊မမြတ်မိုးချင်၊လက်ငင်း ခုတ်၊ လျှော်တေလဲလို့၊ မြိုင်ထဲသို့ဝင်ပါတော့မည်၊ ထိပ်တင်မင်းများ နောင်ထုရား။

မင်းကြီးဆို။ ။ဥပရာဇ်ဟု၊ဆုသစ်မြီနှောင်၊သမ္မာကြွေ၊တံ့အိမ်ရှေ့မောင်ငယ်။ ။ လူ့ဘောင်လောက၊တဏှာဝန်ကို၊ကြောက်ရွံ့လှ၍၊ ဒုက္ခအစ၊ ထိုတဏှာကို၊ ဘယာရှု လျက်၊ယခုစိတ်ချ၊နိက္ခမဖြင့်၊ကိစ္စပြီးစေ၊ကြပချေ၍၊မှန်ပေသမှု၊ မြတ်ရာဆုငယ်မို့။သာဓု ခေါ်သင့်လှပေသည်။ လူ့ပြည်၌ဖြစ်၊ စည်းစိမ်နှစ်ကို၊ ယစ်သူသင်များ။ သတိအားဖြင့်၊ တရားပိုက်သူ၊ရှားသသူကြောင့်။ပွားယူမြဲဟူမိရှိ။ သဘောကိုယ်နှင့်၊ တောခိုမည့်ကိစ္စကို။ တဝတည်းခွင့်တော်သာလိုက်ကဲ့၊မြတ်ရာသို့လှမ်းလေတော့၊အိမ်ရှေ့မောင်ငယ်။

အိမ်ရှေ့မင်းကန်တော့။ ။မှန်လှပါ ကျေးဇူးသခင်၊မြတ်အရှင်ကို။ ကြည်လင်ညွတ် ပြော။မာန်မြေလျော့၍၊ကန်တော့ ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ကျူးသမျှဒဏ်။ သုံးပါးကံကို။သည်း ခံတော်မူပါတော့ ဘုရား။

မင်းကြီးဆုနှင့်။ ။သာဓုသာဓု၊မြတ်သောဆုနှင့်။ ယခုပြည့်စုံ၊တရားလှ၍။ ပွားလှ တာဝနာ။ ကိုယ်စိတ်ဝမ်း၊ လွန်ချမ်းသာလျက်။ မှန်းရာတိုင်း ပေါက်ပါစေ။ အိမ်ရှေ့မင်း မောင်ငယ်။

အိမ်ရှေ့မင်းက၊ တောထွက်မည့်အကြောင်းကို၊ အိမ်ရှေ့မိဖုရား အားခေါ်၍ ပြောသည့်အခန်းတွင်၊အိမ်ရှေ့မင်းဆိုရန်စကားမှာ-

မျက်ရှင် မြစ်နံ၊ ထုတသိန်နှင့်၊ မြောက်အိမ် တော်စံ၊ အလျှင်းမ ထောင့်၊သိတင်းစောင့်တဲ့၊မောင့်သက်နှံငယ်-အကြံယွင်းပါး၊မှားခြင်း ကြီးမှားခဲ့ပြီ၊ ထုရားတဆူ၊ ဗဒ္ဓကံ၊ ၇၂၊ဇမ္ဗူလုံးထီး၊ ကျေးဇူးသခင်၊ မြတ်ရာတင်တဲ့၊ရှင်မင်းကြီး၊ ကြက်သီးထဖွယ်၊ပြည်ကိုလုယက်၊နန်းဦး

ကိုတက်မည်ဟု၊ အသက်ကိုရွယ်မိတယ်။ ဗွယ်၊ ရိုင်းပလေ၊ လူ့တိုင်း (ပြေ) မှာနေဖို့မကောင်း၊ ရွှေရင်ကြားကို၊ ဝေးနှင့်မွေ့လို့၊ သေဖို့သာ ကောင်းတော့တယ်။ တောင်းတောင်းပန်ပန်အကြောင်းကိုပြန်သေ့ အခါ၊ သည်းခံသည့်ပြင်၊ ဖုန်းရှင်ပင်က၊ ကြင်သနားလို့၊ ငါ့အားပြည်လုံး နှင်းသေးတယ်၊ အံ့ဗွယ်သရဲ၊ ရာဂိမြူရှင် ၇၃၊ စွန်းမထင်တဲ့၊ ရွှေစင်ခဲကို၊ မိုက်မဲတွေဝေ၊ မှားမိချေ၍၊ နေမဖြောင့်ပြီ၊ တဏှာမစပ်၊ အာရုံဖြတ်လို့၊ မြိုင်ရပ်ကိုမှီတော့မယ်၊ သာကီလုံး၊ မျက်ဖျော် ၇၄၊ ဟွမနော်မှာ ၇၅၊ အိမ်တော်သာ စံရစ်တော့မအေငယ်။

အိမ်ရှေ့မိဖုရားဆို။ ။အော်ကြိုရပလေ၊ မဲ့ကေရှင်မှာ၊ သဇင်လိုကုံး ပါတဲ့၊ ဖုန်းမြဲဆွေငယ်-တောခြေမြိုင်ဝ၊ ကိုယ်တော်မြတ် ကြွခဲ့လျှင်၊ ဟွ မနော်နတ်၊ တဦးခွေခွေ၊ ဘယ်ပုံနှင့်ဖြေရမယ်၊ အနေတော်ကပ်တော့ မပ၊ မအပ်တဲ့စကား၊ ကြောက်ပါဘိ-နားရှိလို့ကြားရတယ်၊ ပတ္တမြား အပွင့်၊ မြကေဆင့်၊ မေခင့်လည်ဆွဲ၊ ရဝေရိပ်ကြာ၊ ရွှေလိပ်ပြာ၊ သေခါမှ ခွဲမယ်လို့၊ စွဲမိတဲ့သခင်၊ လေ့နွဲမည်စိုး၊ ရွှေသဲမှာပျိုးပါတဲ့ ၇၆၊ မဦးပင် ကို၊ ရှင်ကွဲဘဲနှယ်၊ မသေဘဲနှင့်၊ ခွဲရမယ်၊ ဖုန်းကြွယ်ရွှေကိုယ်၊ မြိုင်ဦးမှာ ခိုခဲ့လျှင်၊ ပြုပြင်နှမ်းညစ်၊ မျက်စေ့သူငယ်၊ သူ့တိုင်းလယ်မှာ၊ မယ်နေ ရပ်ပါဘူး၊ လမ်းဆစ်တဲ့မြိုင်ပေါ်သို့၊ ကိုယ်တော်နှင့် လိုက်ပါတော့မည် ဘုရား။

အိမ်ရှေ့မင်းဆို၊ သဖြန်စည်းလွတ်။ ။ရဝေမှာ၊ နေ့ရှာရစ်တော့ကွယ်၊ တဆွေလျှာ၊ မေဓာစစ်ကယ်သို့၊ သေလာလစ်ခိုတော့မယ်။ ။ဖေ၊ နှစ်ဝယ်နှင့်၊ ပျော်ကြရန်တော် မသင့်လေဘူး၊ စံအိမ်မှာလျှံ သိန်မြင့်ပါလို့၊ ညီးထိန်ထိန်၊ စည်းစိမ်တင့်တယ်၊ ကဆင့်သွယ် သွယ်။ ။ဖေ၊ အစုံ၊ ဇော်မှုန်နှစ်မှာလ၊ ကာမဂုဏ်၊ အာရုံသစ်ကယ်နှင့်၊ ပျော်ရစ်တော့ မောင့်သက်လွယ်၊ လိုက်မယ်လို့ကြံသင့်ဘူး။ ။နိက္ခမံ၊ ဆိတ်အည လိုစတောင်းငယ်မို့၊ ခိုအောင်းရန် တကိုယ်ရေပ၊ ဖေ၊ ခြေရွှေမစုံသင့်ပါဘူး၊ ဟေမဝါ-သေလာမြင့်မှာမေ၊ ဖုန်းခံကိုထူး။

အိမ်ရှေ့မိဖုရားငို၊ သဖြန်ဒွေးချိုး။ ။မိန့်ပလေ၊ သိန်တဆွေမြတ်ရွယ်ဆုငယ်က၊ မယ်ခု ပင်ရွှေရှင်တုန်လှချည်၊ ကြံပုံသဘော။ ။စိမ်းရက်အင်၊ တိမ်းချက်ကယ်ကိုယ်တော်လျှင် လို့ချစ်မကြင်ပြင်ပြင်မိုးနိုင်ပေ၊ မခေါ်ချင်၊ လျော်စင်ကုံးငယ်ဖေ၊ အမယ်လေး၊ ဖုန်းဘယ် ဂိတ်စော။

ငိုပြန်လေးကြော့။ ။လိုက်ပါရစေတော့လား၊ ထိုက်သမျှကျင့်ပြီးပြီ။ ။အေးအတူပူအမျှသာပ။ လေးတမူပြုမခပါဘူး၊ တိုးဆဆယ်ပြန်။ ။ဘွဲ့ကိုဖေထုမြန်းလျှင်လ၊ ဆွဲတမူ၊ ရေပူလှမ်းပါလို့၊ ရေချမ်းနှင့်အတန်တန်၊ သခင့်ထံညွတ်ရုံး။ ။မယ်မဒီ၊ ဆွယ်တညီသမ္ဘူလငယ်နှင့်၊ မယ်ပီရိတုတမျှသာပ၊ သီးချိုချို၊ ခိုဝင်ခတယ်ဖေ၊ အမယ်လေး၊ ရှေးသူများ ထုံး။

အိမ်ရှေ့မင်းက၊ ဘောလယ်ကောက်၍ဆို၊ တလှည့်စီ။

လိုက်အားတော်သန်၊ ညက်စံဖြူဝင်းငယ်ကလေး။ ။ပိုက်ဖြားခေါ်ရန်၊ သက်နှံကြူကြူညှင်းပါဘိလေး။

ခင်းဘယ်သို့မျှော်၊ မခေါ်ဖျားငြင်း၊ တင်းရှေ့စိတ်ကယ်၊ မြင်ကြီးလေကန္တာဘွေလယ်၊ အိုရွှေကိုယ်လှမ်းမယ်လေး၊ ဆန်းဥာဏ်ကကြယ်။

မောင်ကြီးသက်လှယ်၊ အိုခင်မယ်ငြင်းပါဘိ၊ စံအိမ်ကျယ်ဝင်းငယ်နှင့်၊ သင်းရံရွှေ၊ များဗိုလ်ခြေငယ်ဘို့၊ မယ်ဘပါး၊ အို-ခိုခစားပါလို့၊ ဝပ်တွားကာ၊ စံရစ်ပ သက်လျှာသက်လျှာ၊ အိုစံရစ်ပ သက်လျှာသက်လျှာ၊ မောင်တကိုယ်တမ်းငယ်လေး၊ လှမ်းရန်ခွင့်သာ။

မိန့်ခွန်းတော်ချွေ၊ ဗျာရွှေကမုဒ်ကယ်က၊ ခါခါမပူရှုပ်ပါဘိ၊ ခွန်းချွေထုတ်သံ။ ။နိက္ခမံကိုတံ့ ရိပ်ဟန်လား၊ အို-ဘယ်စိတ်ထားငယ်နှင့်ကြာသွားပုံ၊ ခင်လေးကမယ့်တယုံ၊ သည်ခင်လေးကမယ့်တယုံ၊ ထုံနံ့သာပေါတယ်လေး၊ တောတွေကစုံ။

ဘောလယ်သဖြန်၊ ။ဆန်းပွေလီ၊ နန်းလေးကေသီနော်ဗျာ၊ အိုဒေဝီသက်ကယ်က၊ နာသာတွင်ခံရာခက်အောင်လို့၊ ကြိမြိုက်ထာလား။ ။လေးလေးမောင့်အပူ၊ တွေးနှောင့်ငယ်တပြုပြုနှင့်၊ မြွေလေးပူရာနော်ဗျာ၊ အို-ကူတဲ့ကင်းငယ်သို့၊ နှောက်ရာမှာ၊ လှောက်ခါသွင်းတယ်လေး၊ ခင်းဟုတ်ကဲ့လား။

ဖုန်းမယ်သခင်၊ ထုံးလေးချဲ့ထွင်နော်ရှင်၊ အို-ဆိုမမိန့်ပါနှင့်၊ ဝိုလ်ခွဲမယ်ကုန်ကုန်ဟစ်ပါလို့၊ သုန်မေတ္တာကင်း။ ။ဆုံးသက်တိုင်၊ ဖုန်းလေးညက်ခိုင်နော်ရှင်၊ အိုစပွယ်နှစ်ကယ်သို့၊ မယ်ချစ်သူမောင်တဖေနှင့်၊ ရှောင်လေးမသွေနှော်ရှင်၊ အိုသက်ပန်လုံးငယ်လေးဖုန်းမိန့်ခွဲရင်း။

ငင်းသဖြန်ဘောလယ်လေးကြော့။ ။ခုအခါကြိုတဲ့ခေတ်မှတ်လှ၊ ဥပမာပုံစံနှစ်ပေပ၊ အချစ်ကယ်တဲ့ ဟောကွေ့လယ်လယ်။ ။ခိုစလောက်ပါတဲ့၊ ရှိချောက်ကယ်အမြှောင်မြှောင်နှင့်၊ ငိတောက်ချောင် တောင်ပေါ်ထက်မှာလှ၊ တယောက်မောင် ဖေ၊ မမက်ပြီဘူး၊ တောထွက်တော့မယ်။ ။ရည်အမှန်၊ ကြည်သန်စိတ်ကယ်နှင့်၊ စီဝရံ၊ ထည့်လှူဖိတ်ပါလို့၊ သပိတ်ကိုတဲ့ပိုက်ခါလွယ်၊ သားရေနှယ်ကိုတဲ့ရှာပါတုန်း။ ။တောရိပ်ကယ်ခို၊ ဇောစိတ်ကယ်တဖိုနှင့်၊ မယ်မောင်ကို၊ တရွှေကိုက်မည်ကြောင့်၊ ညာတဆွေ၊ ဗျာကေပိုက်ကယ်လေး၊ မင်းလိုက်ခွဲအိုး။

နောင်အစဉ် မှန်အတိတ်ကယ်နှင့်၊ မောင်မကြင် ဆံပင်ရိတ်ပါလို့၊ ဘိက္ခုကျွန်မ-လုပ်
ပမယ်။ ။လမ်းလူနှုန်းသာပ၊ ဘန်းခုံးငယ် ခွက်နီနှင့်၊ ရွက်ချီခါကေသီလျှောတယ်၊ တော
ထွက်မဲ့ရွယ်။ ။မသက်သာမျက်နှာဖင့်ပါဘိ၊ တသက်လျှာ ရက်ကြာလင့်ပြီဘူး၊ ခက်မြွာ
ဆင့်တောရိပ်လယ်၊ စောစိတ်ကယ်တဲ့ မှကြည်လှတုန်း။ ။ကွန်းဓမ္မချောင်၊ ထွန်းညီငယ်
ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ ထေရ်ထွဋ်ခေါင် ခြေတော်စက်မှာသ၊ ဘန်းခုံးနီ ချီကာရွက်တယ်
လေး၊ တောထွက်လိမ့်ဖုန်း။

ဗွိမ်ရှေ့မင်း တောထွက်စေ။ မင်းသမီးလိုက်စေ၊ ဥယျာဉ်တော်
ကာမင်းကြီးနန်းတော်သို့ ပြန်စေ။

ဂင်္ဂါမာလဇာတ်ခေါ်

ရေသည်ပြဇာတ် ပြီးပြီ။

နေ့ ဝက် ဆက် တွဲ

အဓိပ္ပါယ် ဖော်ပြချက်များ။

- ၁။ ခန်းဝါ။ ။(ပေါရာဏ) နေရာ၊ အရပ်။
- ၂။ မုရင်း။ ။ဇိဗ်းအခါမဟုတ်၊ မြစ်ရေ ချောင်းရေဖြင့် စိုက်သောစပါး။ အများအားဖြင့်၊ ဆောင်းရာသီတွင် စိုက်လေ့ရှိသည်။
- ၃။ ဆန်တွင်းက နက်လွန်းလို့။ ။ရေတွင်းများနက်သောအခါ၊ ရေရရန်ခက်သည် ရေနက်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုစကားမျိုးကိုယှဉ်၍၊ ဆန်တွင်းနက်သည်ဆိုသည်မှာ၊ ဆန်ရရန်ခက်သည်ဆိုလိုသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ၊ အသက်မွေးကြပ်သည်ဆိုလိုသည်။
- ၄။ ကောက်ထုင်။ ။အခြား ကောက်ကြီး - စသော စပါးတို့ထက်၊ ပွင့်လွယ်သီးလွယ်၍၊ အထုင်စားရသော စပါးတမျိုး။
- ၅။ ငါးသန်သေးနွတ်၊ သေးဝယ်၍၊ ပေါပေါရသော ငါးမျိုး။
- ၆။ ရေလုံပြင်။ ။ဆီပျားမပါ၊ ရေဖြင့်ပြင် ချက်ထားသော စားစရာ
- ၇။ ဝမ်းကျောင်း။ ။ဝမ်းစာ ရှာစား ရသည်။ နွားကျောင်းသည်ဆိုသော စကားနှင့် ယှဉ်ကြည့်လေ။
- ၈။ ဖွတ်ပြာ။ ။ဖွတ်ရောင်၊ ပြာရောင်တို့သည် မွဲသောအရောင်ရှိ၏။ သို့ကြောင့်၊ ဆင်းရဲ၍ မွဲဆိုသောစကားနှင့်စပ်၍သုံးသည်။
- ၉။ မှန်ပိုင်း။ ။ဆိုင်းပိုင်းကို၊ ပိုင်းဟူ၍လည်းခေါ်သည်။ မှန်ပိုင်းမှာ မှန်စိရွှေချထားသော ပိုင်းကိုခေါ်သည်။
- ၁၀။ ပဲစေ့တဝက်၊ ပြောင်းတဝက်နှင့်၊ ဆန်ပြက်သိကာ၊ အထက်အညာတွင်၊ ဆင်းရဲသောသူတို့မှာ ဆန်သက်သက်ကို မစားနိုင်ကြသဖြင့်၊ ပဲ၊ ပြောင်းတို့နှင့် ရောနှော၍ ချက်စားကြရ

သည်။ ပြက်ထိကာမှာ၊ ပါကောင်းရုံ - အနည်းငယ်မျှကိုဆိုသည်။

၀၁။ ကောလိုက်တဲ့ကံ။ ။မကောင်းသော, အကျိုးမရှိသော, နဲ့ ဖျင်းသော ကံ။

၀၂။ မုရင်း မောင်မောင်၊ ဦးချဉ်ပေါင်။ ။မုရင်းဆန်သက်သက် နှင့်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းကောင်းကောင်းကို ကျွေးမွေးနိုင်သူများ။ ဤတွင်၊ ဆန်နှင့်ဟင်းကို လူကဲ့သို့တင်စား၍ သုံးခြင်းမှာ၊ အလွန်နေရာကျသည်။

၀၃။ ပဆစ်အိမ်ကို။ ။အချုပ်အစစ်များလွန်း၍၊ ပဆစ်အိမ်ကွက်များကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ထာဝီ။

၀၄။ သုံးလွန်းလိမ်ခါးတင်ထိုးလို့။ ။ရှေးကထာဝီကိုအထက်ဆင့်ရှည်စွာတပ်၍၊ ပထမရင်ရှားသည်၊ တဖန်ထာဝီကို၊ ခါးဆီ၌ အတန်ငယ် အထက်သို့ဆွဲတင်ပြီးလျှင်၊ တချက်လိမ်၍ ဝတ်ပြန်သည်။ ဤသို့ပြုသည်ကို ခါးတင် ထိုးသည်ဟု ဆိုသည်။ သုံးလွန်းလိမ်မှာ၊ သုံးလိမ် နာနာကျစ်ကျစ် ထိုးထားသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ထာဝီတိုတိုခိုင်ခိုင်ကြီးဝတ်၍ဟု ဆိုလိုသည်။ နန်းတော်သူတို့မှာကား၊ ရင်စည်းသပ်သပ်ရှိ၍၊ ရင်၌စည်းထားပြီးမှ၊ ထာဝီကိုခါးတွင် ဝတ်လေသည်။ ဤသို့ ဝတ်သည်ကိုကား၊ ခါးချပ်ဝတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

၀၅။ ကိုးမျက်စုံ။ ။ကျောက်စသော ၉-ပါးသော ရတနာတို့ဖြင့် စီချယ်သော။

၀၆။ ဆိုင်းပေါင်ကျိုး။ ။ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းသောဆိုင်းအချို့တို့၏ အောက်ခြေမှာ၊ သစ်သားပေါင် ခံထားသည်။ ၎င်းသစ်သားပေါင် ကျိုးနေသော၊ ဝါ၊ ဟောင်းနွမ်း, ကျိုးပဲ့, ချူချာသော ဆိုင်း။

၀၇။ ရောင်ထန်းစေ့မှုတ်။ ။ထန်းစေ့မှရသော မှုတ်ငယ်ခန့်မျှသာ ရှိသောရောင်၊ သေးငယ်သောရောင်။

၁၀။ ဗလချာချွတ်မြို့။ ။ဗလာ-ဘာမျှမရှိ။ ။ချာ-ဂုတ်ချာ
သည်၊ နံ့ပျင်းသည်။ ။ချွတ်မြို့-ခါးဝတ်ကို ချွတ်၍ မြို့နေရ
သည်။ အဓိပ္ပါယ်အလုံးစုံကား၊ ဂုတ်ချာ နံ့ပျင်းစွာသော ခါး
ဝတ်ပုဆိုး။

၁၉။ ဆံထုံးတော်ကြီး၊ တမာသီးနှင့်။ ။တမာသီးမှာ သေးငယ်
၏။ ဆံထုံးတော်ကြီးဟုလည်း ဆို၏။ တမာသီးလောက် ရှိ
သည်လည်းဆို၏။ ဤသို့မည်မညွတ်ဆိုခြင်းပင်။ အဓိပ္ပါယ်ကို
လေးနက် ရှင်ကြည်စေ၏။

၂၀။ စိတ်ပျက်အောင်ထွပါတဲ့။ ။ဤစကားလည်း၊ အထက်ပါ
စကားကဲ့သို့ပင် လေးနက် ရှင်ကြည်စေ၏။

၂၁။ ကင်းဝတ်ထည်။ ။ကင်း-မှာစောင့်ခြင်း၊ အစောင့်တို့ကို ဆို
သည်။ အချိန်မှန်မှန် ဝတ်ပြု၍၊ ထည့်လည် စောင့်ရှောက်ရ
သည်။

၂၂။ ရွက်အုပ်သီးပူရတယ်။ ။ရွက်အုပ်သီးမှာ၊ အရွက်များ အုပ်
ကွယ်နေသဖြင့်၊ လှမမြင်ရချေ။ ထို အတူ လှမသိဘဲ ဝမ်းထဲ
တွင် ကျိတ်၍ပူဆွေးနေရသည်။

၂၃။ ပက္ကလာ။ ။ဦးခေါင်းတွင် ဆောင်းစရာ၊ ၎င်းပက္ကလာကို၊
နှိုးထန်းဖူးရွက်တို့ဖြင့် ရက်လှေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့်၊ စတုတ္ထ
မြို့တည် မင်းတရားကြီးလက်ထက်ရေးသည့်၊ တောင်သူကြီး
နိုးချင်းတချတွင်၊ “နေပူမိဗုံးစွပ်၊ ဆောင်းမချွတ်၊ အထွတ်
မတက်၊ ထန်းဖူးရွက်၊ ပုံးပက္ကလာ ဆောင်းတော်မူ၊ ဆူးလွတ်
နေပူ၊ လွှာဘိနပ်နှင့်” ဟု စပ်လေသည်။

၂၄။ ငါးကွင်း ဦးသျှောင် နတ်မင်း။ ။ဥသျှောင် ငါးချိုသော
နတ်မင်း။ ဇနီးပက္ကလာသနီတွင်၊ “ဦးသျှောင်ငါးချိုသော မ
ကိုဋ်ကို ဆောင်း” သောဟု ရှိသည်။ ထိုနတ်သားမှာ၊ စောင်း
အတတ်ကို အထူးတတ်သည်။ ၎င်းနတ်၏ စောင်းအမည်မှာ၊
ဗေဠုဝ-ဖြစ်သည်။

၂၅။ သန်းကောင်မောင်း။ ။စောင်းကိုဆိုသည်။ ညဉ့်နက် သန်းကောင်အခါ၌၊ သာယာစွာမြည်ခြင်းကိုစွဲ၍ ခေါ်ဟန်ရှိသည်။ စောင်းများကို၊ ဒေဝဏ္ဏန္ဓာ၊ သန်းကောင်မောင်း၊ သန်းကောင်ကျူး-စသည်ဖြင့်၊ အမည်မှည့်တတ်သည်။ ဤတွင်ကား၊ “ဧကဝိနောင်”ကို၊ “ဝေါဟာရနောင်” အနေနှင့် သုံးထားသဖြင့်၊ စောင်းတခုတည်းနှင့် ဆိုင်သည်မဟုတ်၊ စောင်းသာမည-အများနှင့် ဆိုင်သည်။

၂၆။ ခုနစ်ချောင်းညှို့။ ။စောင်းတီးရာတွင် အရင်းမူလ အသံ ၇-ပါး။

၂၇။ ချောပို့သည်။ ။ဆောင်ပို့ခြင်း၊ စခန်းထောက်၍ ဆောင်ပို့ခြင်းစာပို့သည်ကိုလည်း ဆိုသည်။

၂၈။ ဥကင်ညာမော်။ ။ရာဇပလ္လင်၏ မုတ်ဦးအထွတ်ကို၊ ဥကင်ခေါ်သည်။ မြတ်သောအနက်ကို ဟောသော ဥက္ကံသ သဒ္ဓါမှလာသည်။ ညာမှာ လကျာဖြစ်၍၊ မြတ်သောအဓိပ္ပါယ်ဖြင့်သုံးသည်။ မော်မှာ၊ အမြင့်ကို ဆိုသည်။

၂၉။ ကျိုးရာမဲ့သီး။ ။အကျိုးမရှိစွာ။

၃၀။ တထီးလွှားလွှား ။ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ၊ အားတိုက် ခွင်တိုက်ပြု၍။

၃၁။ ရွှေနန်းမြောက်ကို... မြို့နှစ်ပြန်။ ။တောင်တံခါးမှ နန်းသို့ ၆-ယူဇနာ၊ နန်းမှ မြောက်တံခါးသို့ ၆-ယူဇနာ၊ ပေါင်း ၁၂-ယူဇနာ။ မြို့ ၂-ပြန်မှာ၊ တောင်တံခါးမှ မြောက်တံခါးအထိ တခေါက်၊ အပြန် တခေါက်၊ ပေါင်း ၂၄-ယူဇနာ ရှိလိမ့်မည်။

၃၂။ ကြိတ်စာကျေတဲ့။ ။စပါးကို ဆန်ဖြစ်အောင် ကြိတ်သော အခါ၊ အချိုမှာကျေ၍၊ သေးသေးဖွဲဖွဲ၊ ဆန်ကွဲဆန်ညှာတို့ ဖြစ်လာ၏။ ၎င်းတို့ကို ကြိတ်စာကျေဟု၊ အထက်ဆီတွင် ခေါ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ သေးဖွဲ သေးခွံ၊ နည်းပါးသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

၃၀။ ဗောဓိသတ်။ ။ဘုရားလောင်း။

၃၉။ ကပ္ပိး (ပေါရာဏ) ဆင်းရဲသား၊ အခြားနယ်မှလာရောက် ကပ်ခိုနေသူ။

၄၀။ ဝေါ။ ။အမိုးမရှိသော ထမ်းစင်။
ယာဉ်။ ။အမိုးရှိသော ထမ်းစင်။ စီးစရာ။

၄၁။ သကြိန်ယင်။ ။ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုသည်။

၄၂။ သင်္ဂီသော်မှော်။ ။သင်္ဂီမှာ၊ ရွှေ။ သော်မှော်မှာ၊ နှပ်နှပ်စစ အပွင့်များ။ သို့ကြောင့်၊ နှပ်နှပ်စစထုပ္ပတ္တိပွင့်ကြံထား-ရေး ထား-ချယ်ထားသော။

၄၃။ ဇမ္ဗူမင်းစံ။ ။စံပြုလောက်သော ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေ။

၄၄။ ကျိုင်း။ ။ထီးကဲ့သို့သော မင်းသုံးအဆောင် အယောင်တ မျိုး၊ ၎င်းမှာထီးကဲ့သို့ဆောင်းသည်မဟုတ်။ ပိုင်ဆိုင်သူ၏ရှေ့ က၊ အဆောင်အယောင်အဖြစ်ဖြင့် ယူသွားရန်သာ ဖြစ်သည်။ သိုင်း။ ။၃-ပေခွဲလောက်ကြိမ်၊ နွယ်၊ သတ္တုတချက်ကို ထိပ် ဖျားတပေခန့်မှာ အနည်းငယ်ကွေး၍၊ ၎င်းအကွေး၌၊ ကြိုး ပန်းဘွား ၂-မြွှာဆွဲထားသော အဆောင် အယောင် ဖြစ် သည်။

၄၅။ မဟာဥပရာဇ်။ ။အိမ်ရှေ့မင်း။

၄၆။ စက်စုံ။ ။ခြေတော်စုံ။

၄၇။ နန်းလောင်း။ ။ဘုရင်လောင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း။

၄၈။ ဖုန်းဟေ့။ ။ဖုန်းရှိ။ (ပေါရာဏ) ဟေ့-ဟိ-ရှိ။

၄၉။ ဇင်ဂလယ်။ ။ပါဠိ-ဇင်္ဂလ၊ ကြမ်းသော-ရိုင်းသော သေး သိမ်သော (တိုင်းငယ်-ပြည်ငယ်-ရွာငယ်)။

၅၀။ မြကေသျှောင်။ ။ကေသာသျှောင်၊ ရောင်၊ ဆံထုံး။

၅၁။ ဝက်စားကျင်းကော်။ ။ဝက်များသည်၊ စားကျင်း၌ အစာ ကိုစားပြီးသျှင်၊ ထိုးကော်၍ ပစ်တတ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

- ၅၂။ ယေဘုယျ။ ။အများအားဖြင့်။
- ၅၃။ အထီးကျန်သည်။ ။ဆင်းရဲသည်။
- ၅၄။ ကြက်မ-ခွပ်သလို။ ။ကြက်မများ ခွပ်ခဲ့သည်၊ခွပ်လျှင်ကား၊ မလွတ်တော့ပြီ၊တခါတည်းဆွဲ၍ သဲသဲမဲမဲ ခွပ်တတ်သည်။
- ၅၅။ တဇာတ်ပြောင်း၍။ ။တဘဝ-တဖြစ်ပြောင်း၍။
- ၅၆။ ၊ စင်းလုံးကျွတ်။ ။ကုန်သည် စကားကလာဟန်ရှိသည်။
- ၅၇။ ၊ သင်၏ ငွေတွင် ပါသမျှ ကုန်ကို၊စင်းလုံးချွတ်၍ယူမည်၊တဲ့ လောကံ ပေးရမည်နည်း။ စင်းလုံးကျွတ် ယူလျှင်၊တရာသာ ပေးပါတော့။ ဤတွင်၊ အလုံးစုံ၊အကို၊ အကြွင်းမရှိ၊ တက် တက်စင်-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။
- ၅၈။ ဗောဓိဆုယူ။ ။ထုရားဆုကို တောင်းသော။
- ၅၉။ ရွှေတောင်။ ။(ပေါရာဏ) နန်း။
- ၆၀။ ချိပ်ပန်းသွေး။ ။ချိပ်ရည်သွေး၊ နိစ္စာသော အရောင်။
- ၆၀။ ရွှေပြည်ကြီးနတ်။ ။ရှင်ဘုရင်။
- ၆၂။ ကိုးဌာနဘုံ။ ။၃၁-ဘုံကို၊ ကိုယ်-ရုပ်နှင့် ပဋိသန္ဓေမိတ်ကို စွဲ၍၊တမျိုးခွဲခြား ပြသောအခါ ကိုးဘုံရသည်၊၎င်းတို့ကား။

နာနတ္တကာယ နာနတ္တသည်၊ အထူးထူးသော ကိုယ် အထူးထူးသောပဋိသန္ဓေမိတ်ရှိသောဘုံ၊ ဘုံအရသော် ကား၊ ကာမသုဂတိ ၇-ဘုံကိုရ၏ ၁

နာနတ္တကာယ ဧကတ္တသည်၊ အထူးထူးသော ကိုယ်၊ တူသောပဋိသန္ဓေမိတ်ရှိသော ဘုံ၊ရူပါဝစရ ပထမ ဈာန် ၃-ဘုံနှင့်၊အပါယ် ၄-ဘုံကို ရ၏ ၁

ဧကတ္တကာယ နာနတ္တသည်၊ တူသောကိုယ်။ အထူးထူးသောပဋိသန္ဓေမိတ်ရှိသောဘုံ၊ရူပါဝစရ ဒုတိယ ဈာန် သုံးဘုံကိုရ၏ ၁

ကေတ္တကာယ ကေတ္တသည်။ တူသောကိုယ်၊ တူသော
ပဋိသန္ဓေစိတ်ရှိသော သံ၊ တတိယဈာန်သုံးသံ၊ ဝေ
ဟဋ္ဌိလ်သံ၊ သုဒ္ဓါဝါသငါးသံ၊ တို့ကို ရ၏။ ၁

အသည်ဘဝ၊ ကိုယ်မျှသာ ရသော သံ၊ အသည်သတ်
မြဟ္ဌာသံကိုရ၏။ ၁

အရူပဘဝ၊ ပဋိသန္ဓေစိတ်မျှသာ ရသော သံ၊ အရူပလေး
သံကို၊ တချစ် ယူလေ ၄

ပေါင်း: ၉

၉၃။ လောကသုံးဖြာ။ ။ ဤနေရာတွင်၊ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပ၊ ဟူ
သောလောကသုံးပါးကို ယူရာသည်။ ဤလောကသုံးပါးမှာ၊
၃၁-သံပင်ဖြစ်သည်။

၉၄။ ကာမဂုဏ် ငါးရပ်။ ။ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဝိနွာရုံ၊ ရသာရုံ၊
ဖောဠဗ္ဗာရုံ၊ (ရုပ်၊ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့။)

၉၅။ ဥပဒ္ဒဝေါ။ ။ ဘေးရန်။

၉၆။ မန္ဓာတ်မင်း။ ။ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာ-
တေးမင်း။

၉၇။ နရက်။ ။ ပါဠိ-နိရယ) ငရဲ။

၉၈။ ကျွတ်တွင်းရေ။ ။ (ပေါရာဏ) ကျွတ်ငန်ရေ၊ ဆားငန်ရေ။

၉၉။ လေးမင်္ဂရေ။ ။ မင်္ဂလေးပါး (သောတာပတ္တိမင်္ဂ၊ သကဒါ
ဝါဒိမင်္ဂ၊ အနာဝါဒိမင်္ဂ၊ အရဟတ္တမင်္ဂ။)

၇၀။ ကြိုးလိမ်ထူးပတ်။ ။ ကြိုးဖြင့်ခြေလက် စသည်တို့ကို ချည်
နှောင်သည်။ ထူးမှာခြေကိုချည်သော ကြိုးကွင်းကို ဆိုသည်။

၇၁။ { ထောင်။ ။ အပြစ်ရပြီးသူတို့ကို ချထားရာ။
{ တန်း။ ။ အပြစ်မပေးရသေး၊ မစီရင်ရသေးမီချုပ်ထား
သောအချုပ်ထောင်။

- ၇၂။ ဗုဒ္ဓကံ။ ။(ပါဠိ) ဗုဒ္ဓ=တုရား၊ အကံရ=အညွှောက် အညွန့်။ ဗုဒ္ဓကံရ=တုရားလောင်း။
- ၇၃။ ရာဂိဇ္ဈိမျှင်။ ။(ပါဠိ) ရာဂ=အရောင်၊ အရောင်စွဲခြင်း။ အရောင်၊ဇ္ဈိအညစ်အကြေးဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
- ၇၄။ သာကီလုံးမျက်ပျော်။ ။သာကီဝင် အနွယ်ဖြစ်၍၊ မျက်စေ့ကို ပျော်အောင်ပျော်နိုင်သော မိဖုရား။အဓိပ္ပါယ်ကား၊ကြည့်၍ ကောင်းသော ထုပ်တင့်တယ်သော မိဖုရား ဆိုလိုသည်။
- ၇၅။ ထမနော်။ ။ထုပ်သော မနော်နတ်သမီး။
- ၇၆။ လေန္တမည်စိုး၊ရွှေထဲမှာပျိုးပါတဲ့။ ။လေတိုက်လျှင် ယိမ်းနွဲ့ပျက်စီးမည်စိုး၍၊ရွှေထဲနှင့် ပျိုးစိုက်ထားသော၊ယုယစွာ စိုက်ပျိုးထားသော။

ပြီး ပြီး

